COLECȚIA

Iubiri de poveste

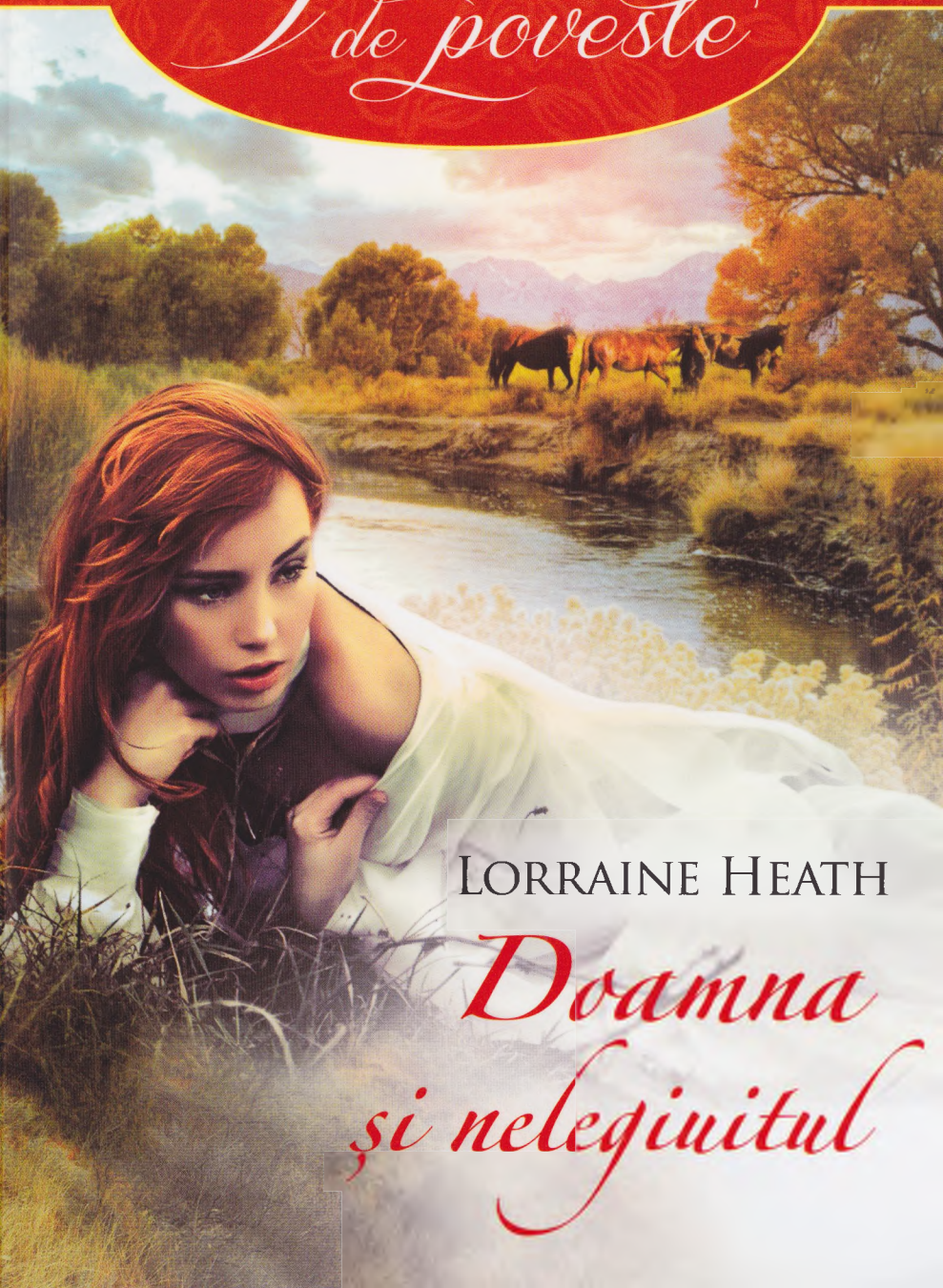

LORRAINE HEATH

Doamna și nelegiuitul

SERIA „FETELE DIN FORTUNE“

Angela Bainbridge este conștientă că visul ei de a avea o nuntă ca-n povești cu bărbatul iubit nu se va transforma niciodată în realitate. Așa că, atunci când este răpită și cade în mâinile faimosului nelegiuit Lee Raven, pe capul căruia se oferă o recompensă uriașă, nu este stăpânită de teamă, ci mai degrabă încearcă un sentiment de revoltă față de îndrăzneala acestuia... și o curiozitate greu de stăpânit. Ceva din purtarea acestui individ certat cu legea o contrariază pe Angela, trezindu-i, în același timp, dorințe necunoscute până atunci. Și, treptat, descoperă că, prin nelegiuirile pe care le comisese, Lee nu făcuse altceva decât să-și răzbune familia. La rândul lui, Lee devine subjugat de frumusețea și de curajul Angelei, în ciuda infirmității ei, și începe să își dorească o altfel de viață decât cea de fugar. Dar este convins că, alături de el, Angela nu poate cunoaște decât suferință. Ea este hotărâtă să-l facă să-i mărturisească toate secretele – dar cum o poate el lăsa să afle ce se ascunde în trecutul lui? Și, mai ales, cum o poate lăsa să-i dăruiască astăzi inima ei, când el nu îi poate promite nici măcar ziua de mâine?

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-0324-1
9 786063 303241
Alma

Capitolul 1

Fortune, Texas, 1891

„Lee Raven."

De când se știa, numele acesta i se învârtejea în minte ca vălătucii de ceață. Stăruitor de cunoscut, și totuși ambiguu. Nu îi înțelegea sensul și nici nu pricepea de ce plutea deasupra lui, gata să fie înhățat.

Știa doar că acela era numele pe care alesese să îl folosească în noaptea în care murise.

Se potrivea bine scopurilor lui. Nu făcea nici o aluzie la moștenirea, la familia sau la rădăcinile lui preaiubite. Nimeni nu asocia acel nume cu el. Doar membrii familiei lui știau cum arăta. Pentru restul lumii, băiatul acela naiv și credul de altădată murise de mult.

Bărbatul care se ridicase din adâncurile iadului ca să îi ia locul insufla groază celor care îndrăzneau măcar să îi șoptească numele. Unii credeau că era Diavolul, alții îl credeau o fantomă. Și toți erau foarte aproape de adevăr. Sufletul lui carbonizat îl făcea să fie gol pe dinăuntru, doar o carapace a ceea ce fusese cândva.

Acum, în timp ce se afla la bancă, înconjurat de vălul întunericului, își dădu seama încă o dată că numai proștii se bălăceau într-un trecut ce nu putea fi schimbat. Își alesese drumul în viață, înțelegând pe deplin consecințele. Dacă ar fi trebuit să aleagă din nou, ar fi mers pe același drum.

Calmul puse stăpânire pe el și își lipi urechea de ușa rece de metal ce adăpostea seiful băncii. În lumina slabă răspândită de flacăra minusculă a felinarului său, se concentră asupra lucrului pe care îl avea de făcut. Imediat ce intrase în bancă camuflase cu pături ferestrele, astfel încât să nu se zărească din interior vreo

lumină în noapte. În felul acesta nici strălucirea felinarelor cu gaz de pe stradă nu avea să proiecteze siluete care să ofere indicii ale activității desfășurate în interiorul clădirii. Orașele modernizate i se păreau o bătaie de cap tot mai mare.

Își frecă degetul mare de vârful celorlalte degete, apoi își îndoi de mai multe ori degetele. Respiră adânc și, fără să dea drumul la aer, răsuci foarte încet discul gradat, cu o ușurință exersată, ascultând cu atenție să audă clicul. Se opri când primul set de știfturi ajunseră la locul lor.

Roti discul în direcția opusă. Știfturile căzură imediat, iar el înlemni. Crezuseră că îl pot păcăli. *Estúpido*. Evident că habar n-aveau cât era de priceput.

Răsuci discul până auzi clinchetul final. Zâmbi satisfăcut și își întinse trupul slăbănog ca să apuce mânerul, deschizând larg ușa seifului. Se dădu într-o parte, apoi îi invită printr-un gest al mâinii amplu și galant pe cei care pătrunseseră în bancă odată cu el.

– *Hombres!*[1]

– Nu știu cum reușești, șopti admirativ Alejandro, privind precaut în caverna întunecoasă.

– Sunt un om cu multe talente, îi spuse Lee fratelui lui, plesnindu-l peste spatele lat.

Puțin mai în vârstă, Alejandro nu era mânat de aceeași sete nedomolită de răzbunare ca Lee. Zăbovind în umbra morții, nu fusese martor la toate lucrurile pe care le văzuse Lee în noaptea aceea fatidică. Una era să afli din auzite tot ce se întâmplase atunci, și alta să rămâi cu imaginile acelea gravate în memorie; să-ți răsune pentru totdeauna în minte zadarnicele strigăte de agonie și implorări de îndurare; să vezi mereu în fața ochilor sângele sclipind. Prea mult sânge, fir-ar să fie!

– Ia banii!

– Cât luăm? întrebă Jorge, nerăbdător și nechibzuit ca întotdeauna.

[1] „Băieți", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

Avea doar optsprezece ani și era cel mai tânăr din grup. Adora mirosul răzbunării doar pentru că nu putea uita duhoarea rânced a înfrângerii.

– 2 299 de dolari și 37 de cenți, le spuse Lee.

Alejandro mârâi.

– Nu putem să rotunjim pur și simplu la 2 300?

– Nu. Nu asta e suma depusă de Shelby în bancă, explică Lee, așa cum făcea de fiecare dată când vizitau un seif.

– De ce crezi că a ales tocmai banca asta? întrebă Roberto, care era mai în vârstă ca Jorge, dar mai mic decât Alejandro, mereu solemn, mereu iscoditor. E departe de ferma lui.

Lee ridică din umeri, prefăcându-se că nu îl interesează. Nu avea de ce să îi facă pe frații lui să se îngrijoreze, spunându-le adevărul. Cu cât se îndepărtau mai tare de casă, cu atât creșteau șansele ca slugoii lui Shelby să îi prindă. Ba chiar rămăsese surprins că fusese nevoit să treacă de un singur bărbat postat în afara clădirii, care pândea din umbră, ca o scursoare ce era.

Shelby avea tendința de-a se înconjura de lingăi ca el, niște animale turbate care doar luau și nici prin gând nu le trecea să și dea. Fără îndoială că ceilalți bărbați pe care îi angajase dormeau în hotel, iar la ivirea zorilor aveau să dea socoteală pentru că nu îi protejaseră banii.

– Nenorocitul încearcă să găsească un loc sigur pentru banii lui, dar cât sunt eu în viață, nu există un astfel de loc. Făcu un semn din cap spre seif și adăugă: *Ándale!*[1]

Pintenii îi zăngăniră enervant de tare în timp ce străbătu cu pași mari și încrezători banca. În afară de sunetul lor, se mai auzeau doar foșnetele create de frații lui, care umpleau rapid sacii din pânză. Ajunse în biroul președintelui băncii și deșurubă capacul de la călimara cu cerneală. Scoase o bucată de hârtie dintr-un teanc alăturat și înmuie o peniță în cerneala neagră. Mâzgăli degrabă un mesaj, asemănător celorlalte douăsprezece pe care le lăsase în alte bănci.

„2 299,37 $ au fost retrași din contul lui Vernon Shelby, mulțumită lui..."

[1] „Să mergem", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

Apoi se semnă cu o înfloritură: „Lee Raven". Scoase o pană de corb din fâșia de piele care îi încercuia pălăria Stetson și o așeză chiar sub numele lui. Cartea lui de vizită. Arogant, o știa prea bine, dar în felul ăsta se asigura că nu plătea altcineva pentru delictele lui.

Angela Bainbridge își lipi urechea de geamul rece al ferestrei de la cârciumă. Auzi râsul gălăgios al tatălui ei răsunând în noapte, un huruit adânc, la fel de grăitor precum cărțile de joc pe care le împărțise. Tocmai lăsase pe cineva să câștige o mână la Faraon[1]. Dacă cel care profitase de buna lui dispoziție ar fi fost deștept, și-ar fi luat câștigul și s-ar fi dus acasă. Tatăl ei nu avea să mai fie la fel de generos în următoarea rundă a jocului.

Își apăsă palma pe pervaz, până simți cum lemnul îi intră în carnea moale. Tânjea să stea lângă el și să împartă cărți. În copilărie, el îi promisese că avea să lucreze cu el în cârciumă. Era convins că îi va moșteni darul manipulării. La cinci ani era deja expertă în măsluirea cărților; la șase reușea să se păcălească la amestecarea și tăierea cărților; la șapte excela în a ține minte cărțile jucate și în a calcula care mai erau disponibile; la opt reușea să estimeze șansele de câștig analizând cărțile întoarse.

La doisprezece ani, tatăl ei îi făcuse un pachet special de cărți marcate. De atunci, știuse că nu avea să îl roage niciodată să își țină promisiunea; înțelesese că el nu îi va împlini vreodată visul de a fi dealer la barul Texas Lady.

Își dădu seama că era ridicol să tânjească după lucruri care nu aveau cum să devină realitate; știa că ar fi trebuit să aprecieze ceea ce avea deja. Nu de mult își găsise o slujbă de croitoreasă la Damsels in Dis Dress, obținându-și astfel independența. Închiriase o cameră la pensiune. Își vizita deseori familia și își petrecea fiecare după-amiază de duminică în casa părinților ei, ascultându-le pe cele două surori mai mici trâncănind visătoare despre tinerii care încercau să le intre în grații.

[1] Sau Faro, joc de cărți apărut la sfârșitul secolului al XVII-lea în Franța, în care există un bancher și câțiva jucători, câștigător fiind cel ale cărui cărți date pe față corespund celor etalate pe masă. (n.red.)

Intrase într-o rutină confortabilă, demnă de încredere... absolut plictisitoare. Nu semăna deloc cu lucrurile pe care le visase fiica unei femei care plecase să mâne o cireadă, în 1866. Voia să își lase amprenta pe statul acesta, așa cum făcuseră mama ei, tatăl ei și prietenii lor. Pionieri în creșterea vitelor, în construirea de ferme, în afaceri și în aplicarea legii.

În schimb, ea cosea corsaje elegante și fuste în formă de clopot. Nu prea se potrivea cu ideea ei de a aduce o contribuție semnificativă societății.

Râsetul tatălui ei răsună din nou, iar ea zâmbi la căldura și triumful pe care le transmitea. Câștigase runda aceea. Știa că, dacă i-ar fi cerut, ar fi lăsat-o să stea lângă el, dar dacă nu controla ea pachetul de cărți, nu voia să audă cum erau amestecate.

Oftă adânc, acceptând că anumite dorințe aveau să îi rămână neîndeplinite, și păși pe poteca din scânduri, amintindu-și festivitățile care avuseseră loc în ziua în care orașul instalase felinarele cu gaz de-a lungul străzii principale din Fortune.

Prietenul tatălui ei, Grayson Rhodes, o ridicase mai sus de creștetul lui, ca să poată atinge globul de sticlă. Ar fi făcut tatăl ei asta, dacă nu s-ar fi rănit la șold, cu mulți ani în urmă, rămânând cu o slăbiciune și cu o durere constantă. Chiar dacă nu se plângea niciodată, crestăturile de pe fața lui erau mai adânci ca ridurile care confereau dârzenie chipurilor prietenilor lui. Întrucât își admira mult tatăl, îi urma exemplul și nu se plângea niciodată din pricina limitărilor ei. Le înțelegea și se descurca cu ele, dar, în sufletul ei, le ura al naibii de tare.

Înaintă cu pași rapizi și atinse în treacăt statuia indiană din fața magazinului universal. Trăsăturile cizelate îi stârneau curiozitatea, și de aceea își plimba deseori degetele peste sculptura meșteșugită din lemn. Tocurile îi țăcăneau, și fusta îi foșnea în timp ce mergea pe platforma uzată, construită din scânduri de lemn. Ca și când s-ar fi întâlnit cu un iubit, purta mereu rochia ei preferată, verde și elegantă, pentru plimbările nocturne. O fascinau foarte tare bărbații, dar aceștia nu prea erau interesați de ea.

Trecu de magazinul de pălării. Poate că mâine o să-și comande o pălărie nouă cu panglici în culori vii și cu o fundă verde smarald.

Ajunse în capătul platformei de lemn și păși pe cărarea de pământ care ducea la aleea dintre magazin și bancă, pământul estompându-i sunetul pașilor. Undeva în josul aleii, auzi un cal fornăind și lovind nerăbdător pământul cu copita.

Ce ciudat. Majoritatea cailor erau priponiți în fața cârciumii la acea oră din noapte, dacă nu cumva rămăseseră la potcovar.

Poate că domnul Sims, președintele băncii, lucra până târziu, deși probabil că mai degrabă își umplea ilegal buzunarele cu bani, după care avea să se îndrepte spre mesele cu jocuri de noroc ale tatălui ei.

Tatăl ei se îndoise deseori de înclinația omului spre jocurile de noroc și i se păruse un obicei rușinos pentru un bărbat responsabil de gestionarea banilor altora. Cu toate acestea, în pofida îngrijorării lui, tatăl ei nu îl alungase niciodată pe domnul Sims de la masă.

După aceea auzi ușa de la intrarea în bancă deschizându-se și o forfotă abia deslușită, însoțită de imbolduri aspre. Cineva se ciocni de ea, făcând-o să se clatine, după care își recăpătă echilibrul.

– Îmi pare rău...

– La naiba!

Vocea aceea joasă, iritată, și accentul mexican îi dădură de înțeles că nu avea de-a face cu un funcționar al băncii. Intră în panică atunci când pricepu ce se petrecea acolo. Era, fără să vrea, martora unui jaf. Mai făcu un pas rapid în spate, cu intenția de-a se retrage degrabă, dar o mână puternică o prinse de braț și o trase apoi.

– Nu! strigă ea, zbătându-se să scape.

Totul se întâmplă cât ai clipi, și se trezi cu brațele legate la spate, cu un căluș din material moale de bumbac vârât în gură, fără îndoială baticul acelui mârșav, și cu picioarele săltându-i pe platforma de lemn în timp ce bărbatul acela o târa după el.

– Ce faci? îl întrebă un alt bărbat, cu un puternic accent mexican.

– Felinarele de pe stradă, fir-ar să fie! Mi-a văzut fața. Știe cum arăt.

Angela scutură înnebunită din cap și se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar bărbatul o prinse mai tare cu brațele lui de fier,

continuând să o târască pe alee. Auzi caii neliniștiți bătătorind pământul sub copite și fornăind.

– Lee, n-o poți lua cu noi, spuse celălalt bărbat.

„Lee?" Lee Raven! Oare cel care o ținea de braț într-o strânsoare de moarte să fi fost faimosul bandit? Cerule mare! Trebuia să scape.

– N-am de ales, spuse el.

Se zvârcoli precum un diavol ca să scape din strânsoarea lui de neînduplecat și încercă să strige.

– Liniștește-te, *señorita!* N-o să pățești nimic, spuse el încet.

N-o să pățească nimic? Omul era un criminal, un hoț. Știa totul despre reputația lui de sinistră. Inima îi bătea atât de tare, încât era surprinsă că tatăl ei nu o auzea.

Preț de o clipă nebunească, înainte să își dea seama ce plănuia să facă el cu ea, îi dădu drumul. Ea îl lovi rapid cu cotul în stomac, satisfăcută pe moment de geamătul lui. Reuși să fugă doi pași și doar să-și atingă căușul cu mâna, când el îi prinse brațele la spate. Ea mormăi, în semn de protest la adresa căușului, în timp ce el îi legă strâns încheieturile mâinii cu un alt batic. Ea se aplecă și izbi cu piciorul în spate, frustrată că nu reușea să îl lovească pe acest *desperado* cu tocul pantofului în gambă.

– *Señorita*, nu te împotrivi! îi porunci el.

Să nu i se împotrivească? L-ar fi ucis de-a dreptul, dacă s-ar fi ivit ocazia!

Nu știa cum de izbutise, dar bărbatul o aruncă pe calul lui, încălecă rapid în spatele ei, formă de-o parte și de alta a ei o barieră cu brațele și apucă frâiele.

– *Vámonos, hombres!*[1]

Calul o luă la galop, iar Angela simți vântul tăios pe față. Singurele lucruri care o împiedicau să cadă de pe cal și să fie strivită de ropotul de potcoave era brațul puternic cu care bărbatul o cuprinsese de după talie, coapsele ferme între care se cuibărise și teama paralizantă că acum se afla la mâna acestui criminal.

Și din ce îi auzise pe oameni povestind, bărbatul acesta nu știa ce înseamnă mila.

[1] „Să mergem, băieți!", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

Capitolul 2

Începea să se crape de ziuă când Lee își opri calul într-un luminiș ascuns de un pâlc de copaci, departe de drumul principal. Femeia din fața lui încetase să se mai zbată, dar trupul ei zvelt era în continuare străbătut de tremurături ușoare. Un trup slab, dar, vai, ce curbe molatice, rotunde. Ispititoare, exact așa cum îi plăceau lui. Implorând parcă să fie cuprinse, frământate de un bărbat...

Înjură cu foc în surdină, își azvârli piciorul lung în spate și descălecă. Chiar nu avea nevoie de o femeie acum. Nu îi stătea în fire să intre în panică. Ce naiba îi trecuse prin cap de o luase cu el? Ce conta că îl văzuse la față? Știa că, mai devreme sau mai târziu, urma să fie descoperit. Nu avea cum să se ascundă la nesfârșit, oricât de atent ar fi fost să îi evite pe cei care l-ar fi putut recunoaște. De fapt, era considerat mort de cinci ani. Dar plănuia să învie, ceea ce nu includea varianta ca o femeie să îl descrie cu lux de amănunte rangerilor din Texas.

Fir-ar să fie! Întrucât își dusese cu succes planurile la capăt de mai multe ori, crezuse că nu avea de ce să poarte o mască în timpul unui jaf nocturn. Arogant. Incredibil de arogantă atitudinea lui. În noaptea aceasta plătise pentru asta.

Se uită la frații lui, care nu descălecaseră.

– La ce vă holbați? Pregătiți masa. Va fi ultima pe care o vom mânca, înainte de a porni la drum ca gândul și ca vântul. Roberto, ocupă-te de cai!

Se întinse și o cuprinse pe femeie de după talie. „Ce talie subțire!" Ea se încordă.

– Nu te voi răni, *señorita*. Jur în fața lui Dumnezeu, pe mormântul mamei mele.

O coborî încet, ținând-o la doar câțiva centimetri de el, iar pieptul ei – care i se umfla la fiecare respirație – aproape i-l atingea pe al lui. Ea își înălță capul și îl privi cu cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată. Ochi frumoși. Ochi inocenți.

– Îmi pare rău, *señorita*. Am greșit, dar promit că voi găsi o rezolvare.

Îi scoase cu grijă baticul roșu din gură.

– Ai face bine să găsești, nemernic fără căpătâi ce ești! se răsti ea.

El ridică din sprânceană, surprins. Poate că, la urma urmei, nu era chiar atât de inocentă. Flăcări scânteiară în ochii ei de smarald, în timp ce el și-o imagina privindu-l cu o pasiune înflăcărată în ochi. Clătină din cap, încercând să își limpezească mintea. La ce se gândea?

– Te voi dezlega la mâini, dar dacă încerci să fugi, voi fi nevoit să iau măsuri drastice. *Comprendes*[1]*?*

Drept răspuns, ea se întoarse rapid cu spatele la el, scuturând nerăbdătoare din mâini în sus și în jos, în măsura în care îi permitea poziția ei vădit inconfortabilă. El dezlegă baticul luat de la Alejandro, eliberând-o din strânsoare. Ea își duse brațele în față și își frecă încheieturile mâinilor. Îl cuprinse un sentiment de vină pentru disconfortul pe care i-l pricinuise, așa că își puse mâna pe umărul ei, intenționând să o aline, poate chiar să îi mângâie încheieturile mâinilor, dar ea se răsuci, străpungându-l cu privirea, ca niște pumnale care ar fi putut răni orice bărbat mai slab.

– Ia-ți mâinile sângeroase[2] de pe mine!

El sări în spate, de parcă l-ar fi plesnit peste față, și întinse mâinile spre ea.

– Nu sunt sângeroase. Se frecase de o mie de ori pe mâini, ca să scape de sânge. De ce spui că sunt sângeroase?

Ea își dădu ochii peste cap, de parcă ar fi fost prost ca noaptea.

– E o expresie... cum ai spune: „La naiba!"

– Deci e o înjurătură?

– Da, de origine britanică. Tatăl meu și prietenii lui o folosesc constant. „Fir-ar! Fir-ar să fie! Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii să fie!"

Rostise fiecare cuvânt cu precizia unui glonț bine țintit.

El o sfredeli cu privirea, o căutătură exersată care îi făcea pe majoritatea bărbaților să tresară. Ea doar îl ignoră.

– *Señorita*, cred că folosești prea multe cuvinte profanatoare.

[1] „Înțelegi?", în lb. spaniolă, în original (n.red)

[2] În original, *bloody* – „însângerat", „sângeros", dar și „afurisit", „al naibii".

– Chiar nu cred că ești cel mai în măsură să îmi dea lecții despre bunele maniere.

Cuvintele ei atinseră o coardă sensibilă. Într-adevăr, ce știa el despre aspectele mai fine ale vieții, cu excepția faptului că tânjea după ele?

– Fă-te utilă. Adună niște lemne pentru foc.

Rămase surprins când ea se răsuci încet, făcu un pas în față, se aplecă și ridică o crenguță. Nu prea avea încredere în consimțământul ei. Se luptase ca o pisică sălbatică când o luase pe sus. Presimțea că acum studia împrejurimile, plănuindu-și evadarea. Trebuia să fie cu ochii pe ea, dar sarcina aceasta nu avea să fie o povară pentru el.

Roberto apucă frâiele calului lui Lee și îl luă de acolo. Lee se duse spre un copac din apropiere și se sprijini pe el, măsurând-o cu privirea pe femeie. Părul roșcat îi fusese prins într-un coc îngrijit când se ciocnise de ea în fața băncii. Acum îi căzuse într-o parte, amenințând să se reverse din agrafele care îl țineau în loc. Îl ispitea nespus de tare să îl ajute puțin, să-i scoată agrafele și să îl privească revărsându-i-se peste umeri, pe spate.

Femeia se aplecă după alte crengi, oferindu-i, fără să știe, plăcerea de a-i măsura posteriorul micuț, rotund, acoperit de materiale foarte elegante. „Perfecțiunea întruchipată."

Se ridică numaidecât și se încruntă la el peste umăr, de parcă ar fi știut exact la ce se holbase el. El își arcui o sprânceană și zâmbi larg, înfumurat. Ea își întoarse rapid capul și își târșâi picioarele, de parcă ar fi fost o fetiță răzvrătită care tocmai fusese pedepsită. Lee o credea mai mult furioasă decât speriată. Din cine știe ce motiv ciudat, acest lucru îl mulțumea.

Alejandro își smulse baticul din mâna lui Lee, apoi înclină din cap spre femeie.

– Ce-o să faci cu ea?

Lee clătină din cap.

– Nu știu.

– De ce naiba ai luat-o cu noi?

El respiră adânc.

– Cinci ani nu m-a văzut nimeni la față. Am vrut să îmi protejez identitatea. Retrospectiv privind, a fost o mișcare proastă.

– Grăbește-te, *puta*[1]*!* îi strigă Jorge femeii. Nu avem mult timp la dispoziție.

– Jorge! îl certă Lee. Nu-i spune așa, *hombre*. Nu te face să pari mai dur. Ci doar mai rău.

– Suntem bandiți. Lumea se așteaptă să fim răi, i-o întoarse Jorge ca un copil bosumflat, după care se lăsă pe vine, ca să aranjeze lemnele pe care le adunase.

– Ți-am spus să nu-l iei și pe el, zise Alejandro.

– Aveam de ales? Se ținea după noi. Prefer să fie cu noi, unde îl pot vedea, decât să aflu că a dat de belele și nu pot ajunge la el îndeajuns de repede ca să îl salvez.

– Ne-ai salvat o dată, spuse Alejandro încet. Nu ne poți salva mereu.

– Dar pot să încerc. În memoria părinților noștri, o să încerc mereu.

– Ei nu s-ar aștepta de la tine să...

– Însă eu da, Alejandro. Și cu asta, basta.

Lee își îndreptă din nou atenția asupra femeii. Aduna vreascuri mult prea încet, abia târându-și picioarele. Zâmbi, știind că încerca să tragă de timp. Femeia se clătină, după care își recăpătă echilibrul.

– Ne va încetini, spuse Alejandro.

– *Sí*. Dacă trebuie, ne despărțim.

– Are o rochie foarte frumoasă, murmură Alejandro. Poate că are și un soț bogat, care va plăti o răscumpărare pentru ea.

– N-are soț, îl asigură Lee, spunându-și că rochia ei avea prea mult material verde.

Mânecile umflate îl încurcaseră când încercase să o stăpânească. Corsajul îi ajungea până la gât, unde un guler i-l încercuia, fiecare nasture fiind bine închis. I se vedea pielea doar la față și la mâini, și totuși, îl ispitea într-un mod inexplicabil. Poate din pricină că celelalte detalii erau lăsate pe seama imaginației. Cu toate acestea, avea sentimentul că, odată ce un bărbat vedea

[1] „Târfă", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

ce se ascundea sub atâta material, trebuia să muncească din greu să îl păstreze neacoperit.

– Dac-ar fi avut soț, ar fi rămas acasă ca să-i încălzească patul, nu s-ar fi plimbat pe străzi în toiul nopții, adăugă el.

– Ți se pare atrăgătoare? îl întrebă Alejandro.

„Incredibil de tare." Pe lângă statura ei minionă, coloritul ei excitant și trăsăturile ei delicate, îl atrăgea spiritul neîmblânzit pe care îl simțise în ea când o apucase prima dată de braț. Nu era genul de femeie prostuță, gata să se supună oricui. Avea să se lupte cu înverșunare ca să obțină ce voia, iar în momentul de față, tânjea după libertate. Nu avea încredere în ea, dar îl atrăgea precum cântecul unei sirene.

– Nu e urâtă.

– E prea roșcată pentru gustul meu, zise Alejandro.

– Mie îmi place părul ei. Îmi amintește de...

Îl tachina o amintire, o străfulgerare dintr-un trecut cufundat în uitare. O imagine care apăruse în mintea lui pentru o clipă, doar ca să dispară, mai apoi.

– De ce? De ce anume îți amintește? întrebă Alejandro.

Lee clătină din cap.

– De un dans al flăcărilor.

– Atunci trebuie să ai grijă, frate. S-ar putea să te arzi.

Un preț pe care, își imagina el, orice bărbat fără o recompensă pe capul lui ar fi mai mult decât dispus să îl plătească. Era al naibii de ispitit să riște chiar el, în timp ce urmărea razele soarelui de dimineață jucându-i-se prin păr și mângâindu-i conturul delicat al umerilor ei. O văzu împiedicându-se din nou.

– E cam neîndemânatică, observă Alejandro.

Lee miji ochii și se uită mai atent la ea. Ținea o mână întinsă, de parcă ar fi vrut să păstreze distanța față de un atacator, deși în fața ei se afla doar un crâng de copaci. Apoi, se clătină din nou.

– La naiba! se răsti Lee.

Se împinse cu podul palmelor în trunchiul copacului pe care stătea sprijinit și porni spre luminiș cu pași mari, o apucă pe femeie de braț și o răsuci spre el.

O măsură din priviri și scoase câteva înjurături, după care rosti, dezgustat de propria-i prostie:

– Nu e neîndemânatică. Este oarbă! N-aveam niciun motiv s-o răpesc.

Capitolul 3

– Nu sunt oarbă!

Negând adevărul, Angela își smuci mâna, eliberându-se din strânsoarea neîndurătoare a lui Lee Raven. O durea batjocura din vocea lui, ca și cum descoperirea lui o făcea brusc nedemnă de a fi răpită.

– Nu te deranjează că un bărbat stă în fața ta gol-pușcă? o întrebă el cu o voce care îi amintea de felul în care whisky-ul îi ardea gâtul.

Cacealmaua răzbătea din cuvintele lui, dar era la fel de lipsită de valoare ca un cartofor gata să parieze pe tot ce avea fără a miza pe vreun atu. Își ridică sfidătoare bărbia și miji ochii.

– Nu ți-ai dat jos nici jeanșii, nici cămașa din batist.

Haine care îi erau atât de mulate pe corp, încât îi simțise căldura trecând prin rochia ei în timp ce se îndepărtaseră în galop de Fortune.

– Mi-ai identificat cu acuratețe hainele, *señorita*, dar nu știi dacă încă le mai port, spuse el amuzat, iar ea simți de data aceasta umorul din vocea lui gravă și aproape că și-l imagină atenționând-o cu degetul arătător. Eu merg la cacealma. Tu mergi la cacealma. Pun pariu c-ai fi o jucătoare de pocher grozavă.

– Sunt o jucătoare de pocher a naibii de bună, se răsti ea, întrucât își lăsase răbdarea în urmă, pe platforma de scânduri din fața băncii orașului Fortune. Și ai putea să nu te mai forțezi să vorbești cu accentul ăla mexican enervant de fals.

– Poftim?

Părea sincer încurcat, dar Angela nu credea că se înșelase. În spatele accentului lui mexican se ascundea umbra altui accent, vag și îndepărtat.

– Știu că nu ești mexican, insistă ea.

– *Mi madre y mi padre* te-ar contrazice. Nu-i așa, Alejandro? zise el, după care începu să turuie în spaniolă, ceea ce o făcu să se îndoiască de convingerile ei, nu că ar fi fost obligatoriu să fie mexican ca să vorbească așa fluent limba.

Bărbatul pe care îl strigase „Alejandro" îi răspunse la fel. Îi identifică vocea cu cea a bărbatului care se îndoise inițial de acțiunile lui Raven lângă bancă. Constată că vocea lui Alejandro era lipsită de umbre și recunoscu în conversația lor tonul dragostei familiale. Nu i se părea logic faptul că o tachinau așa, pentru că era în contradicție cu percepția pe care o avea despre *desperados*.

– Gata, ajunge! strigă ea, spintecând văzduhul cu mâna. Am priceput.

– De ce nu mi-ai spus că ești oarbă? o întrebă el pe un ton poruncitor.

Ea dădu drumul la grămăjoara jalnică de crenguțe pe care o adunase, își puse mâinile în șold și se aplecă ușor în față.

– Am încercat, idiotule! După care mi-ai vârât bucata aia mizerabilă de material...

– Ho! Ho! Ho, *señorita!* Ți-am dăruit baticul meu preferat. Cred că nu știi pe cine insulți.

– Pe Lee Raven.

Se lăsă o tăcere densă și grea, iar ea se întrebă dacă nu cumva exagerase cu îndrăzneala. Spre dezamăgirea celor câțiva bărbați care, de-a lungul timpului, o consideraseră demnă de curtat, însă doar pentru scurte perioade, docilitatea nu se numărase niciodată printre trăsăturile ei de caracter.

– Atunci sigur știi, *señorita*, spuse el cu o voce suavă, că s-ar cuveni să te porți cum trebuie.

– Ba s-ar *cuveni* să îmi dai drumul. Tatăl meu este un om foarte influent.

– Alejandro s-a prins de asta. Poate că tatăl tău ar fi dispus să plătească o recompensă frumușică pentru tine, ca să te întorci la el nevătămată.

– De fapt, spuse ea pe un ton tăios, de parcă vorbea cu cineva care n-avea minte nici cât o găină, îl va contacta direct pe căpitanul

Christian Montgomery, de la poliția de frontieră din Texas, și îi va cere să i se aducă pe un platou de argint capul tău.

– Kit Montgomery? întrebă el în batjocură. Tatăl tău îl cunoaște pe Kit Montgomery?

– Da. Sunt prieteni foarte apropiați.

– Alejandro, tatăl ei îl cunoaște pe celebrul Kit Montgomery. Îți vine să crezi așa ceva?

– Ceea ce înseamnă că ai călcat într-o balegă de vacă, spuse Alejandro.

Ea se stăpâni să nu zâmbească la o descriere atât de plastică a situației. Legendele din jurul lui Kit Montgomery erau într-adevăr înrădăcinate în fapte, ceea ce însemna că zilele de libertate ale acestui nelegiuit erau numărate.

– Nu prea cred, zise Raven. El se află în partea de vest a Texasului. Iar noi în partea sudică. Deci suntem în siguranță.

– Ba pe naiba! Tatăl meu îi va trimite o telegramă, iar căpitanul Montgomery va sosi fără întârziere.

Nu doar pentru că era cel mai bun prieten al tatălui ei, ci și pentru că trecuse prin suferința pricinuită de pierderea unui copil. O cuprinse durerea când își aminti și alungă amintirea eșecului ei de a-i proteja fiul.

Nu se putea gândi la trecut acum. Trebuia să se concentreze asupra prezentului, dacă intenționa să își joace mâna care i se împărțise în mod neașteptat.

– Este capabil să ia urma unei șoapte chiar și în timpul unei furtuni.

– Tremur tot în cizme, rosti el pe un ton caustic.

– Știu. Simt pământul cum se cutremură.

– Dar nu mă poți vedea tremurând, spuse el cu o voce seducătoare, răsuflându-i de-a lungul obrazului.

Ea se împotrivi imboldului de-a face un pas în spate din pricina contactului atât de intim. Nu avea de gând să îi ofere satisfacția de-a o vedea intimidată.

– Ai ochi atât de expresivi, încât, preț de o clipă, aproape am crezut că m-am înșelat.

Voia să-l plesnească peste față, dar se temea că poate întinsese deja prea mult coarda cu omul acesta.

– Ai dreptate. Nu știu câtuși de puțin cum arăți. Prin urmare, n-ai de ce să mă mai ții prizonieră.

Era o mică minciună. Ținând cont de locul în care se lovise de pieptul lui când o luase pe sus prima dată, știa că era cu vreo doi sau trei centimetri mai înalt decât tatăl ei. Își aminti de felul în care își proptise brațele pe cal, înconjurând-o protector, și știu că avea umerii lați. Un stomac plat. Coapse de fier. Rămăsese surprinsă de blândețea cu care o ridicase pe cal, de parcă era preocupat să nu o rănească, și nu găsise nici un punct dureros care să indice că ar fi rănit-o când se luptase să o prindă, în fața băncii.

– Nu e chiar așa de simplu. Potera va fi la câteva ore distanță în urma noastră. Nu te pot lăsa aici, neprotejată, și nici nu voi aștepta până îți vin ție ajutoare, iar eu să risc să fiu prins.

– Voi fi în perfectă siguranță și dacă rămân să aștept singură, îl liniști ea.

– Ce se va întâmpla când șarpele acela cu clopoței se va hotărî să iasă din umbră, la soare? întrebă el.

Serios acum, de câte ori credea că poate merge la cacealma?

– Nu e nici un șarpe cu clopoței.

Auzi un pocnet de oase trosnind, de parcă Lee s-ar fi lăsat pe vine. Se auzi o bufnitură surdă când un obiect mic se lovi de un copac din apropiere, urmată de un huruit ascuțit, după care foșnetul grețos a ceva târându-se pe pământ.

Se înfioră și se chinui să păstreze pe chip o mască de stoicism, în timp ce inima îi bătea nebunește în piept.

– Se pare că m-am înșelat în privința șarpelui, dar acum nu mai e. Îmi asum riscul.

– Nu e așa de simplu, repetă el.

Ea simți cum o cuprinde un val de furie și spuse cel mai neverosimil lucru posibil:

– Ba *este* simplu. Prefer să îmi măsor norocul cu un șarpe otrăvitor mai degrabă decât cu un criminal ticălos!

– Din nefericire, *señorita*, decizia nu-ți aparține.

*

Lee se holba la flăcările focului mic ce se zvârcoleau, în timp ce Alejandro gătea iepurele sălbatic pe care reușise să îl prindă. Lee știa că ar fi fost înțelept din partea lor să își vadă de drum, dar caii trebuiau să se odihnească, iar fraților lui le-ar fi fost mai bine să aibă ceva în stomac. Cât despre femeie...

Oftă inutil, întrucât grijile nu i se domoliră. Făcuse multe greșeli la viața lui, dar aceasta era în mod evident cea mai prosteas-că dintre ele. I-ar fi prins bine doamnei celei îndărătnice dacă ar fi lăsat-o în plata ei acolo. Din nefericire, mama lui îl crescuse bine și nu putea să facă așa ceva unei femei. Chiar dacă femeia cu pricina avea o limbă ascuțită. Fusese făcut în toate felurile, dar îl afectase mult faptul că ea îl numise criminal ticălos.

Stătea pe jos, lângă el, cu picioarele îndoite sub ea. Mai de-vreme, scosese un pachet de cărți de joc din buzunarul fustei. După ce le amestecase cu o eleganță care îl uimise, începuse să așeze cărți, una după cealaltă, creând șapte grămezi. Acum întor-cea cărțile, pe rând, și le rearanja în grămezi. Părea incredibil de liniștită... și totuși, faptul că nu se temea absolut deloc îl tulbura. O femeie neînfricată era periculoasă.

Înjură în gând. Lucrurile începuseră atât de bine pentru ei. Iar ea avea să îi încetinească. I se părea c-ar fi făcut asta *intenționat*.

Alejandro scoase prada de pe foc. Lee se ridică și se duse agale spre el.

– Împarte la patru.

Alejandro îl privi încruntat.

– Trebuie să mănânci.

Fratele lui îl cunoștea prea bine.

– Împarte la patru, insistă el.

Nu avea de gând să își lase frații să mănânce mai puțin din pricina idioțeniei lui.

Alejandro clătină din cap și începu să împartă iepurele.

– Nu cred că situația s-ar putea înrăutăți mai mult de-atât. Se uită scurt la femeie, apoi adăugă: E oarbă.

Lee ridică din umeri.

– Nu pare a fi neajutorată.

– Tatăl ei e prieten cu un ranger texan legendar.

Lee încuviință scurt din cap.

– *Asta* s-ar putea într-adevăr să fie o problemă. Alejandro deschise gura să spună ceva, dar Lee ridică o mână, să îl oprească. Mă voi ocupa de ea.

– Ar trebui să o lași aici și gata, insistă Alejandro. Asta vrea și ea, și așa ar fi cel mai bine pentru noi.

– Dar, după cum ai zis chiar tu, Alejandro, e oarbă. Și atât de încântătoare, încât i se părea dificil să respire ori de câte ori se afla în apropierea ei. Apucă farfuria de cositor pe care i-o întinse Alejandro. *Gracias.*

Se duse spre femeie și se ghemui înaintea ei.

– Trebuie să îți ungi genunchii cu grăsime, îi spuse ea direct, ridicând cinciul de inimă roșie și așezându-l peste șasele de treflă.

– Poftim?

– Ori de câte ori te lași pe vine, genunchii tăi zici că sunt un dop de plută care iese dintr-o sticlă veche de vin.

Lee aruncă o privire rapidă către genunchii lui îndoiți.

– N-am observat asta niciodată. Se uită la cărțile pe care le împărțise. Roșu. Negru. Roșu. Negru. Roșu. Negru. Cele care se vedeau erau în ordine. Dame peste popi. Juveți peste dame. Cum reușești să faci asta fără să vezi? întrebă el, uimit.

– Tata a marcat pachetul de cărți și m-a învățat cum să îl citesc.

El ridică din sprânceană.

– Deci tatăl tău cel influent știe ce înseamnă să trișezi.

– E un împătimit al jocurilor de noroc. În momentul de față, mă gândesc că pune pariu dacă îl vei implora sau nu să aibă milă de tine înainte să te ucidă.

Se simți răscolit de furie.

– Eu nu implor, *señorita*. Pe nimeni și pentru nimic.

Ea își ridică bărbia și spuse pe un ton enervant de calm, mutând o carte:

– Vom vedea.

Mâinile nici măcar nu îi tremurau. Cum de nu era îngrozită? Era prizoniera faimosului Lee Raven, iar ea se purta de parcă participa la un picnic de duminică. Deși voia doar să insufle groaza

în inima lui Shelby, considera că femeia aceasta ar fi trebuit să îi arate mai mult respect și să aibă un ușor tremur în voce. Dimpotrivă, nu dădea nici un semn de frică... dar, pe de altă parte, de ce anume se temea cineva care trăia în întuneric? De lumină?

O atinse pe mână. Ea făcu o grimasă și și-o retrase imediat. El abia îndrăzni să conștientizeze insulta, căci, altfel, ar fi fost extrem de afectat, și nu își permitea luxul ăsta.

– Ți-am adus ceva de mâncare.

– Nu mi-e foame, spuse ea și-l așeză pe patru de pică peste cinciul de inimă roșie.

El oftă prelung, de frustrare.

– Trebuie să mănânci, *señorita*.

– Trebuie să mă duc acasă.

– Te voi duce eu acasă. Doar că nu astăzi.

Ea închise ochii, de parcă ar fi vrut să alunge lumea. El se întrebă de ce oare o făcuse, ținând cont că nu putea vedea. Ea deschise ochii. De un verde strălucitor. Era de-a dreptul un păcat că nu puteau vedea frumusețea care îi înconjura.

– Ce căutai pe străzi în toiul nopții? întrebă el încet.

– Nu-i treaba ta.

Îi așeză farfuria în poală.

– Mănâncă. Dacă nu o faci, mănânc eu. Cred că preferi să-mi fie foame decât să am burta plină.

O privi cum pune deoparte cărțile și atinge sfios farfuria, căutând cu grijă până găsi o bucată de carne. O duse la cea mai delicioasă gură pe care o văzuse el vreodată. Își imagină ce frumoasă ar fi fost dacă ar fi zâmbit și ce păcat că ea nu și-ar fi dat seama.

– Nu te mai holba la mine, îi porunci ea.

– De unde știi că mă holbez?

– Pentru că nu te-am auzit plecând și nu ai la ce altceva să te uiți.

– Te înșeli, *señorita*. Sunt multe lucruri la care să mă holbez: la cer, la copaci și la privighetoarea din cuib, cu puii ei.

– Trei pui, spuse ea, zâmbind ușor în colțul gurii.

Pieptul lui se strânse sub imboldul unui sentiment necunoscut.

– De unde știi că sunt trei?

– Am dreptate? întrebă ea plină de speranță, și chiar dacă s-ar fi înșelat, în clipa aceea, el știu că ar fi mințit-o.

– *Sí.*

– Fiecare pui are un ciripit puțin diferit.

– Mie mi se par la fel.

– Pentru că lumea ta este mai mare decât a mea, spuse ea fără să își plângă câtuși de puțin de milă.

Mai bagă o bucată de carne în gură.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

Ea ezită, iar el își dădu seama că se lupta în sinea ei, la fel ca el, încercând să decidă cât de mult putea dezvălui, astfel încât să rămână în continuare teafără și nevătămată.

– Angela Bainbridge.

– Angela, murmură el, nesigur. I se aprinse o luminiță în minte. „Înger."

Angela își pierdu buna-dispoziție.

– Nu-mi spune așa!

– Dar arăți ca un înger.

– Nu sunt un înger.

– Ai dreptate. Poate că arăți ca un înger, dar nu vorbești la fel. Și ai o fire pătimașă.

Ea pufni.

– Am fost răpită. Cred că am dreptul să fiu furioasă.

– Ai dreptul să fii furioasă, dar nu proastă. Sigur îți dai seama că n-ai de ales și trebuie să vii cu noi.

– Pot rămâne aici, și îmi asum riscul.

El își sprijini coatele de genunchi și își încrucișă degetele de la mâini, strângându-le cu atâta forță, încât își provocă durere.

– Dacă vii cu noi, nu îți vei asuma nici un risc. Eu și frații mei nu te vom răni.

– Ai ucis un bărbat, sublinie ea. Și încă într-un mod laș, din câte se povestește.

– Un bărbat, dar nu am rănit niciodată o femeie. Vei fi în siguranță cu noi. Nu pot garanta că același lucru se va întâmpla dacă te lăsăm aici.

– N-am nevoie de tine și nici nu vreau să-mi oferi garanții.

– Dar eu am nevoie de ele. Sunt un om de onoare.

– Ești un criminal și un hoț.

– Sunt de acord că anumite aspecte ale vieții mele sunt îndoielnice, dar nu și când vine vorba de modul în care tratez femeile.

– Nu înțeleg de ce nu vă puteți întoarce și să mă lăsați la marginea orașului chiar astăzi.

– Nu știu cât de repede va acționa potera. După ce o să-i pun pe frații mei la adăpost, te voi duce înapoi. Promit.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă ea. Ai putea pur și simplu să mă forțezi, așa cum ai făcut înainte.

– La nevoie, așa voi face. Dar aș prefera să nu fiu nevoit, spuse el pe un ton solemn.

– Dacă sunt de acord să cooperez, promiți să nu îmi vâri cârpa aia mizerabilă în gură? întrebă ea.

– *Sí.*

– Și nu îmi vei lega mâinile?

– Nu te voi lega deloc.

Ea încuviință brusc.

– În regulă. Voi coopera pe de-a-ntregul atunci.

El zâmbi ușor. La naiba! Femeia asta chiar știa cum să meargă la cacealma. De fapt, acum aștepta cu nerăbdare călătoria.

Capitolul 4

Indignată, Angela îl înjură de o mie de ori de ori în gând pe bărbatul care călărea în spatele ei. Măcar îi legase mâinile în față, ca să se poată ține de cornul șeii. Nu-i venea să creadă că se prinsese când ea mersese la cacealma.

Sau că îi îndesase pe cap pălăria lui de soare când discul de aur se înălțase pe cer. Se bucurase de umbra oferită de aceasta. Avea pielea albă, așa că era predispusă la pistrui, arsuri solare și bășici. Urâse dintotdeauna pistruii. Când era mai mică, își dorise de multe ori să nu fie nevoită să se uite la ei. Învățase prea târziu să aibă grijă ce își dorea.

Călăreau într-un ritm constant. Un interval scurt de galop, urmat de mers la pas. Nu se așteptase ca un bărbat cu reputația lui Raven să aibă atâta grijă de caii lui, deși, dacă se gândea mai bine, își dădea seama că singurul lucru pe care l-ar fi câștigat dacă și-ar fi abuzat animalele ar fi fost să fie prins și spânzurat.

Fiecare oscior rațional din corpul ei îi spunea că ar fi trebuit să fie îngrozită, și nu reușea nici în ruptul capului să își dea seama de ce nu era. Poate din pricina felului în care bărbatul îl dojenise pe Jorge pentru că o făcuse târfă sau a felului în care se purtase după ce ea folosise cuvinte profanatoare la adresa lui. Un nelegiuit care își făcea griji pentru astfel de chestiuni... era ca un puzzle, și piesele nu păreau să se potrivească deloc.

Își dorea să fi putut spune același lucru despre felul în care corpul ei se mula pe al lui, dar adevărul era că se potrivea cu al lui... la perfecție.

Simți cum Raven trage de frâie și constată, ușurată, că tura aceasta de galop se sfârșise. Chiar dacă nici pasul lent nu era cu mult mai bun, reușea totuși mai bine să păstreze distanța față de el când calul înainta încet. La galop, Raven o cuprindea ca un iubit de mult pierdut, barba lui scurtă și țepoasă prinzându-i-se din când în când în păr.

– Probabil c-ar trebui s-o mutăm pe femeie de pe un cal pe altul, ca să nu-l împovărezi prea tare pe al tău, spuse o voce pe care ea nu o recunoscu.

– Sau ați putea lăsa *povara* acolo unde e, se răsti ea.

– Cred că ai jignit-o, Roberto, spuse Raven, iar ea îi simți respirația în ceafă, ceea ce îi stârni un fior plăcut pe șira spinării. Cum de reușea să stârnească atât de ușor o astfel de reacție în ea?

– Roberto are dreptate. Calul tău nu va reuși să țină pasul cu ai noștri dacă trebuie să care constant o greutate în plus, zise Alejandro.

– Nu sunt chiar atât de grea! i-o întoarse ea, tot mai furioasă pe fiecare bărbat, pe toată situația aceea intolerabilă, dar mai ales pe respirația constantă a lui Raven.

– Cred că preferă să rămână cu mine, *hombres*, zise Raven, iar ea își imagină un zâmbet satisfăcut pe chipul lui întunecat.

– Prefer un șarpe cu clopoței, spuse ea tăios.

„Măcar un șarpe avertizează înainte să atace."

– Atunci de ce nu vrei să te muți pe alt cal? o întrebă.

Într-adevăr, de ce nu voia? Pentru că, din motive pe care nu le pricepea și la care nu prea voia să se gândească, chiar se simțea în siguranță în strânsoarea ademenitoare a brațelor lui puternice.

– Am nevoie de un moment de intimitate, anunță ea, pentru a distrage atenția de la subiect.

– Din nou! strigă Roberto. Nu se poate să trebuiască să petreci atâta timp în spatele tufișurilor!

Ea își ridică sfidătoare bărbia.

– Îmi pare rău, dar mereu a trebuit să... mă ușurez frecvent.

Era o minciună, dar roșeața care îi ardea obrajii era reală. Nu voia să discute despre funcțiile corporale, dar era singura scuză la care reușise să se gândească pentru a le încetini înaintarea.

– Nu a trecut nici măcar o oră, spuse Roberto.

În mod evident el era plângăciosul grupului. Raven nu o certa niciodată când le spunea că avea nevoie să fie lăsată singură. Reușise să îl convingă deja să oprească de șase ori până acum. Ori era prost, ori mai grijuliu decât voia ea să creadă. Își întoarse puțin capul, ca el să o vadă lingându-și buzele, de parcă ar fi fost jenată și i-ar fi părut rău că făcuse o astfel de cerere.

– Chiar nu mai pot aștepta mult timp, spuse ea încet. N-aș vrea să îți distrug șaua aceasta frumoasă.

El opri calul. Pintenii de la cizme îi zăngăniră când sări de pe cal. O cuprinse cu mâinile de după talie, o ridică și apoi o coborî încet, foarte încet, ținând-o atât de aproape de el, încât ea simți din plin căldura emanată de pieptul lui, auzi cum rochia ei se freca de cămașa lui și îi simți răsuflarea caldă în obraz. Iarăși nenorocita aia de răsuflare. Dacă voia să îi distragă atenția, își atingea scopul cu o abilitate remarcabilă.

Imediat ce se simți sigură pe picioare, se îndepărtă, simțindu-se vădit inconfortabil din pricina apropierii lui. Într-un fel, era prea aproape de ea, întrucât faptul că nu mai erau călare îl făcea să pară mult mai amenințător.

Așa cum procedase de fiecare dată până atunci, își puse mâna pe spatele ei cu o siguranță care, fără îndoială, provenea din faptul că avusese ocazia să cunoască multe femei.

– Pe aici, *señorita*.

O încercă un sentiment de vină când el își lăsă în urmă camarazii ca să o ducă pe ea într-o zonă ferită de privirile celorlalți. Majoritatea oamenilor o luau de braț și o plimbau de parcă ar fi fost animalul lor de companie preferat, și nu o femeie independentă. Era ceva nou pentru ea felul în care Raven o apăsa subtil într-o parte sau cealaltă a spatelui, îndrumându-i astfel pașii pentru a evita ciocnirea de anumite obiecte.

Acum, el își luă mâna de pe spatele ei. Ea se opri și își ridică mâinile legate spre el. Îi dezlegă baticul de la încheieturile mâinilor.

– Sunt bine ascunsă? întrebă ea cât putu de sfios.

– *Sí*.

Îi ascultă sunetul pașilor în timp ce se îndepărta de ea, după care încercui încet zona restrânsă. Găsi un copac și un arbust în apropierea acestuia. Își fosni fustele, ca să dea impresia că și le ridica, apoi se lăsă în jos foarte lent, foarte încet. Cu un zâmbet triumfător, se căută în buzunar, scoase pachetul de cărți mult iubit și se pregăti să joace trei jocuri de pasiență.

Scopul ei era să îi încetinească până nu mai aveau de ales decât să o lase în urmă sau să fie prinși. Un demers periculos, care implica anumite riscuri... și, într-o oarecare măsură, un sentiment neașteptat de entuziasm.

Cu siguranță că nu ar fi putut clasifica ultimele douăsprezece ore ca fiind plictisitoare. Dimpotrivă, plictisitor era să stai la fereastră, însoțită doar de lumina caldă a soarelui, și să fii lăudată de proprietăreasa magazinului pentru cusăturile meticuloase la care lucrezi.

Acum era pusă la încercare mai mult ca niciodată; se chinuia să anticipeze scopurile lui Raven și încerca să îi pună bețe-n roate. Fără îndoială că voia să se elibereze de el, și totuși, o părticică din ea se bucura de oportunitatea de a-l păcăli, de a-l duce la spânzurătoare, acolo unde îi era locul. Pentru a-și demonstra atât ei, cât

și întregii lumi că nu avea nevoie de nimeni ca să supraviețuiască. Era perfect capabilă să își poarte singură de grijă.

Bineînțeles, faptul că ajunsese într-o asemenea situație neplăcută, în primul rând, putea să îi știrbească din victorie, în caz că va fi vreodată vorba despre așa ceva.

– *Señorita*, nu avem toată ziua la dispoziție! strigă Roberto.

– Încerc să mă grăbesc, răspunse ea melodios, întinzând ultimul rând de cărți.

Auzi zgomot de pași apropiindu-se, apoi îndepărtându-se, de parcă cineva se plimba încolo și încoace, nu departe de ea. Fără îndoială că era Raven, care o aștepta să îl anunțe că când termină. Întoarse cartea de deasupra.

Cea mai mare satisfacție ar fi avut-o dacă l-ar fi prins chiar ea. Deși, chiar dacă ar fi reușit să își îndeplinească scopul, nu prea știa cum ar fi reușit să îl ducă undeva.

De cele mai multe ori considera că statutul de nevăzător era un inconvenient minor, dar uneori se dovedea a fi un dezavantaj categoric. La modul realist, putea cel mult să spere la evadare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, întrucât îndepărtându-se tot mai mult de casă, începea să îi vină greu să creadă că el avea să își țină promisiunea și să o ducă înapoi la familia ei.

De ce s-ar fi chinuit un nelegiuit de notorietatea lui să facă o astfel de promisiune? Era evident că își punea nevoile proprii pe primul loc; altminteri, nu ar fi răpit-o de la bun început.

Iar în ceea ce privea grija lui Raven cu privire la bunăstarea ei... nu avea încredere în el. Urmărea cu totul altceva; fără îndoială, răscumpărarea pe care o menționase mai devreme. Tatăl ei chiar *ar fi plătit* bani frumoși pentru înapoierea ei, iar ea ar fi fost pe deplin umilită de dovada de netăgăduit a faptului că independența ei era ca un fir invizibil ce o lega de familie și de casă.

Pe când punea optul de inimă roșie peste nouăle de pică, auzi o pocnitură și înlemni. Nu putea fi Raven. Nu detectase zgomot de pași care să o avertizeze că se apropia de ea și cu siguranță îl auzise îndepărtându-se. Imaginația ei bogată o lua razna. Răsuflă încet, relaxându-se, și mai întoarse o carte.

– Juvetele de negru, începu Raven.

Ea scânci când îi auzi tonul irascibil, atât de aproape de ea, încât simți oscilațiile aerului.

– Merge peste dama de roșu, încheie el.

Îi luă cartea dintre degete. În momentul acela o cotropi un sentiment intens și furtunos de furie.

– Ai promis că-mi asiguri intimitate.

– Ai jurat că erai pe punctul de a-mi strica șaua.

Îi smulse pachetul din mână.

– Dă-mi-le înapoi! Sunt ale mele!

– Cred că te-ai jucat destul, *señorita*, cu cărțile *și* cu mine.

Pentru prima dată chiar distinse o umbră de furie în vocea lui, de parcă ar fi vorbit cu dinții încleștați.

– Ridică-te! îi porunci el pe un ton care îi dădu de știre că nu avea de gând să accepte vreo împotrivire.

Cu toate acestea, își linse buzele și se hotărî să încerce să îi intre cumva din nou în grații.

– Îți pot explica. Vezi tu, trebuie să mă relaxez înainte să...

Țipă când el o apucă pe neașteptate de braț și-o trase în picioare.

– Vei avea restul zilei la dispoziție să te relaxezi.

Emana o furie de-a dreptul palpabilă în timp ce o scotea din sanctuarul ei, ținând-o ferm de braț, însă fără a o răni. Îi simți pistolul frecându-i-se de picior. Era stângaci. Încă o informație pe care să o memoreze, pentru a i-o împărtăși lui Kit Montgomery, care era sigură că s-ar fi bucurat de orice noutate cu privire la acest nelegiuit. Își duse mâna liberă la stomac, mai aproape de șoldul lui. Dacă ar fi reușit cumva să îi ia arma... știa că nu ar avea prea mult timp la dispoziție, dar dacă l-ar lua pe nepusă masă...

– Hei, Lee, ce-i cu norul ăla de praf în urma noastră? întrebă Jorge.

Ea își pierdu echilibrul când Raven se întoarse brusc, fără îndoială ca să se uite peste umăr, ceea ce îi oferi oportunitatea neașteptată de-a se sprijini, aparent inocent, de el. Își încovoie degetele pe mânerul neted, își răsuci corpul pentru a-i bloca orice posibilă încercare de a o opri, și reuși să scoată revolverul din toc. El înjură de mama focului când ea se smuci din strânsoarea lui

și se retrase rapid în spate, ținând cu ambele mâini arma îndreptată în direcția ultimului loc unde știa că stătuse Raven.

– Știu cum să-l folosesc, așa că nu vă mișcați. Auzi scârțâit de șei și zgomot de pași. Roti nebunește pistolul în cerc. Nu vă mișcați!

– Opriți-vă! strigă Raven.

Ea îi urmări vocea și îndreptă arma spre el.

– Tatăl meu m-a învățat cum să folosesc eficient o armă și nu mă tem să apăs pe trăgaci. Vă dați seama că sângele de un roșu strălucitor nu îmi va provoca greață. Înghiți în sec, încercând să își liniștească propria respirație, și ascultă cu atenție orice semn de mișcare. Nu vreau să împușc pe nimeni. Vreau doar să fiu lăsată aici. Norul acela de praf este de la alți călăreți?

– *Sí.*

Raven se afla în continuare chiar în fața ei.

– Probabil că sunt bărbați trimiși de tatăl meu după mine, explică ea degrabă. Așa că urcați-vă pe cai și dați-i bice. Lăsați-mă aici, vă rog.

– Potera nu este chiar așa aproape de noi, *señorita*. E doar o iluzie, spuse el încet, de parcă ea ar fi putut să vadă norul de praf despre care pomenise fratele lui.

Ar fi vrut să îi țină pe toți acolo – sau măcar pe Raven –, dar nu era atât de proastă încât să se amăgească cu gândul că nu vor pune din nou mâna pe ea. Dacă ar fi fost câtuși de puțin inteligenți, și-ar fi dat seama curând că, făcând zgomote care să-i distragă atenția, ar fi obligat-o să tragă după fantome până și-ar fi epuizat mica rezervă de gloanțe.

Deși nu era sigură că Raven le-ar fi pus în pericol viața fraților lui acționând atât de nesăbuit. Când le vorbea, în vocea lui se simțea afecțiune, sentiment deloc compatibil cu ceea ce auzise despre acest nelegiuit. În sinea ei alungă acest gând trecător. Nu trebuia să se lase distrasă. Era obligată să se asigure că el nu-și va trimite frații la plimbare, pentru ca apoi să profite de ea.

Oare de ce nu îl auzise apropiindu-se când ea aștepta în tufișuri? Oare el chiar se putea deplasa atât de tiptil sau se concentrase ea prea mult să-și asculte gândurile rebele care se îndreptau

constant spre el? Oare acum se apropia de ea? Era mult prea liniște. Roti pistolul într-un cerc larg.

– Nu vă mișcați! le porunci.

– Nu mă mișc, *señorita*, răspunse Raven.

– Continuă să vorbești, ca să știu exact unde ești.

– Ca să mă poți împușca?

Ea încuviință scurt din cap.

– Îți jur că tu vei fi primul. Acum, vorbește!

– Ce vrei să spun? Îmi zici să încalec și să plec, apoi îmi zici să nu mă mișc. Nu le pot face pe amândouă. Hotărăște-te!

Vorbea prea tare și folosea prea multe cuvinte.

– Vreau să știu unde e toată lumea.

– Frații mei sunt pe cai.

– Nu toți. L-am auzit cel puțin pe unul descălecând. El și Alejandro păreau mai apropiați. Jorge și Roberto urmau, pur și simplu, ordinele primite. Alejandro. Alejandro a descălecat.

– Ei, na! De ce-ar face una ca asta?

Ea strânse mai tare pistolul în mâini.

– Jur pe Dumnezeu că trag dacă nu își strigă fiecare numele.

– Nimeni să nu vorbească! porunci el. Nimeni în afară de mine. Nu le voi permite să devină ținte. Dacă vrei să tragi, *señorita*, trage, dar te avertizez de pe acum că nu e bine să mă enervezi. Răbdarea mea e limitată, și când răbdarea asta...

Cineva îi apucă pistolul. Din reflex, ea apăsă pe trăgaci, și văzduhul se cutremură de o explozie chiar în momentul în care arma i-a fost smulsă din mâini.

– Bine lucrat, Alejandro! spuse Raven și o prinse de braț, iar în vocea lui se simțea o furie controlată.

Încercă să se elibereze, dar forța lui o punea din nou în dezavantaj. O cuprinse cu brațele, ca într-o cușcă, și îi legă baticul cel mult urât în jurul încheieturilor mâinilor.

– Te rog...

– Nu! urlă el scurt.

După ce o legă bine, o împinse în față, iar ea se clătină, aproape dezechilibrându-se. Auzi zgomotul de metal alunecând pe piele

și își dădu seama că Alejandro îi înapoiase pistolul lui Raven. Intră în panică la gândul că pierduse poate singura șansă de a se salva.

– Nu îți dai seama că, ținându-mă prin preajmă, voi descoperi tot mai multe lucruri despre tine? Știu că ești stângaci.

– Ba nu e...

– Jorge! strigă Raven. Las-o să creadă ce vrea.

Ea făcu un pas în spate, împotrivindu-se tot mai puțin.

– Sau că porți două pistoale.

– Foarte înțelept, *señorita*, dar nu îndeajuns de înțelept. Cealaltă armă a mea era ațintită spre tine tot timpul. Dacă îmi mai pui vreodată frații în pericol cu jocurile tale copilărești, vei simți mușcătura glonțului meu.

Era uluită că nu trăsese automat în ea, atunci când i se descărcase pistolul. Se părea că bărbatul era as la stăpânirea de sine, și totuși ucisese un bărbat și o răpise pe ea.

– De ce insiști să mă ții cu tine?

– Pentru că nu-i cunosc pe cei care ne urmăresc. Pe cai! porunci Raven.

– Dar, Lee... începu Alejandro.

– Pe cai! repetă Raven.

O prinse de după talie așa cum făcuse de fiecare dată până atunci, cu o blândețe care o uimea. O ridică și, cu inima grea, ea apucă oblâncul, în timp ce el o așeză în șa, mișcând-o atunci când încălecă în spatele ei.

Raven mână caii la galop. Angela auzi ropotul răsunător și nemilos de copite provenind de la caii fraților lui. Voia să îl implore pe Raven să oprească, să o lase în seama bărbaților care veneau în urma lor.

Cu siguranță că, după ce o vor elibera, Raven și frații lui vor fi lăsați în pace. Era sigură că tatăl ei îi angajase pe bărbații care îi urmăreau și că angajase bărbați care nu se vor opri până ce Angela nu se va întoarce acasă.

Pe de altă parte, înțelegea, cu o siguranță extraordinară, faptul că Raven nu avea chef să îi asculte rugămințile. Evadarea ei eșuată îi afectase mândria. Mai bine l-ar fi ucis când avusese ocazia, și nu-și explica nici în ruptul capului de ce nu o făcuse.

*

Aflat în unica bancă din Fortune, Harrison Bainbridge nu îl plăcu din prima clipă pe Vernon Shelby, de când acesta intrase în clădire țanțoș, ca un nenorocit de păun. Într-un fel, deși nu reușea să pună exact punctul pe i, individul cel trupeș îi amintea lui Harrison de texanul care îl schilodise cu ani în urmă, fostul iubit al soției lui.

– Cum naiba arăta Raven? îl întrebă Shelby pe Howard Sims, președintele băncii, care stătea la biroul lui, pocnindu-și degetele unul câte unul.

Harrison recunoscu stilul de conversație lacunar al bărbatului. Nu deținea nici o informație importantă.

– Erau deja pe aleea umbrită când i-am observat. Sims îi aruncă lui Harrison o privire imploratoare din spatele ochelarilor lui groși. Știam că aveau o femeie cu ei, dar m-am gândit că sunt doar o șleahtă de cowboy dornici de puțină distracție. N-am auzit-o pe femeie țipând, așa încât m-am gândit că îi însoțea de bunăvoie. Nici prin cap nu mi-a trecut că putea fi Angela, până nu ai dat-o tu dispărută azi-dimineață. Și n-aveam nici cea mai vagă idee cine erau bărbații, până ce n-am deschis banca și am găsit blestematul ăsta de bilet.

– N-ai observat nimic azi-noapte, când ai trecut pe-aici? întrebă Harrison.

Bărbatul clătină trist din cap.

– Ușa de la seif era închisă și ferecată. Am intrat doar ca să iau niște bani să vin la tine să joc, dar nu au furat atât de mult încât să observ. Nici măcar nu m-am uitat la birou.

– Și ești sigur că biletul poartă semnătura lui Raven? îl întrebă Harrison pe Shelby.

Shelby se încruntă la el.

– Ți se pare că sunt genul de om care se aventurează să se bage într-un râu doar ca să nu bea apă din picioare? Bineînțeles că sunt sigur. Înfumuratul dracului a lăsat până și nenorocita aia de pană neagră.

Harrison își apucă bastonul și îl strânse așa de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră, apoi se uită la soția lui, care

stătea lângă fereastră, urmărind mișcarea de pe stradă. Era constant uimit de faptul că în fiecare dimineață când se trezea, își dădea seama că o iubea mai mult ca înainte. Își dorea din tot sufletul să o fi putut scuti de chinul acesta.

– În urma acestei discuții, bănuiesc că putem deduce cu exactitate că bărbatul în cauză era Raven, iar femeia, Angela.

„Femeia." Pentru el era în continuare, și avea să fie mereu, fetița lui.

Jessye dădu din cap cu încetineală.

– De ce mi-ar fi luat copila?

– Raven face exact ce are chef, fir-ar să fie, spuse Shelby. Ia orice vrea el, la naiba; viața fiului meu, banii mei. De ce nu și o femeie?

Harrison își trecu degetul mare peste capul de leu auriu care îi orna bastonul.

– De unde știa locul în care îți depozitai banii?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar îmi va spune chiar el după ce îl vor prinde oamenii pe care i-am trimis pe urmele lui, rosti Shelby pe o voce care îl făcu pe Harrison să se înfioare.

– Ai trimis deja oameni după el?

– Pe cei mai buni vânători de recompense pe care îi poți cumpăra cu bani.

– Cum crezi că vor reacționa când o vor găsi pe fiica noastră cu el?

Shelby avu bunăvoința de a roși.

– Probabil vor crede că e femeia lui.

– Ei bine, atunci ar fi mai bine să sperăm că bărbații pe care i-am trimis eu o vor găsi primii, și repede. Jessye, mergem?

Femeia se îndepărtă de fereastră, iar Sims se ridică în picioare.

– Îmi pare rău. Dacă mi-aș fi dat seama că era Angela...

Jessye îi puse o mână pe umăr.

– Nu e vina ta. Angela a fost pur și simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. N-ar fi pentru prima dată.

Își trecu brațul pe după al lui Harrison și ieșiră din bancă.

– Shelby ăla mi se pare genul de om care crede că soarele răsare tocmai ca să îl asculte pe el cântând, spuse ea imediat ce ajunseră pe platforma de lemn.

– Sunt întru totul de acord cu tine.

– Capcana lui ca să îl prindă pe Raven nu a fost prea bine gândită.

– Cred că a fost foarte bine gândită, dacă nu a intenționat să îl prindă aici. L-a ademenit, l-a lăsat să scape și și-a trimis brutele după el. Cercetă cu privirea orașul care îi devenise casă cu mult timp în urmă. Nu am încredere în el, Jessye, și în slugile lui, nici atât.

– Ai face bine să trimiți după Kit.

– Am trimis deja, dragă. Ar trebui să ajungă la noapte.

Capitolul 5

Angela era perfect conștientă că se îndepărtau tot mai mult de Fortune. Pe măsură ce ziua se scurgea, galopau perioade tot mai lungi de timp, încetinind caii doar atunci când era absolut necesar. Raven îi refuză toate cererile de a-și dezmorți picioarele printr-o plimbare scurtă. Bănuia că nu îl putea învinovăți pentru asta. Abuzase de încrederea lui, în încercarea de a-i încetini. Dar oare chiar se aștepta ca ea să accepte, pur și simplu, să fie răpită, fără să facă nimic ca să evadeze?

Soarele fierbinte dispăru după orizont, iar ei călăriră în continuare, fără să se oprească pentru mâncare sau odihnă. Era sigură că trecuseră câteva ore, care i se părură o eternitate. Aerul nopții începu să se răcească, învăluind-o într-o îmbrățișare plăcută, pătrunzându-i până în miezul ființei. Noaptea trecută se bucurase de răcoare, după o zi fierbinte. În noaptea aceasta era extenuată, înfometată și o durea fiecare bucățică imaginabilă din trupul ei.

În cele din urmă, Raven încetini calul la pas, iar ei îi veni să plângă de ușurare. El își luă pălăria de pe capul ei. În ceea ce o privea, putea să facă orice, atât timp cât nu o lăsa să cadă de pe cal. Era conștientă de mișcările lui subtile și simți un material călduros căzându-i în falduri peste umeri. Un poncho.

O podidiră lacrimile. Îl știa un criminal. Nu-și dorea să fie bun cu ea. Fusese crescută într-o familie care credea în dreptate. Voia să fie spânzurat. Voia să se ducă acasă.

Își trecu degetele peste lâna moale. Își simți membrele grele și se temu să nu adoarmă, să nu alunece de pe cal.

– Ce culoare e? îl întrebă, acestea fiind primele cuvinte civilizate pe care le rostise din după-amiaza aceea, când încercase să evadeze.

Urmă o clipă lungă de tăcere, iar ea crezu că el avea de gând să îi ignore întrebarea.

– Ponchoul meu? o întrebă, în cele din urmă.

Ea încuviință scurt din cap.

– Știi culorile?

Ea îl aprobă mutește, aproape zâmbind de surprinderea lui evidentă.

N-am fost oarbă dintotdeauna.

El o cuprinse mai strâns cu brațul.

– Cum ți-ai pierdut vederea?

– Boală, febră mare.

– Câți ani aveai? o întrebă, iar ea ar fi putut să jure că exista compasiune în vocea lui.

– Doisprezece.

– Albastru, spuse el încet. Ponchoul are diverse nuanțe de albastru, în dungi.

– Culoarea mea preferată, se forță ea să spună lent, chiar dacă era incredibil de istovită.

– Poftim, mănâncă! Îi îndesă niște pastramă în mână.

Ea rontăi bucata de carne întărită, bucuroasă să primească orice i-ar fi umplut golul din stomac. Sentimentul de recunoștință care o încerca o luă prin surprindere, așa că se întrebă dacă nu cumva, privată de libertate, devenea recunoscătoare pentru orice frântură de bunătate, ca să nu îl mai vadă ca pe un dușman, ci ca pe salvatorul ei.

Ei bine, nu avea să-i fie recunoscătoare. O să îi accepte darurile, pentru că i se cuveneau, dar nu trebuia să se simtă obligată față de el pentru nimic. La următoarea ocazie de a evada – sau

de a-l ucide –, nu va ezita, ci va profita de oportunitate. Dar data viitoare, își jură în sinea ei, o să reușească.

Nu știa cât timp trecuse până când Raven opri calul. Descălecă, o cuprinse de după talie și o lăsă jos. I se înmuiară genunchii și dădu să se prăbușească, dar el o cuprinse cu brațul. Spre umilirea ei totală, se sprijini de el.

– De ce ne oprim? întrebă Jorge.

– Ca să se odihnească puțin caii, spuse Raven. Vom dormi două ore, apoi o să pornim iarăși.

Se auziră șei scârțâind în timp ce frații lui descălecară. Auzi pași grei apropiindu-se de ei.

– Din pricina ei? întrebă Alejandro pe un ton aspru. Crezi că are nevoie de somn.

– Caii trebuie să se odihnească.

– Vom fi prinși din pricina ei, se răsti Alejandro.

– Jorge, Roberto, ocupați-vă de cai! porunci Raven.

– La naiba, Lee...!

– Caii sunt obosiți. Trebuie să mănânce. Trebuie să fie adăpați. Trebuie să se odihnească înainte să îi forțăm și mai tare.

– Ascultă-mă, rosti Alejandro încet. Tu ești singurul care are o recompensă pe capul lui. O pot duce eu înapoi în Fortune.

– Și dacă te vede cineva?

– Nu știe nimeni că sunt cu tine. Nu voi fi în pericol.

Raven oftă lung.

– Nu înțelegi, Alejandro. E albă. Chiar crezi că *gringos* te vor întreba dacă te-ai atins de ea înainte să-ți pună ștreangul de gât?

Felul în care rostise cuvântul *gringos* – ca și cum cuvântul îi lăsa un gust amar în gură – alungă orice îndoieli pe care le-ar fi avut Angela în legătură cu faptul că nu ar fi fost mexican. Se auzi o mână plesnind pe cineva pe spate sau pe umăr.

– Îți apreciez grija, Alejandro, dar greșeala îmi aparține. O voi îndrepta sau voi plăti pentru ea.

Auzi zgomot de pași îndepărtându-se, odată cu șansa ei de a-și recăpăta libertatea.

– Nu i-aș lăsa să îl spânzure.

– Nu i-ai putea opri, *señorita*. Când *gringos* își pun în minte să spânzure un mexican, nimic nu îi poate descuraja.

O surprindea vocabularul lui. În anumite momente, aproape că-l bănuia a fi un bărbat educat, dar nici un astfel de bărbat nu ar alege o viață de infractor. Auzi pe cineva apropiindu-se de ei.

– Lee, i-am făcut un loc unde să doarmă.

Recunoscu vocea tânără, prudentă, a lui Roberto.

– *Gracias, hombre.*

Raven se porni să o conducă într-acolo.

– Lee?

El se opri.

– *Sí?*

– Mă gândeam... nu există recompensă pe capul meu. Aș putea să o duc eu pe femeie acasă. Aș da un ocol mare, aș evita călăreții...

Se auzi o plesnitură, ca și când cineva l-ar fi lovit ușor cu palma, pe gât sau pe obraz, pe cel care venise cu propunerea.

– Am discutat deja cu Alejandro despre asta, zise Raven, plin de înțelegere. Nu e un plan înțelept.

– Dar dacă te prind...

– Nu mă vor prinde. Haide, acum, dormi puțin. Doar două ore ne permitem să poposim.

O strânse mai tare de după talie și o îndrumă prin întunericul care știa că îi înconjura. Noaptea se simțea oarecum altfel decât ziua, iar soarele mai avea până să-şi trimită degetele de căldură spre ea. Raven se opri. O atinse cu degetele pe dosul mâinilor înainte să se apuce să o dezlege.

– Aici poți avea parte de câteva momente de intimitate. Să nu faci nimic care să mă enerveze.

Îl auzi îndepărtându-se și merse să-și rezolve nevoile. Când termină, se gândi o clipă să se îndepărteze de locul de popas, dar era prea obosită pentru a depune efortul necesar unei evadări reușite. Oftă și se întoarse în direcția din care venise. După trei pași, se ciocni de Raven. Era evident că avea încredere în ea doar câtă vreme o putea auzi.

– Vei dormi aici, îi spuse pe un ton poruncitor și o îndrumă spre o grămadă de pături.

Recunoscătoare, se așeză și își trase picioarele sub ea. Îi auzi genunchii pocnind, sunet pe care îl cunoștea deja prea bine, și înțelese că se ghemuise lângă ea. Auzi o rămurică rupându-se, semn că cineva se apropia de ei.

– Lee, am un plan magnific...

– Femeia rămâne cu noi, Jorge, îl întrerupse Raven.

– Dar poți avea încredere în mine...

– Nu e o chestiune de încredere, ci de cum e mai bine pentru noi toți. Rămânem împreună. Acum, culcă-te.

Angela ascultă zgomotul pașilor care se îndepărtau de ei.

– Oamenii tăi te iubesc, spuse ea uluită, surprinsă de faptul că rostise gândul cu voce tare.

– De ce nu m-ar iubi? o întrebă.

– Așa, pe nepregătite, îmi vin în minte o mie de motive.

– Zi-mi unul, o provocă el.

– Ai ucis un om.

– *Señorita*, pentru asta mă iubesc cel mai tare, rosti el pe un ton rece, care o făcu să se înfioare. Acum, întinde-te.

Ea se întinse cu grijă pe o parte, stând cu urechile ciulite, gata să sară în picioare în caz de nevoie. Auzi zgomotul inconfundabil scos de o bandulieră atunci când este desfăcută și dată jos, precum și păturile foșnind. O cuprinse cu brațul. Ea încercă să se ridice, dar el o apăsă cu putere de trupul lui tare.

– Relaxează-te, *señorita*. Din moment ce nu putem face focul, va trebui să te mulțumești cu căldura mea.

Angela se îngrozi.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să te țin în brațe până te oprești din tremurat.

Nu prea credea ea că o să se oprească din tremurat, știindu-l atât de aproape. Nu se mai simțise nicicând așa de istovită. Și nici nu mai fusese atât de conștientă de prezența unui bărbat lângă ea, de felul în care posteriorul ei se potrivea perfect în poala lui, de lățimea pieptului lui, de umerii care se încovoiau în spatele ei; de bărbia lui ascuțită sprijinindu-se pe creștetul ei; de brațul pe care reușise să îl strecoare cumva sub ea, permițându-i să îl folosească

drept pernă; de mirosul acela pătrunzător de cai amestecat cu mirosul pielii lui.

Câțiva bărbați îi făcuseră curte, unii îndrăzniseră chiar și să o sărute, dar păreau uluitor de îmblânziți în comparație cu nelegiuitul acesta care o tulbura. Părea să aibă o încredere de sine incredibilă prin felul în care se purta, dar nu l-ar fi putut eticheta drept trufaș sau arogant. Era pur și simplu un bărbat cu un scop, un scop greșit, ce-i drept, dar pe care era hotărât să îl urmărească.

Se trezi ușor din reverie pe măsură ce simți ceva umed și cald pe piele.

– Ce naiba-i aia?

Raven mârâi când ea îl înghionti și se ridică în șezut. Atinse lichidul lipicios ce îi acoperea acum o mică porțiune din corsaj. Își mirosi vârfurile degetelor și simți un iz de rugină.

– E sânge.

– Am început din nou să sângerez, spuse el calm, de parcă i-ar fi spus că răsare soarele.

Ea se răsuci spre el, uluită.

– Ești rănit?

El chicoti pe un ton jos.

– M-ai împușcat în braț.

Ei i se făcu rău și își duse degetele nemânjite de sânge la gură. Nu observase rana în timpul călătoriei, pentru că o ținuse cu celălalt braț.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ce voiai să-ți spun? Că am aflat pe propria piele că nu faci amenințări deșarte?

El credea că îl împușcase intenționat, când, de fapt, o făcuse din întâmplare. Dar impresia lui greșită îi putea oferi un avantaj la un moment dat, dacă nu îi dezvăluia acum adevărul asupra celor întâmplate atunci.

– Trebuie să-ți îngrijești rana. Glonțul a rămas acolo?

– A trecut prin braț. Sângerarea se va opri în scurtă vreme.

– În scurtă vreme? Nu-ți pot permite să sângerezi toată noaptea pe mine, se răsti ea, sperând să-și ascundă îngrijorarea ce se ascundea în cuvintele ei tăioase. Nu mai împușcase niciodată

pe cineva, și i se făcea greață doar gândindu-se la asta. Trebuie să faci ceva, adăugă ea.

El oftă prelung.

– Ți-am spus deja că nu pot risca să aprind focul, deci n-am cum să-mi cauterizez rana.

– Ai putea s-o coși. Am mereu ac și ață la mine, spuse ea.

– Nici eu, nici frații mei nu știm să coasem pe întuneric.

– Eu da.

El chicoti încet, gutural, dar oarecum amenințător.

– Nu prea cred, *señorita*. Un ac mânuit de tine ar face mai mult rău decât bine.

Nu voia să recunoască, dar cuvintele lui o dureau. Ce-i drept, era un nelegiuit cu o recompensă pe capul lui – „Căutat, mort sau viu". Trebuia să îl lase să se descurce... dacă se purta urât cu ea, avea o justificare pentru faptul că îl împușcase. Se răsuci până când se gândi că stătea chiar cu fața la el.

– Îți dau cuvântul meu că îți voi îngriji rana cum se cuvine.

– Cuvântul tău? După-amiază ziceai că erai pe punctul de a-mi distruge șaua, și, în schimb, n-ai făcut altceva decât să stai să te joci cu cărțile tale, de parcă am fi avut toată ziua la dispoziție.

Ea pufni și se întoarse într-o parte.

– Bine, atunci. Poți să sângerezi până mori. Nu-mi pasă.

Își dorea din tot sufletul să fi fost adevărat ce spunea, dar, de fapt, îi păsa. Nu voia să fie responsabilă pentru moartea, ci doar pentru prinderea lui. Poate că după ce adormea, ar fi putut să își dea seama cât de gravă era rana. După felul în care o ținuse în brațe, ar fi putut constata unde se afla aceasta, ar fi putut verifica cu blândețe... și probabil că l-ar fi trezit, iar el ar fi acceptat să îl îngrijească, în starea de toropeală în care s-ar fi aflat.

– Ai experiență la cusut? o întrebă precaut.

O străpunse un fior de victorie. Nu voia ca nelegiuitul acesta să o considere ineficientă.

– Da, de fapt, sunt croitoreasă. Mă folosesc de degete ca să hotărăsc forma tivului și cos cu incredibil de multă grijă și meticulozitate, îl asigură ea.

– Probabil că voi regreta asta, dar... Mârâi gutural, iar ea și-l imagină mijindu-și ochii închiși la culoare, în loc de avertisment. Poți să mă coși.

Ea se ridică în capul oaselor, își vârî mâna în buzunar și scoase o trusă mică de cusut pe care i-o dăruiseră părinții ei la scurt timp după ce îi anunțase că obținuse slujba de croitoreasă. Își trecu degetele peste inițialele ei gravate pe capacul de aur. Auzi foșnete și simți un curent de aer pe față.

– Ce faci?

– Îmi dau jos cămașa.

– Nu poți să îți ridici pur și simplu mâneca?

– Glonțul a ieșit pe lângă umăr.

– A! Nu se gândise că o să stea în fața ei fără cămașă. Tulburată, se hotărî să termine cât mai repede ce avea de făcut. Am nevoie de plosca ta.

El i-o dădu. Ea o deschise și își turnă apă în palma făcută căuș. El îi smulse plosca din mână.

– Îmi irosești apa!

– Încerc să mă spăl pe mâini ca să nu te alegi cu o infecție.

– Nu mai primești apă. Fă tot ce poți. Mă ocup eu mai târziu de infecție.

– Știu un bărbat care a murit din pricina infecției la degetul mic de la un picior, spuse ea, întinzându-și pe mâini puțina apă pe care reușise să o obțină.

Probabil că, dacă s-ar fi șters de fustă, s-ar fi spălat degeaba. Își scutură așadar mâinile în aer, până dispărură picăturile. Deschise trusa pentru cusut, scoase un mosor mic, rupse o bucată lungă de ață și o introduse cu dibăcie prin ochiul acului. Totul doar cu ajutorul simțului tactil. La început, imediat după ce se hotărâse că-și dorea să învețe să coase, se înțepase de o sută de ori. Tatăl ei îi spusese atunci că era încăpățânată. Mama ei o numise „hotărâtă".

Acum, o să îl înțepe pe Lee Raven. Își rupse o bucată din jupă.

– Va trebui să mă ghidezi spre rană.

El îi cuprinse încheietura mâinii și își trecu lent degetul mare peste degetele ei, după care îi apăsă mâna pe brațul lui. Căldura

emanată de carnea lui aproape că îi arse vârfurile degetelor; își imagină că tot trupul lui era la fel de neted, de încordat, de plin de mușchi, de fierbinte. Îi șterse rana cu bucata de jupă.

– Ține-ți brațul drept și încearcă să nu tresari când te înțep.

– Eu nu tresar.

– Și nu implori, spuse ea pe un ton caustic.

Dar icni scurt când își trecu degetele peste marginile neregulate ale cărnii mutilate.

– Voi... Înghiți în sec, încercând să oprească gâdilăturile pe care le simțea în maxilar. Voi pipăi, ca să mă asigur că nu sunt bucăți de material...

Of, Doamne, ce mizerie îngrozitoare putea lăsa un glonț.

După ce se asigură că făcuse tot posibilul să curețe rana, îi înfipse acul în piele. Se gândi că ar fi preferat să nu fie atât de stoic.

– Îmi pare rău. Știu că doare.

Vocea îi tremura, dar măcar mâinile îi erau ferme.

Ce fel de om era Lee Raven? Știa că era supărat pe ea pentru că îi luase pistolul și îl ținuse îndreptat spre el, dar nu îi dăduse câtuși de puțin de înțeles că l-ar fi împușcat. Nu ridicase niciodată vocea sau mâna asupra ei. Dacă ar fi împușcat-o cineva pe ea... ar fi îndurat mânia ei neîndurătoare. Bărbatul contrazicea tot ce știa despre el, tot ce credea despre el.

Se aplecă spre el, rupse capătul firului cu dinții, și apoi îi făcu nod. Îl auzi expirând lent. Își înfipse acul la betelie înainte să se aplece să-și apuce tivul fustei.

– Poftim, folosește cămașa mea, îi porunci el și îi aruncă veșmântul din batist în mâini.

Când își pierduse vederea, vârfurile degetelor îi deveniseră ochi. Voise să descopere din nou tot ce văzuse cândva. Învățase să identifice diferite texturi și forme, înnebunindu-i pe cei din familie să-i dea din ce în ce mai multe obiecte, din dorința disperată de a simți totul, de a-și reclădi lumea pe care o pierduse; singurul lucru pe care nu îl putea dibui era culoarea. I se părea extrem de dureros.

Îi înapoie cămașa. Își deschise din nou trusa de cusut, scoase ață, apucă iar acul și începu să treacă firul prin el.

– Mă voi ocupa acum de partea cealaltă. Respiră adânc și adăugă: Presupun că nu ai whisky, nu?

– Bei?

– Tata are o cârciumă. Bineînțeles că beau.

El hohoti scurt.

– Cred că tatăl tău ar fi trebuit să aibă un fiu.

Ea zâmbi afectuos.

– Dar mama și-a dorit fiice, iar el îi dă, de obicei, ce vrea. Whisky?

– Nu.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când ea îi atinse brațul și descoperi cealaltă parte a rănii, unde glonțul lăsase o gaură și mai mare, la ieșire.

– Să înțeleg că o să-mi spui că faimosul Lee Raven nu bea, îl mustră ea.

– Chiar nu beau.

Ea se opri, nevenindu-i a crede.

– Nu te-ai îmbătat niciodată?

– Nu.

Incredibil. Nu cunoscuse nici un bărbat care să nu se fi abuzat măcar o dată de alcool. El îi atinse brațul.

– Dar tu? o întrebă.

Ea se opri, fără să își ia degetele de pe rana lui.

– Dacă m-am îmbătat?

– *Sí.*

Ea zâmbi amintindu-și.

– Când am împlinit șaisprezece ani, ca să sărbătorim, eu și surorile mele mai mici am șterpelit o sticlă de whisky din cârciumă și am dat-o gata. După aceea, mie mi-a venit toată înapoi pe gât. De atunci, beau cu ceva mai multă prudență.

El șuieră din nou printre dinți când ea purcese la treabă. După ce termină de cusut, își mai rupse o bucată din jupă și i-o înfășură în jurul brațului, legând-o, ca să protejeze rana.

– Gata. Am terminat.

Își înfipse acul la betelie și se aplecă să se șteargă pe fustă. Raven o opri, apucându-i mâinile și întinzându-i-le în față. Apoi,

ea auzi gâlgâitul apei și simți lichidul cald spălându-i sângele de pe mâini.

– Apa ta de băut, murmură ea.

– Vom găsi alta mâine.

Îi șterse din nou mâinile cu cămașa lui, cu blândețe, de parcă ar fi fost fragile și s-ar fi temut să nu i le rupă. O podidiră lacrimile. Fusese o zi istovitoare și era incredibil de obosită. Nu voia ca el să fie blând cu ea.

El se îndepărtă, iar ea își puse acul în trusa de cusut, după care se întinse pe pături. Îl auzi luându-și cămașa pe el, iar ea se așeză pe o parte și își trase genunchii la piept. Încă i se părea inimaginabil că îl împușcase, și de neînțeles faptul că nu o pedepsise pentru fapta ei.

El se întinse lângă ea și o cuprinse cu brațul. Vârî ceva sub mâna ei. Ea zâmbi, simțindu-se mai puțin singură. Apucă pachetul de cărți și îl apăsă pe piept.

– De ce nu te-ai înfuriat când te-am împușcat? îndrăzni să-l întrebe.

– Am fost furios, dar îți înțeleg dorința de-a evada. În plus, un bărbat nu-și descarcă furia pe o femeie.

Noaptea îi învălui în intimitatea întunericului, aducându-l și pe el într-o lume în care ea locuia de prea multă vreme. În noaptea aceea, luna era doar cât o așchie pe cer. Știa asta, pentru că își nota în minte, în fiecare seară, ce fază a lunii era. Poate că era oarbă, dar refuza să fie și ignorantă cu privire la lumea din jurul ei. Ar fi fost în avantaj în noaptea aceasta, dacă s-ar fi hotărât să se furișeze de lângă Raven după ce acesta ar fi adormit.

– Prietenul tatălui tău, spuse el încet, făcând-o să tresară și să își vină în fire. Christian Montgomery. L-ai cunoscut vreodată?

– Bineînțeles, răspunse ea, întrebându-se de ce ar deschide acest subiect tocmai atunci.

– Îl cunosc. Nu personal, bineînțeles, dar i-am citit povestea. *Grănicerul texan neînarmat*. E uimitor.

– Da, chiar e.

– Știai că fost șerif? Cu mulți, mulți ani în urmă, au scris o carte despre el, intitulată *Șeriful care nu purta armă*. N-am reușit să o găsesc.

Angela rămase cu gura căscată. Faimosul Lee Raven căuta cărți?

– În afară de tatăl tău, mai sunt și alte persoane în Fortune care să se îngrijoreze din pricina ta? o întrebă după câteva clipe lungi de tăcere.

– Mama și surorile mele.

El chicoti, iar ea îi simți pieptul zguduindu-se.

– Mă refeream la vreun bărbat.

Prietenul tatălui ei, Grayson Rhodes, se va fi albit la față. Probabil că avea să o caute, dar nu credea că la el se referea Lee. O întreba indirect dacă avea un iubit. Se gândi să mintă, dar n-ar fi ajutat-o cu nimic.

– Nu.

– Bine.

Printr-un singur cuvânt reușise să transmită un simț al posesiei incontestabil. Conștientizarea acestui lucru declanșă în ea un vârtej inexplicabil de senzații interzise.

Nu-și explică nici de ce, după ce reuși în sfârșit să adoarmă, îl visă. Era înconjurat de o ceață densă. Nu îi putea vedea fața, și totuși, o îngrozea cât de bine îl cunoștea.

Capitolul 6

Brațul stâng al lui Lee îl durea crâncen, în timp ce brațul drept nu simțea nici măcar moliciunea de vis a femeii care reușise să îi amorțească brațul pe care îl folosea drept pernă. „Ce păcat!" gândi el, în timp ce trase încet ceea ce spera a fi ultima agrafă din părul ei. O aruncă în întuneric, lângă celelalte pe care le găsise și le îndepărtase cu migală. Avea părul incredibil de sănătos, surprinzător de mătăsos și de bogat. Lung. Era sigur că lungimea lui depășea adâncitura mică din partea de jos a spatelui.

Ea se cuibări mai aproape de el. El își înăbuși un geamăt și își strânse mâna pumn, ca să nu îi cuprindă fața cu ea. Nu voia să o trezească, pentru că în clipa în care și-ar fi dat seama cât de tare se apropiase de el în timpul somnului, s-ar fi îndepărtat cu viteza unui glonț.

Părea liniștită, iar trăsăturile îi erau conturate de lumina palidă, blândă a lunii și a unui milion de stele. În timp ce ea, din fericire, nici nu își dădea seama că trupul o trăda, el se desfăta cu micile movilițe, turtite de pieptul lui plat și tare. Aproape că își ținuse respirația când ea se întorsese prima dată spre el, temându-se să nu o deranjeze, să nu piardă momentul acela de intimitate cu o femeie.

Cu cinci ani în urmă hotărâse să o apuce pe un drum solitar, drept pedeapsă, dar până acum, singurătatea nu i se păruse niciodată atât de apăsătoare, nici sacrificiul, atât de mare. În nopțile lungi și solitare pe care le petrecuse imaginându-și cum ar fi fost, nu visase niciodată că simpla îmbrățișare a unei femei adormite ar fi adus cu sine o asemenea senzație de împlinire sufletească.

În pofida reputației lui și a precauției ei, cu siguranță avea cât de cât încredere în el, altminteri respirația nu i-ar fi fost egală, nu ar fi devenit superficială și suavă, precum un cântec de adormit copiii. Îl liniștea și îi conferea o serenitate pe care nu credea să o mai fi trăit vreodată, făcându-l să tânjească după o viață pe care știa că nu putea să o aibă.

– Lee? șopti Alejandro aspru.

– Șșșt! Doarme, murmură el, trecându-și degetele peste pletele ei superbe.

Voia să vadă cum soarele de dimineață le aprindea, transformându-le în flăcări.

– Au trecut două ore, îi comunică Alejandro ceva ce el știa deja.

Ea oftă, se întinse și se îndepărtă de el. Dacă Alejandro n-ar fi fost ghemuit lângă ei, poate că Lee s-ar fi apropiat de ea și s-ar fi înfășurat în jurul ei, doar ca să mai simtă puțin sentimentul acela fals de pace. În schimb, se ridică în șezut, și apoi în picioare.

Soarele abia începea să se întrevadă la orizont. El își frecă brațul și se uită la femeie. Oare cum măsura ea ziua?

– Ce-ai pățit la braț? îl întrebă Alejandro. Credeam că te-a împușcat în celălalt.

– A dormit pe el. E doar amorțit... și vorbește mai încet.

Se duse până la marginea luminișului, ignorând furnicăturile din brațul drept, și se uită cum soarele începea să scalde cerul în diverse nuanțe de portocaliu, roz și albastru, culoarea preferată a Angelei. Nu își mai amintea când se bucurase ultima oară de ivirea zorilor.

– Cum e rana?

El își strânse pumnul stâng și își răsuci puțin brațul.

– Doare, dar voi supraviețui.

– Ar fi trebuit să mă lași să o îngrijesc ieri.

Își aminti că Alejandro se opusese când le poruncise să urce pe cai.

– Te îngrijorezi ca o babă, Alejandro.

– Pentru că tu nu o faci. Dă-ți jos cămașa și mă voi ocupa acum de rană.

– S-a îngrijit deja Angela de ea. A cusut-o noaptea trecută.

Cu o atingere blândă, pe care avea să și-o amintească mult timp după ce îi vor pune ștreangul la gât.

– Ai avut încredere s-o lași să mânuiască un ac?

– *Loco*[1], știu, dar m-am gândit că se simțea vinovată. O emoție pe care și el o cunoștea foarte bine, dar nu o înțelegea deloc. Am vrut s-o știu împăcată, ca să poată adormi.

– Spre deosebire de tine, care nu reușești să dormi niciodată. Nu știu cine are coșmaruri mai urâte, tu sau Juanita.

– Juanita, murmură el fără să ezite.

I se sfâșia sufletul când auzea în toiul nopții țipetele dragii lui surori mai mici.

– Și totuși, visele sunt aceleași, nu-i așa?

– Ba nu, sunt diferite, și nu vreau să vorbesc despre ele.

Se ghemui și se sprijini cu brațele de genunchi.

– Ce naiba faci? Trebuie să plecăm, zise Alejandro nerăbdător.

[1] „Nebunule", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

– Angela doarme bine. Câteva minute în plus nu vor schimba nimic.

Alejandro îngenunche lângă el și îi întinse pălăria lui.

– Te-ai ars la față. Folosește sombreroul meu azi.

Lee clătină din cap.

– E deșteaptă. A ghicit deja prea multe. Nu trebuie să-i confirm ceea ce bănuiește deja.

– Dacă mai trece o zi fără să te protejezi de soare, o să te umpli de bășici. Și nu ai alifia Juanitei, ca să mai alini din durerea arsurii.

Juanita era o tămăduitoare înnăscută, dar nu îndeajuns de înzestrată ca să se vindece pe ea însăși.

– Dacă ai grijă, nu va ști că porți pălăria mea, continuă Alejandro.

Lee recunoscu fără să vrea că Alejandro avea dreptate și îi acceptă oferta, luând pălăria și punându-și-o pe cap.

– *Gracias*.

– Nu-mi mulțumi. Femeia asta te împinge să-ți asumi riscuri care te vor face să atârni în streang.

– Am ucis un om, Alejandro. Poate că *merit* să fiu spânzurat. Smulse un fir de iarbă din pământ și îl vârî în gură. M-a făcut criminal ticălos, adăugă el.

– Juanita te consideră un salvator.

– Nu sunt salvator. Am ajuns prea târziu ca s-o salvez.

Lee știa că noaptea aceea o bântuia și că o va bântui mereu mai mult decât pe ceilalți. Nu mai era copila care fusese cândva sau tânăra femeie care ar fi trebuit să devină. Se ridică.

– Mă duc să găsesc ceva de mâncare. După ce se mai înalță puțin soarele pe cer, riscăm și facem un foc mic.

– Pentru că nu vrei ca prizoniera noastră să flămânzească? mârâi Alejandro în timp ce Lee se îndepărta de el.

Lee își văzu de drum, fără să ezite și fără să îi răspundă, simțindu-se din ce în ce mai istovit ca să lupte cu demonii care nu îi dădeau pace.

*

Angela se trezi și simți mirosul ademenitor de pește gătit. Îi lăsă gura apă și stomacul îi chiorăi. Se ridică, iar părul îi căzu valuri peste umeri. Icni scurt și își vârî mâinile în păr, căutându-și agrafele. Nu găsi nici măcar una. Începu să bată cu mâinile pătura în zona în care își ținuse capul...

– Nu le vei găsi, îi spuse Raven încet.

Țipă scurt și se răsuci spre el.

– Mi-ai scos agrafele din păr?

– *Sí.*

– De ce?

El nu-i răspunse nimic, de parcă ea ar fi trebuit să știe motivul și ar fi fost o proastă că întreba.

– Ai un pieptene?

– Nu.

– Trebuia să mă aștept ca banditii să nu țină prea mult la igienă.

– Banditii nu au părul la fel de lung ca tine. Îl putem peria cu degetele. Ai vrea să îți perii părul?

– Cu degetele?

– *Sí.*

Vocea lui devenise brusc groasă și severă. Ea începu să respire neregulat la gândul că el și-ar fi trecut degetele prin părul ei, degetele acelea lungi pe care le simțise apăsând-o pe stomac înainte să adoarmă.

– Nu, nu este nevoie. Ai măcar ceva cu care să îl pot lega la spate?

– Baticul meu murdar.

Ea întinse mâna.

– Presupun că mă descurc și cu el.

El îi puse pânza în palmă. Era caldă încă, iar ea își dădu seama că o purtase la gât. Nu părea chiar atât de murdară, acum că nu mai era nevoită să o țină în gură. În plus, dacă își lega părul cu ea însemna că el nu avea să îi mai lege mâinile. Poate că, la urma urmei, nu era un bandit chiar atât de deștept, se gândi ea cu îngâmfare.

– Dacă aș fi vrut să te leg, *señorita*, aș fi putut folosi un batic de la frații mei.

Ea smuci de capetele bucății moi de pânză, făcând un nod.

– Obișnuiești să citești gândurile?

– Cum spuneam, ai ochi foarte expresivi.

Acum că baticul era bine legat și părul nu-i mai venea în față, își împreună mâinile în poală.

– Asta înseamnă că nu intenționezi să mă ții legată azi?

– Cu condiția să te porți frumos.

Ea încuviință.

– Cum e rana?

– Mult mai bine, mulțumită îngrijirilor tale atente.

Nu voia să își amintească cum îl atinsese și cât de fierbinte fusese pielea lui, cât de netedă și de fermă.

– Miroase a mic dejun sau mi se pare mie?

– Înțeleg că nu trebuie să te conving să mănânci în dimineața asta. E bine.

Îi puse o farfurie în poală. Ea rupse o bucățică de carne și o vârî în gură. Nu mai gustase niciodată un preparat atât de delicios. Era uimitor cum foamea îți putea schimba percepția asupra lucrurilor. De fapt, peștele era uscat și gătit prea mult. Simțea privirea lui îndreptată asupra ei și se ura pentru faptul că lucrul acesta o tulbura.

– Deci m-ai răpit deoarece ai crezut că ți-am văzut chipul?

– *Sí*.

– Nu îți apare portretul pe niciun afiș?

– Nu, până noaptea trecută am fost îndeajuns de isteț să îmi ascund identitatea, nu doar pentru propria-mi protecție, ci și pentru protecția altora. Sunt oameni care ar face orice ca să afle cum arăt. Trebuie să mănânci mai repede, ca să putem pleca.

– Și dacă refuz?

– Te voi lega.

Angela începu să înfulece din mâncare, sperând că reușise măcar să îl întârzie suficient încât, la un moment dat, în ziua aceea, să fie dispus să o lase în urmă.

*

Lee își opri calul. Adăpostită comod între coapsele lui, Angela se lăsă ușor în față. Se părea că se bucura de orice oportunitate de-a se îndepărta de el. Bărbatul acesta căuta orice ocazie de-a o ține aproape, o preocupare incredibil de periculoasă. Avea lucruri mai importante pentru care să își facă griji. Ca de exemplu, potera care se apropia amenințător de mult.

Măcar astăzi Angela nu îi cerea să oprească la fiecare douăzeci de minute, pentru un moment de intimitate. De fapt, nu-i ceruse nici măcar o dată. Bănuia că se simțea oarecum vinovată pentru că îl împușcase și spera că avea să se poarte frumos pe tot parcursul călătoriei. Chicoti în sinea lui. Nu era prost. Își dădea seama că dacă Angela credea că își putea câștiga cumva libertatea, va face orice pentru asta.

Se uită la terenul accidentat din jurul lui. Era un loc la fel de bun ca oricare altul.

– *Hombres*, ne despărțim.

– Dar ai spus că vom rămâne împreună, insistă Jorge.

– M-am răzgândit. Bărbații aceia fie mă urmăresc pe mine, fie vor să o salveze pe femeie...

– *Femeia* are un nume, îl întrerupse ea.

Trebuia să o facă într-un fel să se teamă de Dumnezeu, sau, dacă nu-i reușea, măcar să se teamă de el.

– E nepoliticos să întrerupi pe cineva, *señorita*.

– Și crezi că e politicos să mă târăști prin locuri în care nu-mi doresc să fiu? îl întrebă sarcastic.

– Devii mult prea îndrăzneață.

Și chiar așa era, de când se trezise, după patru ore de somn. Când se ridicase în șezut, așa cum anticipase el, părul i se revărsase peste umeri. Minunat. Stomacul lui se încleștase de dorință, și încă nu i se relaxase.

– Atunci pleacă fără mine! se răsti la el.

– Am mai discutat asta. Nu te las în urmă.

Ea se foi în șa, intensificându-i dorința pe care o simțea în vintre. Abia se stăpâni să nu geamă cu voce tare.

– Cât de aproape sunt? îl întrebă ea.

– Sunt la câteva ore în urma noastră. Își mută privirea de la profilul ei delicat spre frații lui, care îl încercuiseră. Nu îi plăcea privirea speculativă de pe chipul lui Alejandro. Aici ne despărțim. Voi trei veți călări împreună. Eu și *femeia* o s-o apucăm în direcția opusă până când voi considera că putem reface traseul înapoi în siguranță.

– Te-ai gândit că cei care ne urmăresc s-ar putea să fie oameni lui Shelby? îl întrebă Alejandro.

Nu numai că se gândise, dar era aproape convins de asta, motiv pentru care alesese o bancă departe de granița cu Mexicul. Auzise că Shelby bănuia că ei se refugiaseră de cealaltă parte a fluviului Rio Grande. Ca să ajungă la ea, merseseră zile întregi pe un teritoriu necunoscut, iar banca fusese păzită de un singur om pentru simplul motiv că nu intenționaseră să îl prindă acolo pe Lee. Voiau să îl prindă într-un spațiu deschis, fără martori.

– Nu vor avea milă, spuse Alejandro, ca și când ar fi înțeles la ce concluzie ajunsese Lee.

– Mai întâi trebuie să mă ia prizonier... în viață... ceea ce nu se va întâmpla. După ce îmi vor pierde urma, o voi duce pe *femeie* – zâmbi când o simți încordându-se în brațele lui, indignată, pe bună dreptate – înapoi în Fortune. Dacă nu mă întorc într-o lună, știți ce aveți de făcut.

Alejandro ezită, apoi încuviință scurt din cap.

– Îți dau cuvântul meu că mă voi asigura ca totul să fie făcut așa cum am plănuit.

Lee ridică frâiele.

– Atunci, ne vedem acasă. *Vaya con dios*[1]*!*

Își îmboldi calul la galop. Femeia se lăsă pe el. Calul lui era cel mai puternic dintre toți, dar cu toate astea, nu putea continua să gonească la nesfârșit. Ce păcat!

„Acasă." Angela se așteptase ca Raven să le spună fraților lui că urmau să se întâlnească la ascunzătoarea lor. Nu se așteptase deloc ca el să vorbească despre casa lui de parcă ar fi fost un loc plin de amintiri și de dragoste.

[1] „Mergeți cu Dumnezeu", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

Îi auzise pe frații lui îndepărtându-se în direcția opusă, la galop, imediat după ce Raven își mânase calul într-un pas atât de rapid, încât se ridicaseră nori de praf în jur. După nu foarte mult timp, observase cum calul se chinuia să urce. Nu își dădea seama dacă era vorba despre o pantă, un deal sau un munte mic. Știa doar că terenul o forța să se lase pe Raven. Și de fiecare dată când se întâmpla asta, își dorea să nu se fi simțit atât de atrasă de el, încât să-și unească trupul de formele lui robuste, ci mai degrabă să se ferească de atingerea lui.

Calul își recăpătă ritmul când ajunseră în vârf. Raven descălecă și o ajută să coboare. Nu se mai încordă la atingerea lui.

– Plimbă-te puțin, *señorita*. Mai avem de călărit multă vreme.

Auzi pământul alunecând și pietre scârțâind sub pasul lui. Tăcere. Apoi îi auzi genunchii pocnind. Urmări sunetul acela și îngenunche lângă el.

– Ce faci? îl întrebă.

– Vreau să mă asigur că bărbații vor veni pe urmele noastre, nu pe ale fraților mei.

– Ce vei face dacă îi vor urmări pe frații tăi?

– Va trebui să mă întorc și să îi ucid, spuse el gânditor, iar ea și-l imagină cum privea în depărtare, după călăreți.

– Câți bărbați sunt?

– Opt.

Oare tatăl ei ar trimite atâția oameni după ea? Probabil că ar trimite întreaga populație masculină din Texas.

– Chiar crezi că i-ai putea ucide pe toți? Pocni din degete. Așa, pur și simplu.

– Sunt foarte priceput la mânuirea armelor.

– Dacă ești atât de priceput, de ce nu îi ucizi acum?

– Pentru că trebuie să mă enerveze mai întâi. Tu, pe de altă parte, *señorita*, ești pe punctul de a mă enerva.

– Mă amenințI că mă vei împușca?

El oftă prelung.

– Poate că-ți voi pune doar căuș.

– Ai promis...

– Șșșt! Au ajuns în locul în care ne-am despărțit. Unul dintre ei descalecă.

– Sunt îndeajuns de aproape ca să ne poată auzi?

– Nu, dar mai bine să nu riscăm să le atragem atenția.

– Credeam că vrei să ne urmărească.

– *Sí*, să ne urmărească, nu să știe exact unde suntem. Acum unul dintre ei îngenunchează și studiază urmele lăsate pe sol. Ce păcat că nu cântărești mai mult!

Ea rămase cu gura căscată la auzul vorbelor lui impertinente.

– Poftim?

– Nu vorbi așa tare.

– Preferi femeile mai robuste?

– Îmi plac toate femeile, dar dacă ai fi fost mai grea, calul ar fi lăsat urme mai adânci, și nu ar fi fost așa de greu pentru ei să se hotărască pe care să le urmărească.

– Deci crezi că mă caută pe mine?

– Nu. Cred că sunt niște proști leneși, și urmele mai clare îi vor atrage mai tare.

– Dacă sunt îndeajuns de aproape ca să îi vezi, atunci ai putea să mă lași...

– Nu!

– De ce nu? întrebă ea, exasperată.

– Nu știu de ce sunt în stare bărbații ăștia. Știu de ce sunt în stare eu.

– Sunt sigură că i-a trimis tata.

– Cum poți fi sigură?

Nu îi plăcea să recunoască adevărul, întrucât o făcea să pară o fetiță care trebuia învelită înainte de culcare, în fiecare noapte.

– Pentru că mereu mă verifica dacă sunt bine, după ce închidea cârciuma. Încerca să o facă pe furiș, știind că, după ce mi-am pierdut vederea, am urât mereu momentele în care era excesiv de protector cu mine, dar nu e o persoană prea silențioasă.

Deși trebuia să admită că era cel mai iubitor om pe care îl cunoștea, întrucât știa cât de chinuitor era pentru el să urce scările; și, cu toate acestea, deschidea ușa de la camera ei în fiecare

noapte, se uita înăuntru... iar acum avea să treacă prin suferința pricinuită de pierderea unui copil.

Oricum, continuă ea, ar fi aflat că lipsesc înainte ca banca să se deschidă, a doua zi. Deci ar fi logic ca bărbații care au pornit primii pe urmele noastre să fie cei angajați de tatăl meu.

– Cunoști vreun bărbat care poartă pană la pălărie? întrebă el.

– Sunt atât de aproape încât poți să distingi o pană?

– E o pană fandosită care flutură țanțoș în vânt. Bănuiesc că e o pană mare.

– E posibil ca tatăl meu să cunoască un bărbat care poartă astfel de pălării, dar de obicei nu discută cu mine despre veșmintele bărbătești. Atunci ea se gândi că, dacă nu avea grijă, putea să rateze ocazia de a evada. Ba da, de fapt, îmi amintesc că mi-a povestit despre un prieten drag de-al lui care a câștigat o pălărie în culori țipătoare la un joc de pocher.

Își ținu respirația, așteptând consimțământul lui. O durea tot corpul și era incredibil de istovită. În general nu se prea plângea de nimic, dar în momentul acela, și-ar fi vândut și sufletul pentru o baie fierbinte, o masă caldă și un pat moale.

– Blufezi, spuse el încet.

– Și ce dacă? M-am săturat până peste cap să fiu protejată. Mai întâi de tatăl meu, și acum de tine! Nu sunt o copilă.

– Asta, *señorita*, este evident.

I se păru că surprinde o notă apreciativă în vocea lui. Mereu se gândise că nu avea pețitori din pricina îndărătniciei ei. Aceștia voiau să o cocoloșească, în timp ce ea dorea să fie egala lor, o așteptare descurajatoare în lumea plină de întuneric în care trăia acum. Nici măcar faptul că se mutase la pensiune nu îi conferise independența după care tânjea. Proprietara, doamna Gurney, gătea toate mesele și făcea curat în camere. Angela se simțea de parcă cutezase să facă doar un pas mic, când, de fapt, tânjea să plonjeze de-a dreptul.

– Ar putea fi oamenii trimiși de Shelby, murmură el. Unul dintre ei aștepta lângă bancă.

– L-ai ucis și pe el pentru că te-a *enervat*?

– Doar l-am lăsat inconștient. Când și-a venit în fire, probabil că s-a dus după ceilalți. E puțin probabil ca Shelby să fi trimis un singur om.

– Nu m-ar surprinde dacă ar trimite o sută. La urma urmei, i-ai ucis fiul.

– Ești uimitor de bine informată.

– Sunt oarbă, nu ignorantă.

Îi auzi genunchii pocnind când se ridică.

– Ne-au luat urma. Să mergem.

Ea rămase pe loc, în timp ce el se îndepărta.

– Dacă mă faci să mai pierd timpul, te leg la mâini și îți pun și căluș, o amenință el.

– Cine blufează *acum?* murmură ea, ridicându-se în picioare, ca să nu fie nevoită să verifice pe propria piele dacă el vorbise serios. Și-așa era destul de rău să fie încătușată de întuneric. Nu îi plăcea câtuși de puțin să fie legată la mâini. Măcar dac-ar fi avut mai multă putere de convingere. Ai reușit să descoperi și altceva despre ei? adăugă ea.

– Nu.

Calul pufni și lovi pământul cu piciorul.

– Cât de departe sunt de noi? întrebă ea când ajunse lângă el.

Avea o prezență atât de palpabilă, încât o tulbura. Era atrasă de el ca metalul de magnet; știa mereu când se afla în apropierea ei, și nu trebuia să întindă mâna ca să își dea seama când stătea în umbra lui.

O urcă în șa.

– Vreo trei ore.

– Cum de îi poți vedea, dacă sunt așa departe?

– Pentru că eu văd în linie dreaptă, iar ei au de urcat o potecă șerpuitoare.

Încălecă în spatele ei, iar trupul ei rebel se mulă după conturul familiar al corpului lui.

– Totuși, ca să fi ajuns atât de departe, trebuie să fi pornit la drum înainte să se deschidă banca, argumentă ea.

– Credeam că am stabilit deja asta.

Angela simți calul urnindu-se sub ea.

– Încerc doar să îmi consolidez teoria cum că nu îmi vor face rău.

– Crezi c-ai supraviețui trei ore singură, așteptându-i?

– Da, se repezi ea să răspundă, fără ezitare, sperând tot mai tare că libertatea îi era la îndemână.

– Păcat că nu sunt pregătit să renunț la tine.

Lee se uită la licăririle de pe cerul întunecat. Lumina răspândită de pătrarul lunii și de stele îl călăuzea. Estimă astfel locul unde ajunsese și cât mai avea de mers până la destinație. Dacă nu ar fi fost femeia, pentru el nu și-ar fi făcut griji. Știuse mereu că timpul lui era măsurat, că mai devreme sau mai târziu urma să plătească pentru faptele săvârșite în noaptea aceea atât de îndepărtată.

Deși avusese senzația că, de cinci ani, tot plătea pentru cele întâmplate. În speranța de a nu fi prins, se izolase de lume. Nu avea nici o femeie care să îi încălzească patul. Sau care să îi zâmbească atunci când îl vedea.

Nu îl învăluise niciodată mirosul delicat al unei femei, așa cum se întâmpla în acele clipe. Mireasma ei îi amintea de grădina cu flori a mamei lui primăvara târziu. Oare o ținea pe femeia aceasta cuibărită în brațele lui ca să o protejeze pe ea sau ca să se salveze pe sine?

Tăcerea ei era aproape la fel de chinuitoare precum apropierea ei.

– Trei ore, spuse el încet.

Ea se crispă și se întoarse puțin spre el.

– Poftim?

– Au trecut trei ore de când am plecat de pe creastă. Pare mult, dacă ești de unul singur.

Ea se lăsă pe el.

– M-ar fi găsit până acum.

– Dacă ai mai fi fost în viață. Dacă nu ți-ar fi ieșit în cale vreun șarpe sau vreo pisică sălbatică. Să înțeleg că totuși ai prefera să ai de-a face cu un animal sălbatic decât cu mine, nu-i așa?

– Categoric.

El zâmbi în întuneric. Se aprindea foarte ușor femeia aceasta micuță pe care o ținea strâns, mai strâns decât ar fi fost *nevoie*, dar nici pe departe atât de strâns pe cât *ar fi vrut* el. După atâtea ore de călătorie, încă îi simțea vag mirosul unic.

Bărbia lui țepoasă i se agăța constant în părul ei încâlcit. Rochia ei frumoasă, dintr-un material al cărui nume nu îl cunoștea, era murdară de praf, de sudoare și de sângele lui, și probabil că nu mai putea fi curățată. Ea avea ochii roșii și umflați de nesomn. Colțurile gurii îi atârnau în continuare în jos. Își dorea nespus de mult să o vadă zâmbind, să o audă râzând, să o asculte cum îi șoptește numele, într-un moment de pasiune.

Era absurd cu câtă intensitate tânjea să o facă să fie a lui. Mintea lui știa asta, dar trupul asculta mereu de inima lui, iar aceasta nu mai tânjise niciodată atât de mult după o femeie.

Avea tot dreptul să se plângă, să protesteze. Și totuși, ea era în continuare stoică și curajoasă. Nu vărsase nici măcar o lacrimă, într-o situație în care majoritatea femeilor ar fi făcut o criză de isterie.

Nu credea că era diferită din pricina faptului că nu vedea. În anumite momente, numeroase la număr, uita că ea era nevăzătoare. Avea un fel de a-l privi care îl făcea să creadă că totuși îl *putea* vedea. Nu carapacea lui exterioară, ci miezul lui lăuntric. Partea aceea din el care era îngrozită de ștreangul călăului, de a se zbate în aer, la fel ca tatăl și fratele lui, de a încerca cu disperare să tragă în zadar aer în piept...

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Nimic.

– Te-ai încordat.

Ar fi vrut să o întoarcă spre el, să îi pună mâinile pe după gâtul lui și să își ascundă fața în curba mătăsoasă a gâtului ei.

– Amintiri urâte.

– Te gândeai la bărbatul pe care l-ai ucis?

– Nu.

Își luă mâna de pe talia ei și prinse între degete un mănunchi din părul ei. Deși încâlcit, era incredibil de moale. Trecuse prea

mult timp de când nu mai avusese parte de moliciune în viața lui. Îl înlemni și simți că i se taie respirația.

– Ce faci? șopti cu o voce în care se simțea teama.

La început își dorise să se teamă de el, ca să o poată manipula. Acum însă tânjea cu disperare să-i câștige încrederea. Își strânse mai tare mâna în jurul părului ei roșcat. Păreau niște flăcări lichide. Se întrebă dacă ar fi reușit oare să îi ardă îndoielile, dezamăgirile.

– Ai un păr foarte frumos. De ce nu te așteaptă nici un bărbat în Fortune?

– Nu e treaba ta.

– Îmi spui că nu mă privește persoana ta...

– Pentru că ăsta-i adevărul, și faptul că mă ții prizonieră nu schimbă lucrurile. Doar îți vei înrăutăți situația, îi spuse pe un ton răstit.

Ah, mânia ei îl incita. Trupul ei fremăta de atâta pasiune. Voia să se adâncească în ea și să își uite trecutul, viitorul. Pentru scurt timp, voia să se simtă ca un om normal, să poată visa, așa cum o făcuse cândva, la o femeie care să îl iubească, la propriii copii care să îl adore și la ani de trudă pe timpul zilei și de dragoste pe timpul nopții.

– Nu există ceva mai rău decât să știi că vei atârna în streang, *señorita*. Nu mă poți amenința cu nimic, ca să îți dau drumul, înainte să hotărăsc eu că a sosit timpul să te las să pleci.

– Știi atât de puține lucruri. Cel mai rău lucru din lume e să pierzi pe cineva pe care iubești.

Degetele îi zvâcniră în părul ei când recunoscu emoția răsunătoare din vocea ei. Dragoste, profundă și indispensabilă.

– Ai pierdut pe cineva pe care iubeai? întrebă el cu precauție.

– Nu pe care *iubeam*. Pe care *iubesc*. Încă îl iubesc. Îl voi iubi mereu.

De aceea nu o aștepta nici un bărbat acasă. Inima ei era ferecată. Simți cum un val de invidie fierbinte și orbitoare creștea în sufletul lui când se gândea la bărbatul pe care îl iubea ea, în timp ce dezamăgirea cobora asupra lui. Își descleștă degetele și își scoase mâna din părul ei.

Era un prost. Oare la ce îi stătuse capul? Parcă își pierdea judecata când venea vorba despre ea. Chiar dacă inima ei n-ar fi aparținut altcuiva, tot n-ar fi putut să o aibă. Nu avea ce să-i ofere unei femei, cu excepția durerii pricinuite de o inimă frântă încă din tinerețe, întrucât calea pe care mergea el acum îi garanta o viață scurtă.

– Povestește-mi despre bărbatul acesta.

– Nu e treaba ta.

Și nici ea nu trebuia să fie treaba lui, dar asta nu îi potolea dorința de a ști totul despre ea.

– Te rog. Sunt plictisit, mai avem mulți kilometri de mers și îmi place vocea ta blândă.

Ea clătină ușor din cap, și tocmai când credea că nu o să-i spună nimic, ea începu să vorbească, cu multă afecțiune și tristețe în glas.

– Nu era un bărbat. Era un băiat.

„Un băiat." Simți o ușurare nejustificată.

– L-ai pierdut cu multă vreme în urmă?

– Da, dar mi se pare că s-a întâmplat ieri. Deoarece eram mai mare, aveam grijă de el ori de câte ori mergeam în vizită la familia lui. Am și surori, dar el era special.

– Ce s-a întâmplat?

Ea oftă adânc, cutremurător.

– Ne jucam de-a v-ați ascunselea. S-a dus să se ascundă, iar eu am numărat până la o sută. Am auzit tropot de cai. Apoi țipătul lui. Un singur țipăt. L-au luat renegații. I-am văzut... după care m-am ascuns, de teamă să nu mă vadă și pe mine și să mă ia.

– Ai făcut bine că te-ai ascuns.

Ea se îndreptă de spate.

– Nu înțelegi. Nu am făcut nimic ca să-i opresc, nimic ca să-l salvez. Trei zile mai târziu, unchiul Kit a găsit rămășițele hainelor lui pline de sânge.

El se încruntă.

– Kit Montgomery?

Ea încuviință.

– Fiul lui. Din cauza mea a murit.

Suferința profundă din vocea ei îi străpunse inima precum lama ruginită a unui cuțit.

– N-a fost vina ta.

– Ba da, insistă ea. Trebuia să am grijă de el.

– Erai doar o copilă...

– Aveam nouă ani. Eram îndeajuns de mare ca să am grijă de el. Trei ani mai târziu, când m-am îmbolnăvit și mi-am pierdut vederea, m-am gândit că...

Se opri, de parcă ar fi fost insuportabil să rostească cu voce tare ce gândea.

– Ce te-ai gândit? insistă el.

– Că Dumnezeu mă pedepsea pentru că n-am avut grijă de el.

El o strânse mai tare.

– Nu te pedepsea nimeni.

– Dar dacă l-aș fi supravegheat mai atent...

– A fost un lucru îngrozitor, dar n-ai fost tu responsabilă pentru ce i s-a întâmplat.

Ea pufni.

– Cum ai putea înțelege ce s-a întâmplat? Nu știi ce înseamnă responsabilitatea. Nici măcar nu știu de ce ți-am spus atâtea. Poate pentru că sunt foarte obosită.

El îi cuprinse fața cu o mână și o apăsă în adâncitura umărului.

– Atunci culcă-te, *señorita*.

– Acum știi de ce Kit Montgomery te va urmări necontenit, mormăi ea. El înțelege pe deplin durerea pe care o încearcă părinții mei.

În tot ce citise despre Montgomery, nu găsise nimic despre vreun fiu pierdut, deși bărbatul nu dezvăluia nici o informație despre familia lui. Fără îndoială că rangerul era precaut și înțelegea că îi putea pune în pericol pe cei dragi, dacă dezvăluia prea multe.

Trecură câteva clipe lungi, după care Lee o simți pe Angela lăsându-se grea pe el și abandonându-se somnului, lux pe care el nu și-l mai permitea. Nu își amintea când dormise buștean ultima dată... dacă dormise așa vreodată.

Demonii i se strecuraseră în vise cu mult timp înainte de noaptea aceea în care Shelby îi atacase familia. Într-adevăr, coșmarurile

se înmulțiseră după atac, dar ele îi umbriseră dintotdeauna visele. Nu reușise niciodată să afle ce anume le provocase. Știa doar că îl îngrozea sosirea lor pentru că era neputincios în fața imaginilor pe care le evocau... și după ce treceau, după ce se trezea, spre rușinea lui, descoperea mereu că avea fața brăzdată de lacrimi.

– La naiba! se răsti Raven.

Angela se ridică în șa. Raven oprise calul în ceea ce părea a fi vârful unei pante. În ultimele zile părea să se oprească mai des, uitându-se peste umăr și devenind tot mai încordat, cu fiecare kilometru străbătut.

– Ce e? întrebă ea.

– Unul dintre ei s-a despărțit de haită și are un cal foarte rapid.

– Calul lui duce povara unui singur călăreț, sublinie ea inutil. Al tău cară două persoane. Sigur te va ajunge din urmă. Lasă-mă...

– Nu!

– Cât de aproape e?

– O oră, poate mai puțin, răspunse el agitat.

– Atunci, lasă-mă. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă. N-o să pățesc nimic într-un timp atât de scurt.

– Nu-l cunosc pe bărbatul care ne urmărește.

– Nici eu. Ea se împotrivi lacrimilor de mânie și frustrare. N-o să plângă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând să plângă. Dar nu vreau să fiu aici! Nu vreau să fiu în preajma ta. *Vreau să mă duc acasă*. Îmi asum riscurile cu celălalt bărbat.

El descălecă. Ea se așteptă să îl simtă prinzând-o de talie. În schimb, îi auzi zgomotul pașilor pe pământ și pintenii zornăind în timp ce se plimba încolo și încoace, furia lui fiind evidentă cu fiecare pas făcut.

Ea își trecu cu grijă piciorul peste cal și se chinui să coboare. Nu disprețuise niciodată întunericul mai mult ca atunci, pentru că nu își putea da seama de dispoziția lui. Știa că era aprins, furios. Dar oare era furios pe ea sau pe sine însuși? Nu știa cum să își joace mâna. Cum să câștige ceea ce își dorea foarte tare.

– Te rog, îl imploră încet. Te rog să mă lași aici.

El se opri din plimbatul încolo și încoace și lăsă tăcerea, aproape asurzitoare, să se aștearnă între ei.

– Dacă îți dau unul dintre pistoalele mele, îl vei împușca, așa cum m-ai împușcat pe mine? întrebă el încet, fără să lase vreo emoție să-i răzbată din voce.

O cuprinse imediat un sentiment de speranță la gândul că libertatea era cumva iminentă.

– Da, dacă mă amenință în vreun fel, nu voi ezita să apăs pe trăgaci.

Auzi fâșâitul inconfundabil al pistolului scos din tocul de piele. Când o apucă de mână, își dădu seama că tremura. Ea apucă mânerul pistolului.

– Nu te temi că te voi împușca din nou? glumi patetic, temându-se că avea să piardă această oportunitate dacă el își dădea seama cât de îngrozită era să fie lăsată singură.

– Prefer un glonț decât ștreangul.

– Nu te voi împușca.

– Știu. O dată a fost de-ajuns. Ține pistolul ascuns între pliurile fustei, până ești sigură că poți avea încredere în el. Dacă îți dai seama că nu poți avea încredere în el, ridici rapid pistolul... cam până aici. Îi ridică mâna. Și tragi. Îl vei nimeri în piept. Nu e înalt.

Ea încuviință din cap și gura i se uscă brusc, la fel ca aerul din vestul Texasului, unde locuia Kit Montgomery. Raven îi dădu încet drumul la mână. Ea duse pistolul într-o parte, ascunzându-l în fustă.

– Dacă încearcă să te rănească în vreun fel, voi fi prea departe ca să te aud țipând.

În vocea lui se simțea regretul.

Abia în clipa aceea înțelese că nu o lăsase în urmă până atunci pentru că se temea să nu pățească ceva. Cunoștea doar aspectul fizic al bărbatului și prea puțin pe cel lăuntric. Îi atinsese pieptul, stomacul, interiorul coapselor și brațul care o îmbrățișase când dormise. Nu îl înțelegea pe acest bandit a cărui reputație nu se potrivea cu purtarea lui.

– Nu mă va răni. Sunt sigură.

– Atunci, să îți amintești de mine, *querida*[1].

Gura lui o acoperi pe a ei. Își trecu brațul pe după mijlocul ei, o lipi de trupul lui puternic în timp ce își trecu cealaltă mână prin părul ei încâlcit, înclinându-i capul, ca să își poată satisface mai bine dorința. Și ea nu se îndoia câtuși de puțin că o dorea sau că ar fi trebuit să se teamă de el, de toate senzațiile incredibile și de toate îndoielile pe care le stârnea în ea.

Nu mai fusese sărutată niciodată atât de vorace. Nicicând gura unui bărbat nu o posedase pe a ei ca și când i-ar fi aparținut cu totul. Niciodată un bărbat nu turnase atâta pasiune topită într-un sărut, încât să creadă că o să se topească la picioarele lui. El își înfipse limba adânc, explorând-o intim, de parcă ar fi fost dreptul lui de netăgăduit să o facă.

Gura ei o trădă, iar ea îi întoarse sărutul cu o ardoare care o îngrozea. Putea să dea vina pe momentele intime în care dormise în brațele lui sau pe orele lungi în care călăriseră, când trupurile lor fuseseră atât de unite, încât aproape că se contopiseră. Dar tânjea după sărutarea lui din motive care depășeau atracția fizică și care erau legate de faptul că simțise în el o inimă la fel de singuratică precum a ei, un suflet la fel de zdrobit precum al ei.

Apoi, el se îndepărtă brusc. Ea făcu câțiva pași nesiguri în spate, cu respirația întretăiată și tremurând. Îl auzi îndreptându-se cu pași apăsați spre cal, auzi șaua scârțâind în timp ce încăleca și zgomotul de copite când se urni din loc, îndepărtându-se de ea...

Ecoul mut al inimii ei strigându-i să se întoarcă...

Capitolul 7

Încă tremurând din pricina scenei încărcate de pasiune a plecării lui Raven, Angela auzi calul și călărețul sosind. Deja trecuse o oră?

[1] „Dragă", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

În tot timpul acela, retrăise de o mie de ori sărutul îndrăzneț, poruncitor al lui Raven, gândindu-se la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă: să îl calce pe picior, să îl lovească cu genunchiul în vintre, să îl implore să nu o părăsească.

Cum să dorească atât de tare un nelegiuit, un bărbat care o răpise în toiul nopții? Punea dorința ei inexplicabilă pe seama orelor de călărie petrecute în îmbrățișarea lui, când îi simțise mânia aprinsă, îngrijorarea plină de afecțiune și tachinarea voalată. Oricât de absurd ar fi fost, își dorea să îl fi cunoscut înainte să devină infractor.

– Unde e Raven? întrebă o voce bărbătească.

Îl auzi pe bărbat descălecând și calul fornăind.

– A... a plecat. Călare. Cu câteva ore în urmă.

– Te-a lăsat singură? întrebă bărbatul, precaut.

Ea încuviință din cap.

– Da, ca să mă poți duce...

– S-a săturat să îi încălzești patul?

Ea țipă speriată și scăpă pistolul din mână când bărbatul o lovi fără milă, trântind-o la pământ. Simți o durere ascuțită în craniu și văzu stele verzi în întuneric.

Îi simți greutatea bărbatului deasupra ei, amenințând să îi zdrobească coastele. Se încovoie ineficient, vag conștientă de faptul că bărbatul își strecura mâna pe sub fusta ei, împungând-o cu degetele lui groase în coapsă, după care uitarea și o evadare binecuvântată puseră stăpânire pe ea.

Angela se trezi lent. Capul îi zvâcnea și simțea o durere surdă, fiind abia conștientă de lujerii de căldură care se întindeau dinspre un foc care ardea în apropiere, și cât se poate de conștientă de cârpa moale și umedă care îi contura încet, foarte încet, curba obrazului. Știu cumva, cu o siguranță de netăgăduit, cine o atingea cu o blândețe care o făcea să fie sugrumată de emoție.

– Lee?

– *Sí.* Sunt aici.

Dădu să se ridice pe coate, dar el o împinse la loc.

– Nu te mișca, îi porunci el. Te-ai lovit tare la cap de o piatră.

Ea se lăsă înapoi pe pământul dur, un gând uimitor conturându-se în mintea ei, ca prin ceață.

– Te-ai întors.

– Nici n-am plecat măcar, *querida*.

Îi trecu cârpa peste bărbie, apoi peste gât, cu o blândețe incredibilă. După care se ocupă de cealaltă parte a feței ei, cu la fel de multă atenție.

O durea fiecare bucățică din trup, mai puțin cea la care se așteptase să o doară cel mai tare.

– N-ai plecat deloc, repetă ea încet.

– Nu m-am așteptat să se miște atât de repede. Își trecu degetul peste clavicula ei expusă. Ți-a sfâșiat rochia, dar nimic altceva.

Ea suspină nefericită când el îi alină temerile, groaza de ce-ar fi putut să facă bărbatul acela după ce ea se cufundase în uitare, evenimente pe care, din fericire, nu și le amintea. Lee își strecură mâna sub capul ei, o ridică ușor și îi apăsă fața în adâncitura umărului lui, murmurând ușor în spaniolă cuvinte pe care nu le înțelegea, deși îi aduceau consolare. Ea izbucni în plâns și se prinse cu degetele de deschizătura cămășii lui.

– Știai că mă va ataca, îi spuse.

– Știam doar că haita de lupi s-a destrămat. Un bărbat hrăpăreț, care nu voia să împartă recompensa cu nimeni. Un astfel de bărbat este deseori lacom și când vine vorba de alte lucruri.

Ea închise ochii, ca să-și oprească lacrimile. Gândindu-se cu groază la ce răspuns o să primească, îndrăzni să îl întrebe:

– L-ai ucis?

– Nu, m-am furișat în spatele lui și l-am lovit cu patul pistolului. Când am plecat, încă respira.

I se păru că sesizează dezamăgire în vocea lui, nu neapărat pentru că bărbatul supraviețuise, ci pentru că întrebarea ei îl rănise. Ce se aștepta să creadă despre el, ținând cont că era căutat pentru crimă? El o lăsă încet în jos, pe pământ.

– Când am plecat? repetă ea.

– Am călărit o vreme, dar m-am îngrijorat când am văzut că nu te trezești.

„Îngrijorat?" Își făcuse griji pentru bunăstarea ei, deoarece îi făcuse un pat de paie, îi pusese ponchoul sub cap, drept pernă, făcuse focul... focul... greierii țârâiau.

– E noapte! Vor vedea focul.

– Probabil că da, răspunse el resemnat. Dar mâinile ți-erau reci ca gheața. M-am temut că ești pe moarte. N-am vrut să mori înghețată.

– Stinge focul.

– Mă surprinzi. Mă gândeam că te-ai bucura să fiu prins.

Cu câteva ore în urmă așa ar fi fost, dar acum era uimitor de conștientă de diferența dintre bărbații care îi urmăreau și Raven. Se așteptase ca banditul să fie aspru, imoral, cu un caracter lipsit de orice urmă de decență. În schimb, descoperea că era, de fapt, un labirint al contradicțiilor. Un bărbat care nu ținea seama de lege, dar reușea totuși să pară cavaler.

– Acum, îți sunt datoare.

– Asta-i tot, *querida*?

I se opri respirația când el își trecu degetul mare peste buza ei inferioară, și își obligă limba să îi rămână în spatele dinților, deși își dorea cu disperare să guste din nou din el.

– De ce nu te-ai împotrivit când te-am sărutat? o întrebă încet, seducător, făcând-o să se înfioare și să simtă un nod de căldură în stomac.

– Eu... Înghiți în sec, hotărâtă să mintă, pentru ca el să nu afle niciodată cât de intens îl dorea, o ardoare nefamiliară care o înspăimânta, dar care o ademenea, promițându-i împlinire. M-am temut că te vei supăra și vei hotărî să nu mă mai lași acolo.

El se aplecă spre ea și o apăsă cu pieptul pe sâni. Spre deosebire de momentul în care bărbatul din luminiș se apropiase de ea, acum, trupul îi reacționă altfel. Dacă înainte simțise repulsie, de data aceasta o încerca o dorință profundă.

El își trecu buzele peste colțul gurii ei.

– Deci... dacă te-aș săruta acum, te-ai opune?

Ea închise ochii și își dori să fi putut să privească în ai lui. Oare erau căprui precum arahidele sau negri ca un sol fertil?

– M-aș împotrivi, șopti ea cu o voce slabă care îi contrazicea cuvintele, dar mă doare capul.

El o sărută pe tâmplă.

– Ce păcat că suntem departe de casă. Juanita ți-ar putea da o poțiune pentru durerea de cap, iar eu ți-aș demonstra că blufezi din nou.

Inima aproape că i se opri în loc. Așa cum o făcuse de fiecare dată când vorbise despre casă, rostise și numele femeii aceleia cu dragoste.

– Juanita?

– Sora mea. Se pricepe la ierburi.

O cuprinse un sentiment nejustificat de ușurare. Ce proastă era! Bărbatul era un nelegiuit faimos. Kit Montgomery își petrecuse toată viața urmărind astfel de bărbați, ca să-i aducă în fața justiției, asigurându-se că locuitorii Texasului sunt protejați. Chiar și tatăl ei sau Grayson Rhodes... cu ani în urmă, stătuseră alături de Kit și supraviețuiseră unui schimb de focuri cu o bandă de nelegiuiți care devenise legendară.

Iar în ceea ce privea amenințarea lui cum că i-ar fi demonstrat că blufa, nici măcar tatăl ei nu reușise vreodată să o citească cu atâta perspicace precum Raven. Nu voia să se gândească la faptul că deveneau tot mai intimi, nici la faptul că lucrul acesta o bucura și o îngrozea, în același timp.

– Lee, stinge focul, repetă ea.

– Doar după ce mănânci.

El se îndepărtă, iar ea se topi în sinea ei de dorul atingerii lui, deși știa că dorințele care o năpădeau erau periculoase.

– Riști să fii prins.

– Mă vor găsi oricum, la cât de tare îmi chiorăie stomacul.

Ea se ridică în șezut și gemu încet când o străfulgeră un junghi la baza craniului.

– E grav? întrebă el.

Ea clătină încet din cap.

– Nu te plângi niciodată, spuse el uluit.

– Îmi amintesc totuși că am obiectat de câteva ori...

– Când te-am răpit în toiul nopții, *sí*, dar nu că ai fi flămândă, sau înfrigurată, sau istovită. Ești o femeie uimitoare, Angela Bainbridge.

Când îl auzi îndepărtându-se, se târî mai în spate până reuși să se sprijine de un copac. „O femeie uimitoare?" Chiar deloc. Capul îi zvâcnea și o durea atât de tare, încât îi era foarte greu să izgonească demonii eșecurilor ei din trecut.

Trecuseră cincisprezece ani de atunci, dar vedea clipa aceea limpede, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Și pe copilul pe care i-l lăsaseră în grijă, pe Damon Montgomery. Cu părul bălai, ca mama lui, și cu ochii de un albastru pal, ca tatăl lui, care licăriseră de bucurie ori de câte ori se jucaseră împreună.

Era cu patru ani mai mare ca el, îndeajuns de mare încât să știe să nu se îndepărteze prea tare, dar el căutase ascunzătoarea perfectă. Când renegații îi atacaseră, copilul fusese la mila lor.

Angela se cutremură. Oricât de tare ar fi închis ochii, nu putea alunga imaginea aceea. Damon, cel cu pielea albă, prins în brațele de bronz ale unui războinic care se îndepărta în galop.

Și acum, bărbați la fel de perfizi se apropiau de Lee, iar ea se simțea la fel de neputincioasă. Se gândi să stingă focul, dar probabil că bărbatul acela încăpățânat o să facă altul. Din câte auzise despre el, se așteptase să se poarte precum bărbatul din luminiș... să fie aspru, nemilos. Și totuși, îi contrazisese așteptările de fiecare dată.

– Sper că îți place carnea de iepure, îi spuse el, întrerupându-i șirul gândurilor. Genunchii îi trosniră, iar ea și-l imagină ghemuit în fața focului, pregătind masa.

– Nu pot să cred că ai timp de gătit.

– Nu va dura mult, iar calului meu nu-i strică să se odihnească puțin. Nu se va mai odihni multă vreme de-acum încolo.

– N-ai luat calul bărbatului?

– Hoții de cai sunt spânzurați.

Angelei i se puse un nod în stomac.

– Ce mai contează, ținând cont că, probabil, vei fi spânzurat oricum?

– Nu mi-ar plăcea să văd un ștreang în jurul gâtului tău drăguț, dacă cineva ar crede, în mod eronat, că tu l-ai furat.

– Cum poți să glumești cu așa ceva?

– Știu de multă vreme că mă vor spânzura. Nu mă bucur, dar așa stau lucrurile.

Auzi lemnele pârâind și simți o aromă ademenitoare. Lee se așeză lângă ea, iar ea își dădu seama că pierduse timp prețios din pricina ei și că acum o să fie prins mai repede. La început, oricât de mult i-ar fi displăcut să fie legată, se mulțumise cu gândul că, evident, o considera în stare să evadeze. Reușise să îl încetinească, dar acum se simțea vinovată. El nu o abandonase, chiar dacă ea voia să se asigure că el o să fie prins.

– Lee, îi spuse încet, îmi pare rău că te-am rugat să mă lași în urmă. Doar că voiam atât de tare să mă duc acasă.

El îi cuprinse fața cu mâinile, plin de o tandrețe care aproape o făcu să îi dea din nou lacrimile.

– Știu, *querida*. Nu sunt furios pe tine și îmi pare rău că trebuie să mai trecem pe la mine pe acasă înainte să te duc înapoi în Fortune.

Inima începu să îi bată cu putere.

– Ce tot zici acolo? I-ai spus lui Alejandro că imediat ce nu-i vei mai vedea pe bărbații aceia...

– Știu ce i-am spus, dar înainte să apună soarele, cu mult timp înainte să campăm, am văzut un alt grup de călăreți.

Cu speranța reînnoită, ea își îndreptă spatele.

– Ar putea fi bărbații angajați de tatăl meu.

– Posibil. Sau, dacă tatăl tău l-a contactat într-adevăr pe Montgomery, ar putea fi rangeri. În orice caz, acum știu că ne urmăresc mai mulți oameni și nu pot să te duc înapoi până ce nu mă asigur că frații mei au ajuns acasă teferi și nevătămați.

Ea se sprijini de copac, dându-și seama ce urma să o întrebe.

– Voi coopera.

– *Gracias*. După ce văd că sunt bine, te voi duce înapoi în Fortune.

Se îndepărtă de ea, iar Angela îl ascultă pregătind masa. O năpădiră gândurile. Știa că primul grup de călăreți nu fusese angajat

de tatăl ei, altminteri, bărbatul n-ar fi atacat-o. Dar al doilea grup... dacă ar fi fost șanse cât de mici ca bărbații aceia să fie mai interesați de ea decât de Lee... și totuși, îi înțelegea pe deplin nevoia de a afla vești despre soarta fraților lui. Și ea se gândea constant la familia ei. Probabil că părinții ei erau deja îngrijorați de moarte. Dacă ar fi putut să le dea cumva de știre că nu pățise nimic rău...

Scoase pachetul de cărți din buzunar și căută cartea ei preferată, doiul de inimă roșie. Cu cartea aceea îi câștigase tatăl ei mâna mamei ei. Oare să îndrăznească să o lase în urmă, ca semn, ca să le mai aline inimile tulburate? O strecură sub frunzele căzute iarna trecută și speră doar că cineva o să o găsească și o să priceapă mesajul transmis. Tresări speriată când Lee îi așeză o farfurie în poală.

– Uneori te miști atât de silențios.

– Am talente nenumărate. Mănâncă.

Ea căută sfios o bucată de carne. Era mereu timidă când trebuia să mănânce în fața altora, dar nu o deranjase deloc, încă de la bun început, să mănânce în timp ce Lee o privea. Presupunea că nevoia de a supraviețui prima în fața jenei de a mânca în public. Își vârî bucata de carne suculentă în gură și aproape gemu de plăcere când își dădu seama că mânca și altceva în afară de carne uscată.

– De ce-ai devenit infractor?

Îl simți înlemnind și și-l imagină sfredelind-o cu privirea lui întunecată.

– Este mai degrabă o viață condusă de răzbunare, nu de infracțiuni.

– Împotriva lui Vernon Shelby?

– *Sí.*

Ea mestecă încet, gândindu-se la ce știa deja. Îl ucisese pe fiul lui Vernon Shelby. Se semna când jefuia bănci, menționând mereu că lua doar banii lui Shelby. Dar când era întrebat despre asta, Shelby nu știa cine era Lee Raven sau de ce îl alesese pe el.

– I-am auzit pe Kit și pe Spence vorbind o dată...

– Cine e Spence? o întrerupse.

– Fiul unchiului Kit.

– Credeam că fiul lui a murit.

Ea lăsă la o parte farfuria, pierzându-și brusc pofta de mâncare când își aminti că nu reușise să îl protejeze pe întâiul născut al lui Kit, moștenitorul inițial al averii familiei din Anglia.

– Spence e fiul lui mai mic.

– S-ar părea că îți pasă de el.

Să fi fost Lee gelos? Nici un bărbat nu se arătase câtuși de puțin gelos în ceea ce o privea. Înțelese brusc de ce surorilor ei li se părea palpitant ca mai mulți domni să-și dispute atenția lor.

– Spence e doar un prieten bun.

– Te-a sărutat vreodată?

Ea râse, sfioasă. Chiar *era* gelos.

– Nu. E mult mai tânăr ca mine.

– Ce-are a face vârsta cu asta?

Nu-i venea să creadă că se afla în mijlocul pustietății, chinuită de o durere de cap strașnică și însoțită de un nelegiuit curios.

– Îți plac femeile mai în vârstă?

– Îmi plac femeile de orice vârstă. Ție îți plac bărbații mai în vârstă?

Ea oftă.

– Eu puneam întrebările.

– Ba nu, *eu* întreb. Câți ani are Spence?

Bărbatul o enerva nespus de tare.

– Optsprezece.

– Tu câți ani ai?

– Douăzeci și patru. Câți ani ai tu? ripostă ea.

– Sunt la fel de în vârstă precum limba mea, și puțin mai în vârstă ca dinții.

Ea rămase tăcută, uluită. Chiar trebuia să fie atât de-al naibii de misterios?

– N-ai suficientă încredere în mine ca să-mi spui câți ani ai?

– Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine.

Ea își încrucișă brațele la piept.

– A, chiar! Oamenii cei răi vor face tot posibilul să afle cum arăți. Se luă după sunetul vocii lui și se aplecă spre el. Nu înțelegi că *tu ești* omul cel rău?

– Ai uitat de cel care te-a atacat?

– Poate că n-ai observat, dar nu mi-a cerut să te descriu!

Tresări când auzi o farfurie lovindu-se de un copac. Simți vibrația pașilor apăsați ai lui Lee. Deși știa că nu ar fi trebuit, se hotărî să profite de avantajul ei. Se ridică și își puse mâinile în șolduri.

– M-ai răpit. Ai ucis un om. Furi bani de la altul...

El se opri brusc.

– El a furat de la noi!

Sunetul respirației lui apăsate o învălui, și își imagină cum pieptul i se ridica și cobora, cum ochii i se umpleau de furie.

– Vrei să spui că îți furi propriii bani?

– Nu. Îl auzi înghițind în sec. Se simțea încordarea plutind în aer. El ne-a furat pământul. Ne-a luat vitele... ne-a distrus inocența.

I se tăiară genunchii când auzi suferința din vocea lui, așa că se sprijini de copac.

– Dacă spui adevărul...

– Crezi c-aș minți?

Nu știa multe lucruri despre el, dar știa că îi spusese mereu adevărul.

– Nu, nu cred că minți. Dar de ce nu te-ai dus la autorități?

– E cuvântul lui împotriva cuvântului nostru. A spus că *noi* am furat vitele, că *noi* am furat pământul. După care i-a linșat pe tatăl meu și pe fratele meu cel mare, în timp ce șeriful a stat, pur și simplu, acolo, spunând că s-a înfăptuit dreptate. Mama a încercat să-i oprească, așa că au ucis-o.

I se făcu greață.

– Dar Shelby pretinde că nici măcar *nu a auzit* de Lee Raven, înainte ca tu să începi să acționezi împotriva lui.

– Un om nu poate descrie pe cineva dacă nu îi recunoaște numele.

Cu cât afla mai multe despre el, cu atât părea să știe mai puține. Ar fi trebuit să își dea seama că un nelegiuit nu și-ar fi folosit numele real.

– Cum te cheamă?

– Ți-am spus deja prea mult. Termină de mâncat, ca să putem pleca.

Îl auzi acoperind focul cu pământ și simți cum căldura emanată până atunci se risipi. Era o proastă pentru că ținea la el, pentru că își dorea să îl cunoască; o să îi provoace doar suferință.

Oare l-ar fi trădat – oare ar fi putut să îl trădeze – dacă ar fi aflat lucrurile pe care le apăra cu atâta strășnicie? Sau, așa cum se temea, afecțiunea ce începuse să încolțească în ea îi va afecta dorința de dreptate?

Lee ura tăcerea apăsătoare dintre ei și trupul crispat al Angelei. Dacă i-ar fi spus cum îl cheamă, i-ar fi dezvăluit nu doar identitatea lui, ci și trecutul lui – un trecut pe care abia și-l amintea, dar pe care își dorea cu disperare să îl uite.

El și Angela călăriseră ore întregi, făcând doar câteva pauze scurte. Nu își permitea să se odihnească prea mult sau să doarmă. Pierduse mult din distanța dintre el și cei care îl urmăreau. Din motive inexplicabile, îl îngrijora mai tare cel de-al doilea grup. Dacă cei care o căutau pe Angela erau rangeri, atunci nu o să se oprească din urmărire, fiind conduși de loialitate, nu de bani.

Își scoase ponchoul din desagă. Angela se foi când i-l trecu peste cap, ca să o protejeze cât de cât de aerul rece al nopții. Îl îngrijora lovitura de la cap. Nu ar fi trebuit să o lase neprotejată și singură.

– Lasă-te pe mine, ca să stai mai comod, spuse el, apăsând-o pe umăr, până când spatele ei îi atinse pieptul, iar capul îi ajunse în adâncitura umărului. Oricât ar fi fost de periculos, îi plăcea felul în care trupul ei se potrivea cu al lui. Cum îți simți capul? o întrebă.

– Mă doare puțin. Râse scurt, un sunet încântător, care îl făcu să spere că poate îl iertase. Am văzut stele verzi când m-am lovit cu capul de pământ. Nu mi s-a mai întâmplat asta de când aveam doisprezece ani.

– E o noapte senină. Mii de stele lucesc pe cer.

Era o noapte perfectă ca să săruți o femeie, se gândi el, simțindu-se incredibil de tentat să o sărute din nou, să îi simtă buzele moi și calde lipite de ale lui.

Când fusese mai tânăr și își petrecea zilele muncind din greu, fiind înconjurat de o familie unită și iubitoare, îndrăznise să sărute o fată sau două, dispuse la așa ceva. Dar, ca bărbat, nu cunoscuse niciodată gustul desăvârșit al gurii unei femei... până la Angela. Încă îl bântuia gustul ei dulce, ispititor. Ar fi putut să devină ușor obsedat de ea, obsesie care i-ar fi pus pe amândoi în pericol.

– De ce-ai rămas? îl întrebă încet.

– Ți-am spus. Mi-am dat seama că nu pot pleca. Din moment ce nu îl cunoșteam pe bărbat, nu puteam să am încredere în el că nu te va răni.

– Și dacă nu m-ar fi trântit la pământ?

– M-aș fi adâncit în umbre.

Și nu ar mai fi văzut-o niciodată, dar s-ar fi gândit constant la ea. Ori de câte ori ar fi auzit o privighetoare, sau ar fi văzut vreun răsărit de soare, sau și-ar fi pus ponchoul pe el. Ori de câte ori ar fi bocit vântul, ar fi foșnit frunzele din copaci sau ar fi călărit singur în șa. Ea ar fi fost acolo, tachinându-l cu visuri pe care nu le putea atinge.

– Nu înțeleg de ce-ai riscat să fii prins, când ți-am adus numai belele.

– Am prostul obicei de a-mi dori mereu să le protejez pe femei, murmură el. Chiar și atunci când sunt enervante.

Mai ales când îl intrigau, îl provocau și îl făceau să își dorească să fi fost fermier, învățător, negustor... sau un om simplu, cu o viață simplă, care să îi permită să doarmă noaptea cu o femeie în brațe.

– Deci, presupun că ai avut parte de multe femei în viața ta.

El nu își dădea seama dacă ea făcuse o afirmație sau îi pusese o întrebare, dar era destul de sigur că ei nu îi plăcea gândul că el avusese parte de mai multe femei în viața lui. Ceea ce îl făcu să zâmbească.

– Nu prea multe.

– Câte?

El ridică din umeri.

– O sută. Poate două sute.

Își dădu seama de ceva. Era prima dată când nu fusese sincer cu ea.

– Știai că accentul îți devine mai puternic atunci când minți?

– Asta înseamnă că e mereu puternic.

– Nu prea. Uneori parcă lipsește cu desăvârșire. E unul dintre motivele pentru care am crezut că era fals, în prima dimineață petrecută împreună.

– Și care sunt celelalte motive?

Ea clătină din cap.

– Nu reușesc să le identific exact.

Iar el spera să nu reușească niciodată, pentru că acea informație putea dezlănțui toate lucrurile pe care încerca să le uite.

– Ai fi putut să mori din pricina mea astăzi, spuse ea încet, lăsându-se pe spate și înclinându-și puțin capul într-o parte.

– Dar n-a fost așa. Sunt un om extrem de precaut.

– M-ai salvat, și nici măcar nu știu cum arăți.

Ea își ridică mâna, iar el o prinse rapid de încheietură.

– Lasă-mă să îți ating fața, îl imploră blând.

– Nu.

– Ești cumva hidos?

Zâmbi când îi auzi vocea aspră. Prefera să o vadă furioasă decât tristă.

– Dacă știi cum arăt, *querida*, nu te mai pot duce înapoi la tatăl tău.

– N-aș spune nimănui.

– Nici eu n-am crezut că voi ucide cândva un om. N-ai cum să știi ce vei face, *querida*, până ce nu ești pus în situația respectivă.

– Chiar, *de ce* l-ai ucis pe Floyd Shelby?

Nici măcar pentru ea nu avea să încalce jurământul pe care îl făcuse în noaptea aceea, cu atâta timp în urmă.

– M-a enervat.

– *El* te-a enervat? Asta înseamnă că nu încercai să te răzbuni pe Vernon Shelby. Ce-a făcut fiul lui?

Mintea femeii era ca o capcană de oțel care se agăța de cele mai nesemnificative lucruri și le răstălmăcea, până descoperea ce însemnau.

– Mai bine să uităm de noaptea aceea.

– Dar tu nu o uiți. Ci cauți să te răzbuni...

– Unele lucruri trebuie ținute minte, altele, uitate, și cu asta am încheiat discuția. Acum culcă-te.

Ca prin minune, ea îl ascultă. El bănuia că încă o mai durea capul și acceptase cu bucurie oportunitatea de-a scăpa de durere. Bărbia îi căzu în piept, iar el îi așeză capul într-un unghi mai confortabil.

Într-un moment de nebunie, el se gândise să îi apese palma pe obrazul lui, chiar dacă era adormită și nu avea să afle niciodată. Dar se temea că dacă ea i-ar atinge vreodată fața, mângâierea ei i-ar pătrunde până în inimă.

Capitolul 8

Cu Grayson Rhodes lângă el, Christian Montgomery privea neputincios de sub crengile unui stejar vechi. Acolo, Jessye Bainbridge ținea în mâini bucata de material verde care făcuse cândva parte din rochia fiicei ei. Lacrimile unei femei îl puteau îngenunchea, dar îl durea în mod special să o vadă plângând pe această femeie.

În afară de soția lui, Jessye era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoștea. Nu îl surprinsese să o vadă lângă Harry și Gray, când se întâlnise cu ei. Din fericire, se afla la sediul rangerilor din Austin când primise telegrama care îl avertizase că Angela fusese răpită. Întrucât se afla acolo, putuse să înceapă căutarea în cel mai scurt timp.

Harry își ținea soția în brațe, iar Kit își dădu seama că bărbatul se străduia să nu-l apuce și pe el disperarea. Dovezile – pământul scurmat, o piatră cu pete de sânge pe ea, bucata de material – sugerau că în luminiș avusese loc o luptă.

– Vreau să-l găsim, Kit, vreau să-l găsim și, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să-l ucid chiar eu, spuse Harry.

Kit îi aruncă rapid o privire fiului său, care stătea ghemuit în mijlocul luminișului, gânditor și foarte încruntat. Un gânditor. Spence avea să fie un conte grozav pentru Ravenleigh, moșia familiei din Anglia. Patru oameni de-ai lui mergeau aplecați, căutând dovezi. Trimisese alți doi rangeri, pe Sean Cartwright și pe Adam Smith, călare, să inspecteze zona.

– I-am adus pe cei mai buni oameni ai mei, Harry.

Jessye îl privi cu ochii ei ca două iazuri cu apă verde cristalină.

– Ce crezi că s-a întâmplat aici?

Cerule mare, trebuia să-și fi dat seama că ea nu avea să fie mulțumită până ce nu știa totul. Kit își trecu degetele prin păr. Trebuia neapărat să se tundă, dar de când primise vestea că Angela fusese răpită, se gândise doar la cum să o găsească.

– Sincer să fiu, nu știu ce să cred, dar am impresia că Raven n-a rănit-o pe Angela.

– De ce? întrebă Jessye, iar ușurarea din vocea ei se înfipse ca un cuțit ascuțit în inima lui Kit, în timp ce acesta strângea mai tare bucata de material.

Nu îi plăcea să le dea speranțe false, dar își dorea să le mai atenueze din îngrijorare. Se ruga doar să nu fi fost în zadar.

– Dacă voia să o atace pe Angela, de ce să fi așteptat aproape o săptămână? N-are sens.

– Dar faptul că a răpit-o pe fiica noastră are sens? întrebă Harry.

Kit clătină din cap.

– Nu, nu are. Mai ales că nu a cerut răscumpărare.

– Poate pentru că n-a avut timp, sugeră Gray. În definitiv, am stabilit că în fața noastră se mai află un grup de vânători de recompense, care este pe urmele lui.

– De aceea e și mai puțin probabil să o fi atacat, când bărbații aceia erau atât de aproape de ei.

Jessye strânse atât de tare bucata de material verde în mâini, încât încheieturile degetelor i se albiră.

– De ce i-a sfâșiat o parte din corsaj?

– Nu cred că a făcut-o el, spuse Spence.

Jessye se uită la el cu afecțiune, așa cum își privea propriii copii.

– Două butoniere, Spence, îmi spun că bucata asta de material provine din corsajul rochiei ei preferate. Nu și-ar sfâșia-o niciodată.

– Nici n-am sugerat așa ceva. Spun doar că nu a făcut-o Raven. Își mută greutatea și arătă spre pământ. Cred că aceste caneluri au fost făcute de pintenii cuiva care s-a rostogolit de câteva ori.

Kit, Harry și Gray se uitară rapid unul la celălalt.

– Spence, nu cred că vrem să urmărim această posibilitate, spuse Kit încet.

Nu voia ca Jessye să audă detalii speculative despre atacul asupra fiicei ei.

Spence îl privi cu ochi de un albastru la fel de deschis ca ai săi.

– Știu încotro crezi că bat, dar când un bărbat pleacă de la o femeie cu care s-a culcat, de obicei nu se rostogolește de câteva ori. Cred că ea și Raven s-au oprit aici. Poate că el s-a dus să caute mâncare; nu știu sigur. Dar bănuiesc că era singură, atunci când un alt bărbat a atacat-o. Apoi Raven l-a atacat pe bărbatul cu pricina, l-a îmbrâncit de pe ea, iar acesta s-a rostogolit de mai multe ori, crestând pământul cu rozetele.

– Posibil, recunoscu Kit. Vom întreba când îi găsim. Și fii sigur că îi vom găsi.

O mișcare îi captă atenția și-i văzu pe Cartwright și pe Adams intrând călare în luminiș, și apoi descălecând.

– Ce-ați descoperit?

Cartwright se apropie de el.

– Am găsit focul pe care l-am văzut cu două nopți în urmă. Credem că a fost al lui Raven. Am găsit asta.

Kit luă cartea acoperită de pământ pe care i-o întinse Cartwright.

– Dumnezeule, spuse Harry și străbătu luminișul șchiopătând, lăsându-și greutatea pe baston. Smulse cartea din mâna lui Kit și își trecu degetul peste ea. E a Angelei. Se uită la Cartwright și adăugă: Le-ai găsit și pe celelalte?

– Nu, domnule. Aproape că am trecut-o cu vederea și pe asta. Era acoperită cu frunze uscate, zise Cartwright.

Jessye luă cartea de la Harry și murmură gânditoare:

– Doiul de inimă roșie.

– Înseamnă ceva? întrebă Kit.

– Cu cartea asta am câștigat dragostea lui Jessye.

– Te iubeam deja pe atunci, Harry. Ai câștigat doar dreptul de-a mă lua de soție. Îl privi tulburată pe Harry. Doar nu crezi că încearcă să ne spună că îl iubește, nu?

– Cerule mare, nicidecum! E un nelegiuit, Jessye...

– Și tu erai un crai. Asta nu m-a împiedicat să te iubesc.

– Un crai nu este același lucru cu un nelegiuit. Probabil că i-a căzut întâmplător din buzunar, zise Harry.

– Harry, din clipa în care i-ai dat pachetul acela de cărți însemnate, a insistat să poarte o rochie cu buzunar, ca să îl care după ea. Dacă îi cumpăram o rochie fără buzunar, îi cosea ea unul. Angela a lăsat intenționat această carte în urmă, sperând să o găsească cineva și să știe ce înseamnă. Pun pariu pe viața mea.

– În regulă, să presupunem că Angela nu a pierdut cartea, ci a lăsat-o intenționat, spuse Kit. Cred că putem presupune fără probleme că nu îl iubește pe *desperado*. Deci, ce mesaj încearcă să ne transmită?

– Este evident că are o însemnătate sentimentală pentru familia voastră. Poate că voia, pur și simplu, să vă asigure că nu a pățit nimic, spuse Grayson.

– „Nu vă faceți griji! Hoinăresc prin țară alături de un criminal"? întrebă Harry tăios.

Kit își ridică mâinile, împăciuitor.

– În regulă, nu trebuie să ne răstim unii la ceilalți. Se uită la fiul lui, care se pricepea să facă deducții. Tu ce zici de toate astea?

– Sunt de acord cu Gray.

Dacă Spence ar fi fost cu zece ani mai mic, Kit i-ar fi ciufulit părul ăla bălai pentru privirea aceea care îl implora să îl întrebe de ce credea asta.

– Pentru că?

– De ce nu au făcut tabără aici? spuse Spence, după care se întoarse spre Jessye. Tot ce-am descoperit se potrivește teoriei mele. S-au oprit aici. Poate că au vrut să și rămână, dar apoi cineva a atacat-o pe Angela. Așa că au mers mai departe și au făcut popas altundeva. Iar ea a lăsat cartea, ca să vă dea de știre că e bine.

– Și ce facem acum? întrebă Jessye.

– Propun să ne vedem de drum. Raven va evita zonele populate, dar asta nu înseamnă că și noi trebuie să facem la fel. Unul dintre oamenii mei se poate duce în cel mai apropiat oraș, să trimită o telegramă fiicelor voastre, și una lui Ashton, ca să le mai potolească grijile. Știa că soția lui o să fie nerăbdătoare să primească vești despre căutarea lor.

Jessye îl îmbrățișă și suspină încet.

– Of, Kit, în toți acești ani am crezut că știu prin ce treceți, tu și Ashton. De fapt, nu aveam nici cea mai vagă idee.

El o strânse tare în brațe.

– O vom găsi, Jessye. De data aceasta nu voi mai da greș.

Ea își ridică privirea spre el.

– N-ai dat greș nici data trecută.

El se desprinse din îmbrățișare, înțelegând că nu avea nevoie de o dispută în momentul acela, ci de încurajări.

– Pregătiți-vă de plecare.

Se duse spre calul lui Harry și își aștepta prietenul. Știa că mândria lui avea de suferit de fiecare dată când îl ajuta să încalece. Auzi pașii nesiguri ai lui Harry și ritmul instabil al bastonului. Apoi tăcere.

– Măcar putem spera că Angela e în viață și că nu se poartă chiar așa de rău cu ea. Presupun că există o oarecare mângâiere în faptul că nu știm totul.

Kit se întoarse spre vechiul lui prieten.

– Ba nu, Harry. Nu e nici o mângâiere în a nu ști. Au trecut cincisprezece ani de când întâiul meu născut a dispărut, și nu trece nici o nenorocită de zi în care să nu mă trezesc întrebându-mă dacă lucrurile găsite erau dovada că a fost ucis sau nu. Oricât de dureros ar fi să ai o certitudine, e totuși mai bine să știi.

Capitolul 9

Angela își trecu limba umflată peste buzele crăpate. Soarele nemilos dogorea aprig. Era recunoscătoare pentru umbra pe care i-o oferea pălăria lui Lee. Galopau doar rareori acum, înaintând cu greu pe un teren neprimitor. Nu mai știa de câte zile și nopți erau împreună. Se concentrase doar să rămână în șa, când, de fapt, își dorea cu disperare să se întindă pe jos și să doarmă până la bătrânețe.

El îi îndesă plosca în mâini.

– Bea. O singură înghițitură. Ține apa în gură înainte să înghiți, îi porunci el cu o voce care aducea a nisip frecându-se de pietre.

Ea primi bucuroasă picăturile care îi acoperiră limba, știind că nu-și permitea luxul de a-și umezi și buzele. Îi înapoie plosca și îl auzi punând-o deoparte. Apoi înghiți picăturile de apă.

– Nu te-am auzit bând din ea.

– Nu mi-e sete, spuse el răgușit.

– Lee, trebuie să bei apă.

– Nu e greu să te lipsești de ea, când ești obișnuit, spuse el.

– Îmi pare foarte rău.

El îi atinse obrazul cu mâna, blând.

– Ți-am mai spus că nu ai pentru ce să îți pară rău. Ești curajoasă, *querida*. Mă faci să îmi doresc...

– Să îți dorești ce?

– Lucruri care nu se pot întâmpla. Dacă nu îi văd pe călăreți azi, mâine vom pleca acasă și spre apă proaspătă.

„Acasă." Casa lui, nu a ei, deși acum nu se mai temea deloc. Știa cu aceeași siguranță cu care își dădea seama când asfințea soarele că avea să o ducă înapoi la familia ei.

Nu era un bărbat blând, și totuși îi oferea momente de tandrețe. Simțea că noaptea aceea în care privise cum familia îi era ucisă îl modelase mai mult ca toți anii de dinainte. Oare cum ar fi fost viața lui acum, dacă nimeni nu i-ar fi ucis pe cei dragi ai lui? Avea o mie de întrebări pe care voia să i le pună, și gâtlejul

o durea cu fiecare cuvânt rostit. O să vină curând și clipa în care o să găsească răspunsurile pe care le căuta.

Un fulger brăzdă cerul în miez de noapte. Lee schiță un zâmbet și, astfel, o parte din încordarea care se acumulase de zile întregi dispăru. Se auzi tunetul.

– Avem noroc, *querida*. O furtună.

– Simt miros de ploaie.

– Va începe curând.

Își îndemnă calul să meargă la galop. Cu puțin noroc, o să străbată o distanță semnificativă înainte să cadă primul strop de ploaie, iar picăturile de după aceea o să îi șteargă urmele.

Întrucât se obișnuise să fie cu Angela, îi era greu să își imagineze cum ar fi să călărească singur. Știa că o să vină din nou momentul acela, dar nu-l aștepta cu bucurie. Se gândi la bărbații care trecuseră prin viața ei. Chiar dacă spunea că nu o aștepta nimeni acasă, cu siguranță că mulți îi făcuseră curte.

Un strop de ploaie îl împroșcă pe coapsă. Un altul pe mână. Un fulger brăzdă cerul prin norii întunecați, tunetul bubui și o ploaie torențială se revărsă peste ei. Lee încetini calul la pas, își dădu jos pălăria de pe cap, după care i-o înlătură și pe a ei.

– Bucură-te de ploaie, *querida*.

Ea își lăsă capul pe spate, cuibărindu-l în adâncitura umărului lui, de parcă locul ar fi fost creat special pentru ea. De fiecare dată când o privea, lucru pe care îl făcea tot mai des, rămânea uimit când își dădea seama că fiecare aspect al ei îl completa. Unde ea era moale, el era tare. Unde ea avea curbe, el era plat.

Preț de o bătaie a inimii doar, o fâșie de lumină îi ilumină trăsăturile, iar el le memoră pe toate. Ploaia care îi cădea pe față, buzele ușor desfăcute, limba care îi ieșea din gură ca să prindă apa, picăturile care i se agățau în gene ca niște perle micuțe.

Pistruii de pe nas îl înduioșau, căci o făceau să pară mai tânără, inocentă. Dar nu era o copilă. Era o femeie care se luptase cu el, îl ademenise și îl împușcase. Dormise în brațele lui, îi atinsese singurătatea din inimă cu cuvinte blânde și îl impresionase cu curajul ei.

Se crezuse incredibil de puternic toată viața lui, iar acum descoperea că era smerit de slab. În ceea ce o privea, se părea că îi lipsea cu desăvârșire voința, puterea de a se opune ispitei seducătoare pe care ea o exercita asupra lui.

Își trecu degetul mare peste obrazul ei răcorit de ploaie, adunând roua fină de umezeală rămasă. Căldura respirației ei îi încălzea mâna. Ca un om disperat, își coborî încet gura spre a ei, nu cu pasiunea aprinsă care îl devorase înainte – fără a-i sătura în vreun fel dorințele –, ci cu răbdarea născută din nevoia de a avea parte de un moment în viața lui în care timpul să se oprească în loc.

Ploaia se mai domolise, îndeajuns încât ropotul blând amestecat cu vâjâitul slab al vântului să devină o melodie. Buzele ei se supuseră buzelor lui. Cu un braț, o trase mai aproape de el și îi puse cealaltă palmă pe obraz, continuând să îi mângâie cu degetul mare pielea moale și catifelată. Spre deosebire de data trecută, când o pătrunsese brusc cu limba, de data aceasta intră ușor, desfătându-se cu fiecare etapă a călătoriei, cu diversele texturi, cu cotloanele fierbinți care contrastau cu obrazul ei rece. Nu știa dacă oftatul pe care îl auzise îi aparținea ei sau vântului, dar își adânci sărutul, iar ea îi răspunse cu un geamăt care îl străpunse din cap până în picioare.

Ceea ce începuse ca o scânteie se transformă brusc într-un infern. O apăsă mai tare de pieptul lui, hainele lor ude leoarcă absorbind căldura trupurilor lor, până i se păru că erau goi-pușcă. Îi simți sfârcul întărindu-se și împingându-se în materialul rochiei ei, aplatizat de pieptul lui.

Își coborî mâna și îi cuprinse sânul ferm, frământându-l, remodelându-l, dar nici una din gesturile lui nu îi modificară perfecțiunea. Un mormăit gutural îi răsună din gâtlej și începu să respire repede și sacadat. Își dezlipi gura de-a ei, o aplecă ușor, îi acoperi mugurele dulce cu buzele și supse încet prin material. Ea aproape că îi căzu din poală, scâncind, înfigându-și degetele în umărul lui. El își ridică privirea și, la lumina fulgerelor, văzu o femeie căzută pradă vrăjii, și dorința încinsă îl străfulgeră cu o forță care îi făcu inima să bată nebunește.

Cerule mare, o dorea, așa cum nu mai dorise ceva vreodată.

Un tunet bubui deasupra lor, precum riposta unei carabine, și îl aduse din nou în simțiri. Oricât de mult ar fi dorit-o, nu o putea avea. Nu în seara aceea, niciodată. Căci ce femeie și-ar fi dorit să trăiască lângă un bărbat care își săpase propriul mormânt și ale cărui zile erau numărate?

Respiră prelung, cutremurându-se, și o sprijini încet din nou pe umărul lui, unde era în siguranță.

– Lee? spuse ea cu voce tremurândă, în timp ce trupul îi fremăta.

– Șșșt, șopti el, sprijinindu-și obrazul de creștetul capului ei. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut.

Ea îi răspunse doar prin tăcere și îl apucă de cămașă, în timp ce își pleca fruntea.

El dădu pinteni calului, care înaintă spre Mexic, spre casă, temându-se că poate așteptase prea mult ca să o înapoieze familiei ei, neștiind prea sigur în ce moment va găsi puterea sau voința de a o scoate din viața lui.

Angela se simțea de parcă tot corpul istovit îi era acoperit de vânătăi dureroase. Nici nu mai ținea socoteala zilelor în care o dogorise căldura. Sudoarea se uscase straturi-straturi. Nu se simțise niciodată atât de nefericită, fizic sau mental.

O bântuia amintirea sărutului lui Lee din timpul ploii, senzațiile pe care el le stârnise și care continuau să fiarbă în ea. Își dorise atunci ca gura lui să o acopere pe a ei, și își dorea la fel și acum. Totuși, știa că dorințele acestea reprezentau un pericol pentru ei și că trebuiau alungate, abandonate, uitate.

Auzi zgomot de copite în depărtare. Simți un miros plăcut, care îi lăsă gura apă și îi puse un nod în stomac.

Încordarea din trupul lui Lee păru să dispară.

– Suntem aproape de casă, *querida*, spuse el încet. E târziu, aproape toată lumea se va fi culcat, și nu vreau să-i deranjez, așa că trebuie să fim foarte tăcuți.

Aproape că o podidiră lacrimile la gândul că avea să doarmă într-un pat.

– Pot să fiu tăcută ca un șoricel.

Lee își opri calul. Angela auzi zgomot de pași pe podea de scânduri. O verandă.

– Stai de pază, Alejandro? întrebă el.

– Parcă plănuiai să o duci mai întâi pe femeie acasă, spuse Alejandro, cu o neplăcere evidentă în voce.

– Am dat de belea și am vrut să mă asigur că sunteți în regulă.

Lee descălecă, după care o ajută și pe ea să coboare de pe cal.

– Ce fel de belea? întrebă Alejandro.

Lee își puse mâna pe spatele ei și o îndrumă să meargă înainte.

– Erau mai multe grupuri... urcă, *querida*... de călăreți... urcă. M-am temut că ați intrat într-o ambuscadă.

– N-am văzut pe nimeni.

– E bine. Atunci, probabil că toți ne urmăreau pe noi. Îngrijește-te de calul meu, cât îi arăt eu Angelei unde să doarmă. Ținându-și în continuare mâna pe spatele ei, o îmboldi ușor. Haide, *querida*, bine ai venit în locuința noastră umilă.

Balamalele gemură când el deschise ușa. Angela pipăi rapid cu mâna și simți lemn. Se așteptase la chirpici. La intrare, un covoraș îi amortiza zgomotul pașilor.

Îl auzi pe Lee apucând o lampă în timp ce o conducea de-a lungul unei încăperi mari. Simți lemn la picioare, apoi un alt covoraș. Lemn din nou. Ecoul pașilor ei se schimbă, indicând faptul că pereții erau mai apropiați. Un coridor. Sforăit.

– Eduardo sforăie, șopti Lee.

– Eduardo? Deci mai avea un frate.

– *Sí*. Îl vei cunoaște mâine.

O conduse într-o cameră.

– Poți dormi aici.

Ea își trecu degetele peste tăblia sculptată a unui pat. Se lăsă pe saltea. Raiul pe Pământ. Își trecu mâna peste cuvertură, observând cusăturile, modelul, bucăți de materiale diferite unite pentru a crea un întreg. Se lăsă pradă ispitei și se întinse pe-o parte, făcându-se ghem. Mirosul lui Lee se ridică de pe pernă, învăluind-o. Își simți pleoapele grele și mintea amorțită. În timp

ce somnul punea stăpânire pe ea, își dădu vag seama că Lee mai dormise cândva acolo.

Lee merse până la ultima boxă din grajd, unde îl găsi pe Alejandro țesălându-i calul de parcă ar fi fost posedat. Se sprijini de bârnă și își încrucișă brațele la piept.

– O să-l jupoi.

Alejandro se încruntă la el preț de o secundă, după care se concentră din nou asupra animalului.

– Nu pot să cred că ai adus-o pe femeie aici.

– O cheamă Angela.

– Și din pricina ei te vor spânzura. Cât crezi că îi va lua până își va da seama cine ești?

– E oarbă.

– Și tu la fel.

Replica lui Alejandro îi răni mândria. Mereu își pusese familia pe primul loc. Poate că Alejandro avea dreptate, și de data asta nu o făcuse.

– Știu că nu o pot avea.

– Dar o vrei oricum.

Lee își încleștă dinții, refuzând să accepte comentariul fratelui lui și întrebându-se dacă era evident că o dorea pe Angela sau dacă Alejandro își dădea, pur și simplu, cu presupusul.

Alejandro se opri din țesălat calul și îl privi în ochi.

– Ramon a știut că nu putea fi cu Christine Shelby, dar n-a avut puterea să renunțe la ea, și uite ce preț am plătit pentru dragostea lui.

– Nu! Lee intră în boxă. Refuza să accepte că fratele lui mai mare și femeia pe care acesta o iubise erau responsabili pentru tragedia care se abătuse asupra familiei lor. Shelby fusese mânat de ură și de lăcomie. Nu poți da vina pe Ramon...

– Știu doar că Shelby a lansat amenințări deșarte până ce i-a găsit pe Ramon și pe Christine lângă râu. De ce crezi că l-a spânzurat pe Ramon, și nu pe tine sau pe mine?

Lee oftă istovit și își trecu degetele prin păr. Uneori era imposibil să porți o conversație cu Alejandro.

– Când ai dormit ultima dată? îl întrebă Alejandro încet.

Lee se forță să zâmbească ironic, în colțul gurii.

– Am dormit când și cum.

Alejandro clătină din cap.

– N-ai vrut să adormi ca să nu te audă țipând.

Lee nu știa niciodată dacă erau țipetele unui copil înspăimântat sau ale unui bărbat îngrozit.

– A atacat-o un bărbat.

Așa cum se așteptase, orice urmă de mânie dispăru de pe chipul lui Alejandro.

– Ce?

– Un bărbat s-a despărțit de haita de lupi care ne urmărea. Deoarece Angela credea că sunt trimiși de tatăl ei, am lăsat-o să îl aștepte, dar era unul dintre oamenii lui Shelby. L-am făcut praf înainte să apuce să o rănească prea tare.

– Ar fi trebuit să îl ucizi.

– Am deja moartea unui om pe conștiință, Alejandro. Îmi ajunge.

– Atunci n-ai avut de ales.

Lee încuviință din cap, nevrând să își amintească grozăviile trăite în noaptea aceea, care era mereu prezentă în mintea lui, ascunsă în umbrele amintirilor lui, așteptând să o scoată la lumină cineva. Alejandro se pricepea la asta, era hotărât să îi aducă aminte că nu avusese de ales... dar o parte din el se întreba, se întreba mereu.

– Încearcă să dormi puțin, îi porunci Alejandro, după care se întoarse din nou spre cal, periindu-l ceva mai blând.

– După ce ne vom odihni, o duc acasă.

– Așa să faci, frate. Prezența ei aici este o amenințare pentru noi.

Copil fiind, Lee învățase cât de important era să se furișeze spre prada lui. Nu își amintea cine îl învățase sau de ce decisese că însăși existența lui depindea de tăcere, dar era o abilitate pe care o punea în practică ori de câte ori voia... ca de exemplu, acum.

Precum fumul purtat de un vânt ce freamătă ușor, se furișă în camera surorii lui și se lăsă ușor pe saltea.

Cu o atingere ușoară, ca un fluture așezându-se pe o petală de floare, dădu la o parte șuvițele de păr negru de pe fața încântătoare a Juanitei. Ea deschise ochii încet.

– Sunt eu, Lee, șopti el precaut, nevrând să o alarmeze.

Se speria atât de ușor.

Ea se ridică în șezut și se aruncă de gâtul lui.

– Ești acasă!

Își dorea cu disperare să o îmbrățișeze la rândul lui, așa cum făcuse pe când erau copii, dar înțelegea mult prea bine de ce ea nu voia să fie ținută în brațe, așa că își ținu brațele pe lângă corp, inofensiv. Și-ar fi dat și viața ca să îi înapoieze inocența pe care o pierduse în acea noapte fatidică.

Ea se lăsă puțin pe spate.

– Vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?

– Nu. Sunt obosit, dar voiam să te văd înainte să mă culc.

– Mi-am făcut griji când Alejandro s-a întors fără tine. Zicea că trebuie să duci o femeie acasă... nu prea avea sens ce spunea.

Își imagina că Alejandro fusese vag, încercând să nu o îngrijoreze. Toți se străduiau să o protejeze, iar acum se întreba dacă solicitudinea lor nu îi provoca cumva mai mult rău decât bine.

– O cheamă Angela. E aici.

– Ai adus-o aici?

– *Sí*. Curând o voi duce acasă, dar mai întâi am vrut să mă asigur că toată lumea a ajuns acasă în siguranță. Îți va plăcea de ea. E foarte puternică.

– E o femeie mare?

Lee zâmbi indulgent și își puse mâna pe piept.

– E foarte puternică aici.

– Voi avea grijă să se simtă bine primită.

– Știu. Și poate că Angela o va putea învăța pe Juanita să nu se mai teamă. Se uită spre patul îngust de lângă perete, sub fereastră, în care dormea un băiețel. Ce mai face Miguel?

– I-a fost dor de tine. A întrebat de tine în fiecare zi.

– Mâine îmi voi petrece timp cu el. Acum, înapoi la culcare.

Ea se întinse la loc pe saltea.

– Vrei să veghezi puțin asupra mea?

– Întotdeauna.

Era o promisiune mincinoasă, pentru că știa că o să vină vremea când o să plătească pentru păcatele lui, iar dezvăluirea aceasta va impune un sacrificiu. Chiar dacă simțea deseori că făcuse acest sacrificiu, cu cinci ani în urmă. Încă respira, încă exista, dar nu trăia... nu visa... nu îndrăznea să spere că ar putea avea vreodată toate lucrurile după care tânjise cândva.

O privi închizând ochii și așteptă până ce ea începu să respire ușor. După care se aplecă și o sărută pe frunte înainte să iasă în liniște din odaie.

Pe coridor, se gândi să doarmă în patul lui Alejandro. Fratele lui războinic probabil c-o să stea de pază toată noaptea lângă casă, dar Lee nu voia să fie singur, și, oricum, se îndoia că va putea să doarmă. În rarele momente când adormea, somnul îi era prea tulburat ca să fie odihnitor, iar Alejandro avea dreptate. Cu Angela lângă el, va rezista tentației de a cădea în mrejele profunde ale visului, acolo unde vegheau coșmarurile lui.

Străbătu silențios coridorul. Construise casa împreună cu frații lui. Nu era elegantă, dar era confortabilă. Nu putea înlocui *hacienda* pe care o împărțiseră cu părinții lor în sudul Texasului, dar, într-o zi, avea să le ofere o casă la fel de grandioasă ca aceea pe care o avuseseră cândva. Ajunse în dormitorul lui și rămase în pragul ușii, fermecat de o priveliște pe care nu crezuse că o va vedea vreodată.

Lampa pe care o lăsase mai devreme pe masă, lângă patul lui, ardea acum mocnit. Dincolo de fereastră se lăsase întunericul nopții, iar în patul lui îl ademenea, fără să știe, o femeie. Părul îi era răsfirat pe perna lui, ca un evantai. Stătea ghemuită pe o parte, cu o mână sub obraz. Simți o strângere în piept. Năvălise atât de repede în viața lui și, cu toate acestea, o să îi fie foarte greu să o trimită acasă. Dar știa că trebuia să o facă. Reușise să scape de grupul acesta de călăi... dar cum rămânea cu următorul?

Își lăsase cizmele la ușa din față a casei. Străbătu desculț podeaua cunoscută și se așeză pe salteaua pe care dormea o femeie

incredibil de curajoasă. Își imagină ce bărbat o să se căsătorească cu ea, un bărbat care nu vărsase sânge, care nu încălcase legile lui Dumnezeu și ale oamenilor.

Știa că ar fi trebuit să își facă un culcuș pe podea sau să se retragă în patul lui Alejandro. Se întinse însă lângă ea, ascultându-i respirația domoală, egală. Ea nu se mișcă, așa că el își puse brațul pe după mijlocul ei și își sprijini obrazul pe creștetul capului ei. Când făcuse el ceea ce trebuia să facă – atunci când venea vorba de ea?

Angela se trezi, cu ochii împăienjeniți, cu gâtul țeapăn, simțind apăsarea brațului lui Lee pe coaste și a piciorului lui, pe coapse. Când dormiseră pe jos, se cuibărise în el ca să scape de răcoarea nopții, dar poziția aceasta i se părea mult mai scandaloasă, mai ales că era sigură că se aflau în patul lui, așternuturile formând un cocon de intimitate. Îi simți respirația caldă în ceafă, provocându-i fiori fierbinți pe șira spinării.

Auzi respirația unei alte persoane, rapidă, ușoară, aproape de ei. Incredibil de aproape.

– Lee, ești treaz? șopti apăsat un copil.

Lee se mișcă lângă ea.

– Mă vezi treaz, Miguel? mormăi el.

– Nu, dar aud că ești treaz. *La señorita es muy bonita*[1].

– *Sí*, răspunse Lee. Dar trebuie să faci liniște, ca să n-o trezești.

– E deja trează, îl informă Angela.

Lee mârâi.

– Îmi pare rău, *querida*, voiam să te las să dormi până târziu, deoarece cred că soarele nu a răsărit de prea multă vreme. Căscă. Fă cunoștință cu fratele meu, Miguel.

S-ar fi ridicat în șezut, dar Lee încă o ținea țintuită locului. Chiar dacă Miguel era doar un copil, își simți obrajii luându-i foc la gândul că puștiul o vedea într-o postură atât de compromițătoare. Înghiți în sec și spuse pe un ton calm, de parcă nu ar fi fost ceva rușinos să fie prinsă în pat cu un bărbat cu care nu era căsătorită.

[1] „Domnișoara e foarte frumoasă", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

– Bună.

– *Buenos días, señorita.*

– Trebuie să vorbești în engleză, Miguel, îl mustră Lee cu blândețe.

– De ce?

– Pentru că ea nu știe atât de multă spaniolă ca tine.

– De ce?

– Mama și tatăl ei nu sunt mexicani.

– A!

Îl auzi pe Lee oftând ușurat și se hotărî să pună și ea o întrebare:

– Câți ani ai?

Tăcere. Se gândi că poate copilul nu înțelegea așa bine limba engleză.

– Miguel, nu îți poate vedea degetele, spuse Lee încet. Trebuie să vorbești tot timpul cu ea.

– De ce nu îmi poate vedea degetele? întrebă Miguel.

– E oarbă.

– Și prezentă, îi aminti Angela, deci nu trebuie să vorbești în locul ei de parcă ea nu ar putea să se exprime.

Lee chicoti.

– Se supără ușor. Îl simți pe Lee mișcându-se, ca și când s-ar fi întins peste ea și i-ar fi ciufulit cuiva părul. Dar nu pe tine, ci pe mine. Spune-i câți ani ai.

– În curând voi avea patru ani.

O spusese într-un fel care lăsa să se înțeleagă că vârsta lui era mai importantă decât trei ani, de parcă acei trei ani nici n-ar fi meritat menționați.

– Acum du-te și spune-i Juanitei că mi-e foame, zise Lee.

Copilul ieși din cameră cu pași apăsați, desculț.

– E foarte dulce, spuse Angela gânditoare.

– E un băiat bun.

– Și tu l-ai crescut, spuse ea.

– L-am crescut toți, împreună.

Angela știa femei care avuseseră copii târziu, dar între cel mic și frații lui era, în mod evident, o diferență mare.

Lee se rostogoli de pe saltea.

– Îți voi aduce micul dejun, după care poți face baie, așa cum ți-am promis.

Imediat ce îl auzi ieșind din cameră, Angela dădu la o parte cuverturile și coborî din pat. Simțea căldura soarelui pe față. Cu grijă, străbătu încăperea până la fereastră. Atinse cu degetele suprafața netedă de sticlă, iar cu degetele de la picioare se lovi de o cutie de lemn.

Îngenunche și își trecu mâna peste marginile neregulate ale conținutului. Cărți. Cărți mici. Ridică una dintre ele și îi răsfoi paginile uzate. Ținând cont de mărimea lor, bănui că descoperise colecția lui de romane ieftine. Pipăi marginea cutiei și găsi încă o cutie lângă ea. Cărțile din aceasta erau mai mari, cu coperte de piele. Iar lângă ea găsi o altă cutie cu cărți. De ce nu le punea pe rafturi?

Făcu înconjurul încăperii, cu grijă. Un scrin cu patru sertare. Era îndeajuns de curioasă ca să le deschidă, și descoperi că doar două dintre ele conțineau haine; celelalte erau goale. Nu se afla nimic deasupra. Pereții erau goi. Găsi o masă lângă pat, iar pe ea doar o lampă solitară.

Își aminti de covorașul care îi amortizase zgomotul pașilor noaptea trecută și de miresmele care o întâmpinaseră când intrase prima dată pe ușă și se așezase în pat. Casa îți dădea senzația, fără îndoială, de cămin, dar nu și încăperea aceasta. Era la fel de singuratică precum bărbatul care dormea acolo, un adăpost temporar care nu dădea semne de permanență, deoarece Lee Raven știa că zilele îi erau numărate.

Ascultă cu atenție, sperând să audă zgomotul roților de căruțe sau de cărucioare trecând prin fața casei, râsetele oamenilor, zarvă. Auzi doar vâjâitul vântului și tăcerea neîndoielnică a izolării.

Capitolul 10

Într-o duminică după-amiază, la scurt timp după ce împlinise nouăsprezece ani, Angela era în salonul principal, așteptându-și primul petitor, un prieten din alt oraș al unuia dintre bărbații

care îi făceau curte surorii ei mai mici, Heather. Emoționată, neliniștită, temătoare că avea să o considere nepotrivită, fusese mai degrabă ușurată decât dezamăgită atunci când acesta nu își mai făcuse apariția.

Dar toate grijile din acea zi nici măcar nu se comparau cu cele care o încercau acum. Stătea pe marginea patului lui Lee, cu stomacul plin de la micul dejun pe care i-l adusese acesta, așteptând-o pe sora lui. Înfruntase pretendenți necunoscuți, ba chiar un nelegiuit, cu mai multă încredere. Rochia ei preferată era toată ruptă, părul îi era încâlcit și tot corpul îi duhnea de la prea multe zile de călătorie.

Nu își dădea seama nici în ruptul capului de ce își dorea să o impresioneze pe sora lui Lee. Pentru numele lui Dumnezeu, probabil că femeia era de-a dreptul imorală. Fără îndoială că îi distra pe alți nelegiuiți, poate chiar le încălzea paturile. Poate că bea, înjura și purta o armă la șold. Nu ar fi locuit cu fratele ei dacă nu i-ar fi acceptat acțiunile, ceea ce o făcea la fel de vinovată ca el.

Angela auzi zgomot de cizme și pantofi de casă pe coridor și simți că i se usucă gura. Se ridică încet, își șterse mâinile transpirate de fusta murdară și zâmbi forțat când pașii se opriră.

– Of, Lee, nu mi-ai spus că are dureri, exclamă o voce blândă. Urmă un șir de mișcări, după care simți niște mâini, mai mici ca ale lui Lee, pe umeri. Vă rog, așezați-vă, *señorita*, și spuneți-mi unde vă doare. Vă voi face o cataplasmă sau o fiertură...

– Nu mă doare nimic, o liniști Angela.

– Atunci de ce vă schimonosiți? întrebă ea încet.

– Zâmbeam.

– Of, *señorita, lo siento mucho*[1]. Am înțeles greșit. Aveți... un zâmbet frumos.

Angela își simți trăsăturile feței relaxându-se când sentimentul de teamă care o încercase se topi și zâmbi cu adevărat.

– Mă îndoiesc. Rânjeam de emoție. Nu știam la ce să mă aștept.

[1] „Domnișoară, îmi pare foarte rău", în lb. spaniolă, în original (n.red)

– Dar acum chiar *zâmbești frumos*, Angela, îi spuse Lee cu voce seducătoare, de parcă ar fi fost doar ei doi în încăpere. Nu cred că mi-ai arătat vreodată zâmbetul acesta.

– Nu prea am avut motive să fiu fericită de când m-ai răpit, sublinie ea.

– Spre regretul și pierderea mea. Juanita va avea grijă de tine. Nu îi întreba pe frații mei cum arăt.

Îi poruncise cu blândețe, dar știa că nu exista loc de compromis în privința aceasta. El ieși din încăpere, iar ea se lăsă să cadă pe pat.

– Fratele dumitale mi se pare foarte enervant.

– Ar muri pentru dumneavoastră, *señorita*.

Chiar dacă Angela se gândi că ceea ce îi spusese Juanita putea fi adevărat, nu îndrăznea să spere că ar fi însemnat vreodată atât de mult pentru un bărbat.

– Nu prea cred.

– Atunci, înseamnă că nu îl cunoașteți prea bine.

În schimb, *știa* că o plăcuse numaidecât pe Juanita. Își întinse mâna spre ea, zâmbitoare.

– Mă bucur să te cunosc.

Juanita o strânse de mână și spuse:

– *Mi casa es su casa*[1].

Angela se cufundă în cada de lemn, lăsând ca apa fierbinte să îi ajungă până la gât. Eduardo adusese cada și o umpluse cu găleți de apă. Era aproape la fel de timid ca Juanita; o salutase cu un mormăit, după care ieșise degrabă din încăpere. Angela se gândi că, probabil, frații mai tineri nu prea aveau de ales când cei mai mari decât ei păreau a fi atât de puternici.

Își rezemă ceafa de marginea căzii, unde Juanita pusese o pătură rulată pe care să o folosească drept pernă. Îi venea să rămână acolo pentru totdeauna.

Simți smuciturile din păr când Juanita începu să o pieptene.

– Probabil că ar trebui să îl tăiem, murmură Angela letargică.

[1] „Casa mea este și casa dumneavoastră", în lb. spaniolă, în original (n.red)

– O, nu, *señorita*. Aveți un păr frumos, iar eu nu am altceva de făcut în dimineața asta. În plus, cred că lui Lee i-ar plăcea să-l lăsați așa cum este. Zâmbește ori de câte ori vorbește despre dumneavoastră, și nu l-am mai văzut zâmbind de multă vreme.

Angela își dădu ochii peste cap, neîndrăznind să creadă că îl putea face pe un bărbat să-i pomenească numele.

– Ești sigură că nu a fost o grimasă? întrebă ea, tachinând-o, cu gândul la dezastrul de mai devreme, când încercase să pară calmă.

– O, sunt foarte sigură, *señorita*. Era un zâmbet firav, oarecum gânditor, de parcă se temea că, dacă ar fi zâmbit prea tare, soarta i-ar fi luat motivul pentru care zâmbea.

Angela ezită, după care hotărî că întrebarea pe care voia să o pună nu prea avea de-a face cu înfățișarea lui.

– Are un zâmbet frumos?

– Un zâmbet foarte frumos. Mereu mă încălzește pe dinăuntru când îl văd.

– Dar ziceai că nu zâmbește prea des.

– Nu mai zâmbește de mulți ani, spuse Juanita încet, dar Angela resimți tristețea din vocea ei.

O uimi din nou cât de mult ținea toată lumea la Lee. Nu se temeau de nelegiuit. Dimpotrivă, aveau o legătură profundă cu el.

Știa că ar fi trebuit să îl mustre în dimineața aceea, când se trezise în îmbrățișarea lui intimă. În schimb, își dorise cu disperare ca el să îi permită să se întoarcă la el și să îl atingă, să îl țină în brațe, așa cum el o ținea pe ea. Voia să știe ce formă avea maxilarul lui, și nasul, și unghiurile pe care le forma bărbia. Știa ce înălțime avea, cât de lat era în umeri, ce brațe puternice avea. Dar voia să îl cunoască întru totul.

Se gândi să îi ceară Juanitei să îl descrie, dar nu dorea să o facă pe sora lui Lee să îl trădeze, fără să își dea seama. Chiar dacă disprețuia faptul că era nevoit să își ascundă înfățișarea de ea, îi respecta în același timp dorința.

– Lee e cel mai mare? vorbi ea.

– O, nu, zise Juanita. Alejandro e mai mare, deși nu cu mult.

Angela se ridică puțin.

– Dar Lee pare a fi liderul.

– *Sí*. Se pricepe la dat ordine.

– Deci Alejandro e primul, apoi Lee... Se opri, neștiind cum să continue.

– Roberto. Jorge. Eu, apoi Eduardo, încheie Juanita.

– Și Miguel, adăugă Angela.

– Oh, *sí*. Miguel e cel mai mic.

– Trebuie să fi fost doar un bebeluș când a murit mama voastră. Se trase înapoi când Juanita îi înfipse pieptenele în păr, făcându-i pielea scalpului să o usture.

– Era doar un bebeluș, spuse aceasta.

– Când au fost uciși părinții voștri? întrebă Angela, nereușind să își aducă aminte când auzise prima dată de nelegiuit.

– Am spus să nu pui întrebări, *querida*, zise Lee aspru.

Angela icni și se cufundă mai tare în apă.

– Nu te-am auzit intrând.

– Pentru că erai prea ocupată să îmi interoghezi sora.

– Nu o interogam. În plus, n-ai spus că nu pot să pun întrebări. Ai spus doar că nu am voie să întreb cum arăți.

Acum, după ce-și făcuse cunoscută prezența, îi auzea pașii răsunând apăsat pe podeaua din încăpere. Și-l imagina limpede aplecându-se peste ea.

– Poți pleca, Juanita.

– Ce ai să-i faci? întrebă Juanita.

Tremurul din vocea ei o surprinse pe Angela.

– Îi voi descâlci părul.

Juanita îi vârî repede pieptenele în păr.

– Pot să i-l descâlcesc eu.

– Juanita, o mustră Lee încet. E vina mea că i s-a încâlcit părul. Eu i-am scos agrafele.

Îi auzi genunchii pocnind, iar ea știu exact când luă pieptenele și părul din mâinile Juanitei.

– Nu cred că se cuvine ca un bărbat și o femeie să stea singuri într-o încăpere, spuse Juanita încet.

– Am fost singuri multe nopți, Juanita, spuse el încet.

– Mi-ai promis că nu vei răni niciodată o femeie.

– Și mi-am ținut promisiunea. Mi-o voi ține până mor. Dar ea e deșteaptă. Va găsi răspunsuri la întrebări pe care mai bine să nu le știe.

O auzi pe Juanita ridicându-se.

– Nu te voi ierta niciodată dacă o rănești.

– Juanita, mă cunoști. Crezi că aș răni-o, chiar și dacă nu ți-aș fi promis ție?

– Îmi pare rău, Lee, știu că nu ai răni-o.

Auzi plânsul din vocea Juanitei, și apoi genunchii lui pocnind, semn că se ridicase ca să își îmbrățișeze consolator sora lui.

– E în regulă, Juanita, murmură el. E în regulă.

Juanita se smiorcăi.

– Trebuie să pregătesc masa de prânz. Nu vă temeți, *señorita*, nu vă va face rău.

O ascultă pe Juanita ieșind din încăpere, iar Lee se ghemui din nou lângă cadă.

– Se teme de tine, spuse Angela.

– Se teme de amintiri. Să nu îi întrebi pe ai mei despre noaptea aceea. Mai bine să uite.

– Cum să uite, dacă tu cauți mereu să te răzbuni? Simți dinții pieptenului înfigându-i-se în creștetul capului, după care el i-l trase prin păr. Au! strigă ea și îl plesni peste mână.

– Nu știu cum să fac asta, se răsti el.

– Dă-mi pieptenele, zise ea și își întinse mâna.

– Pot s-o fac și eu. Doar spune-mi cum.

Ea oftă. Era cel mai enervant om pe care îl cunoștea.

– Începe de la capete și descâlcește încet părul, apoi urcă tot mai mult.

– Pare destul de simplu.

Își sprijini dosul palmei de șoldul gol și îi simți mișcările în timp ce el smuci pieptenele printr-un smoc din părul ei. Voia să își pună bărbia pe mâna lui, să o cuibărească în adâncitura gâtului ei. Era recunoscătoare că apa îi ajungea mai sus de piept și se întreba la ce privea el. Oare zâmbea acum?

În timpul sărutărilor lor, își dăduse seama că avea dinții drepți și buzele pline, și își putea imagina că zâmbetul lui ar fi fermecat

orice femeie care ar fi fost îndeajuns de norocoasă să fie cea căreia îi zâmbea. Oare îi zâmbise vreodată larg? Întrucât nu avea permisiunea să îi atingă fața, nu putea să știe. Ar fi putut foarte bine să se încrunte la ea, iar colțurile gurii să-i fie îndreptate în jos, în semn de iritare, și nu în sus, apreciativ.

Mișcările îi deveniră mai blânde, mai lente. Își dădu seama că brațele lor se atingeau și simți căldură în dreptul umărului, căldură care nu trebuia să treacă prin alte materiale.

– N-ai cămașă pe tine?

El se opri.

– Nu. Am venit să-mi iau una curată. Nu m-am așteptat să te găsesc deja în baie.

Își dorise cu atâta disperare să scape de murdărie, încât își sfâșiase efectiv hainele.

– Eram nerăbdătoare să mă spăl.

El își trecu degetele peste urechea ei și îi dădu la o parte părul.

– E prea fierbinte apa? întrebă el încet.

Ea clătină ușor din cap.

– Ce te face să crezi asta?

– Pentru că s-au format picături de sudoare pe gâtul tău, și una coboară... chiar pe-aici...

Își frecă nasul de gâtul ei.

Era conștientă de dorința destrăbălată care se aduna înlăuntrul ei în timp ce buza lui inferioară se plimba pe urma picăturii, iar gura lui încinsă urca. Îi simți apoi genele fâlfâindu-i pe ureche, de parcă și-ar fi închis ochii, și dinții care o mușcară ușor de lobul urechii, și respirația accelerată și sacadată. Îl auzi înghițind în sec și îi simți degetele făcându-i-se pumn în jurul părului.

– Poate... poate că ar fi mai bine să mă pieptăn singură, se oferi ea, cu respirația întretăiată.

– *Sí*, trebuie să fac o baie, îi răspunse el cu voce răgușită.

Mai că se așteptă ca el să sară în apă cu ea. În schimb, îi auzi trosnetul cunoscut al genunchilor, semn că se ridicase în picioare, și îi simți mâna tremurând când îi așeză pieptenele în palmă. Îi ascultă pașii apăsați în timp ce ieșea din încăpere și căută să se aline cu faptul că își dăduse seama că avea laba piciorului mare.

Zâmbi și se afundă mai tare în apă. Mai avea și gene lungi, dense, care o gâdilau la fel ca puful diafan al unei păpădii, când mama ei i-l sufla în față. Se simți cuprinsă de uimire. Ce lucruri descoperea despre un nelegiuit.

Un zgomot ușor îi captă atenția; cineva se freca de perete.

– Miguel?

Îl auzi icnind.

– De unde ați știut, *señorita?*

Ea își duse un deget la ureche.

– Am un auz foarte bun.

El străbătu podeaua cu pași ușori, iar ea îi simți căldura trupului în dreptul umărului. Se gândi să îi spună că nu ar fi trebuit să fie acolo, dar inocența unui copil era incredibil de dezarmantă.

– Lee mi-a spus că pot să am o *piñata* de ziua mea, îi zise el, de parcă ar fi fost ceva perfect natural să vorbească cu o femeie care stătea într-o cadă de baie. Veniți la petrecerea de ziua mea?

Simți dorința din vocea lui tânără, dar nu știa exact când era ziua lui sau dacă o să mai fie acolo.

– Vor veni mulți copii? întrebă ea.

– Frații mei și Juanita.

I se puse un nod în stomac când își dădu seama că ar fi trebuit să priceapă cum stăteau lucrurile. Nu putea avea prieteni, pentru că fratele lui era un nelegiuit. Întristându-se din pricina tuturor lucrurilor pe care copilul nu le putea avea, îi zâmbi, știind că nu va pleca până ce nu-și va onora această obligație, oricât de mult ar fi însemnat asta.

– Voi fi aici de ziua ta.

– *Gracias, señorita.* Vă voi lăsa să încercați să spargeți *piñata.*

Se aruncă de gâtul ei cu brațele lui subțiri și o pupă bălos pe obraz. Apoi îi dădu drumul brusc, iar ea îl auzi ieșind în grabă din încăpere, fără îndoială pentru a le împărtăși și celorlalți vestea cea bună că o să aibă un invitat de ziua lui, veste pe care probabil că mulți dintre membrii familiei nu aveau să o primească bucuroși. Dar o să se ocupe de ei la momentul respectiv.

În plus, băiețelul acela nerăbdător umplea un gol dureros din inima ei, un gol creat în ziua aceea îngrozitoare când îl pierduse

pe Damon Montgomery. Nu îi venea să creadă că îi povestise lui Lee despre asta. Avusese nouă ani pe atunci; fusese îndeajuns de mare ca să îl supravegheze. El era cu un an mai mare decât vârsta pe care urma să o împlinească Miguel în curând. Cinci ani. La fel de nerăbdător, la fel de entuziast, la fel de darnic cu îmbrățișările și cu sărutările lui.

Nu avusese de ce să se teamă, pentru că tatăl lui era unul dintre cei mai respectați rangeri texani din stat. Nu avusese de ce să se teamă, doar de neglijența unei prietene care ignorase zgomotul de cai apropiindu-se până când îl auzise țipând, după care se ascunsese, de teamă să nu fie prinsă de renegații care îl înhățaseră pe băiat și îl luaseră cu ei. În mintea ei știa că era prea târziu ca să îl mai poată salva și că singura variantă pentru ea fusese să se furișeze și să își caute familia. În mintea ei, știa că făcuse tot ce putuse.

Dar inima ei nu o iertase niciodată.

Lângă fântâna din piatră, Lee își turnă încă o găleată de apă rece în cap. Trebuia să o scoată pe femeie de acolo înainte să îl facă *loco*. Cum de îi atinsese cu gura gâtul fin? Fusese atât de aproape de ea, încât îi simțise mirosul delicat; o mușcase ușor de ureche, ca un om flămând la prima lui masă pe ziua respectivă. Avusese nevoie de toată voința pe care o poseda ca să nu își vâre mâna sub apă, ca să se desfete simțind greutatea sânului ei în palmă. Carnea ei ca de alabastru cerea ca gura unui bărbat să-i aducă omagii. Nu mai tânjise niciodată după vreun lucru la fel de mult pe cât își dorea să o aibă pe Angela.

Dar nu putea să o aibă vreodată, din pricina setei lui de răzbunare. Nu era genul de femeie care să se dăruiască ușor... care să își ridice fustele pentru el. Dar nici el nu voia ca ea să își ridice fustele și gata. Voia ca ea să se dezbrace în totalitate, să își dezvăluie fiecare bucățică din trup, pentru ca el să se înfrupte din perfecțiunea ei.

Apa îi tachinase sfârcurile până se întăriseră, iar el tânjise să i le cuprindă cu gura, să își treacă limba peste ele, să își ispitească buzele cu ele. Goală, fără haine care să le despartă trupurile.

Apa nu fusese îndeajuns de limpede ca el să vadă și altceva, dar imaginația lui nu se oprise doar la lucrurile pe care le putea vedea. O ținuse în brațe atâtea nopți, încât putea vizualiza fiecare curbă, fiecare adâncitură, fiecare curbă care promitea unui bărbat raiul pe Pământ... cu precădere unuia care trăia în iad.

Coborî din nou găleata în fântână și începu să dea la manivelă, ca să o ridice la loc. Se îndoia că a patra tură de apă avea să îi răcească trupul încins, dar măcar putea să spere.

– Ce faci? întrebă Alejandro.

Lee dădu drumul la mâner și se încruntă la fratele lui.

– Fac baie.

– Parcă te-am văzut îmbăindu-te mai devreme.

Dar după aceea se dusese în odaia lui să își ia o cămașă curată...

– Și? Acum mai fac una. E vreo lege care spune că un bărbat nu se poate îmbăia de două ori într-o zi? întrebă el.

Alejandro ridică din sprânceană, întrebător, după care se așeză pe marginea de piatră a fântânii.

– Țin minte că Ramon se scălda deseori în râu după ce pusese ochii pe Christine.

Lee își trecu mâinile prin părul ud, azvârlind picături.

– Vrei să nu mai compari situația asta cu cea a lui Ramon? Nu seamănă deloc. El a iubit-o pe Christine, și ea l-a iubit pe el. Chiar dacă aș iubi-o pe Angela – și nu zic că așa ar fi –, dar dacă aș iubi-o... știu – oftă apăsat și se așeză lângă Alejandro, aproape fără să-și dea seama de marginea dură care îi rănea posteriorul – știu că este o doamnă, iar eu... eu sunt un nelegiuit. N-ar putea iubi niciodată un bărbat ca mine. Se uită spre casă și înghiți în sec. Trebuie să o duc acasă. Mâine.

Alejandro îl plesni peste spate.

– Bine. Când te întorci, am putea merge în Laredo. Intrăm într-o cârciumă, găsim o *señorita* drăguță...

Lee se întinse după cămașa pe care o smulsese de pe un cuier de lângă ușă când ieșise din odaia lui.

– Nu voi fi satisfăcut de o altă femeie.

Își trase cămașa peste cap, înțelegând, din păcate, că nu o putea avea pe cea care l-ar fi satisfăcut.

– Deci te-ai îndrăgostit de ea, rosti Alejandro, făcând mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

– Nu știu. Știu doar că, uneori, parcă am un gol în mine, iar când e ea aproape, golul acela se umple.

– Mereu ai fost prea poetic. Ești bărbat; ea e femeie. E simplu.

– Dacă ar fi fost atât de simplu, m-aș fi culcat deja cu ea. Dar Angela nu are nimic simplu în ea. E incredibil de curajoasă.

– A încercat să te încetinească, să te facă să fii prins.

– N-ai fi făcut la fel în locul ei?

– Te-a împușcat.

El zâmbi în colțul gurii.

– Aia cred că a fost o greșeală. Altfel nu m-ar fi cusut. Când i-am spus că trebuie să amân întoarcerea ei acasă, că trebuia mai întâi să vin pe aici, nu a protestat.

– E oarbă.

– Vede mai multe ca mine.

Alejandro respiră îndelung.

– Atunci păstreaz-o.

– Nu pot face asta. Mai ții minte cât a suferit Christine când a murit Ramon? Nu i-aș putea cere Angelei să îndure atâta suferință. Și așa s-ar întâmpla, pentru că va veni și ziua în care mi se va termina norocul.

– Nimeni nu știe cum arăți. Aș putea să devin eu Lee Raven.

Lee se ridică, se întoarse spre fratele lui și îl privi lung în ochi.

– Nu, *hombre*. Eu trebuie să plătesc prețul. Am știut când am apăsat pe trăgaci.

– Lee!

Lee se răsuci și îi zâmbi lui Miguel, care se apropie rapid de el. În viața lui, totul se făcea pe fugă. Când băiatul ajunse lângă el, Lee îl luă în brațe și îl ridică deasupra capului. Băiatul scânci încântat.

– Ce e, micuțul meu Miguel?

– Juanita spune că e ora mesei.

Lee îl azvârli în spate, pe umeri.

– Atunci să mergem să mâncăm.

Miguel își înfipse degetele în părul lui Lee.

– Ai părul ud.

– Am făcut baie. Poate că și tu ai nevoie de o baie, nu-i așa?

– Nu!

Copilul râse, un sunet încântător, care îl făcu pe Lee să i se strângă inima. Of, cum ar fi fost să fie din nou atât de inocent.

– Lee, când va făta Hector? întrebă Miguel.

Când îl lăsaseră pe Miguel să-i pună nume pisicii, nu știuseră cum să îi explice că era femelă, dar se părea că nu conta pentru un copil. Întrucât Lee nu apucase încă să vadă pisica, se uită la Alejandro, care ridică din umeri și îi spuse fără cuvinte: „Curând".

– Din clipă în clipă. O să vedem cum se simte după *siesta*, îl asigură Lee.

Băiatul aproape că îi sărea în spate de bucurie.

Îi ajunseră din urmă pe ceilalți când se apropiară de verandă. Lee îl dădu pe Miguel jos de pe umeri.

Cu frații în urma sa, Lee îl urmă pe Miguel în casă, spre o încăpere unde se afla o masă mare de stejar și mai multe scaune. Se împletici și se opri în pragul arcuit al ușii, iar frații lui se ciocniră de el, rând pe rând, ca un șir de piese de domino trântite.

– *Dios mío*, șopti cineva. Exact ce îi trecea și lui prin minte.

Angela încercuia sfioasă masa, trecându-și degetele peste câte o farfurie, așezând câte o furculiță și un cuțit de-o parte și de cealaltă a farfuriei, apoi trecând la următoarea. Purta o bluză de-a Juanitei, cu mâneci bufante și decolteu, dezvăluind foarte puțin din movilițele pe care le văzuse mai devreme. Era îmbrăcată cu o fustă a Juanitei, prinsă cu o cingătoare în talie, un brâu de un roșu aprins care îi sublinia silueta subțire. Și părul. Părul ei superb. De-o parte și de cealaltă a capului avea câte un pieptene de-al Juanitei, care nu îi lăsa părul să îi acopere fața, făcându-l să i se reverse tot pe spate, până mai jos de talie.

– Sunteți bineveniți să luați loc, spuse ea, după ce înconjură toată masa.

Miguel se urcă pe scaun.

– Puteți sta lângă mine, *señorita*.

Ea îi zâmbi frumos, un zâmbet pe care Lee nu îl mai văzuse până atunci, mai încântător ca acela pe care i-l oferise în dimineața aceea Juanitei, atât de plin de fericire și de bucurie, încât pieptul i se strânse dureros. Tânjise să vadă un astfel de zâmbet pe fața ei; dar acum știa că mai bine nu l-ar fi zărit niciodată.

– În regulă, îi spuse ea lui Miguel. Continuă să vorbești până te găsesc.

– Sunt aici, sunt aici... repetă Miguel de nenumărate ori, în timp ce râsul ei dulce și melodios umplu încăperea.

Ea înconjură masa, trecându-și mâna de la un scaun la altul, până o așeză ușor pe umărul lui Miguel. Bucuroasă și triumfătoare, își trase scaunul și se așeză cu eleganță. Lee se tulbură când Angela își alesese scaunul de lângă cel pe care stătea, de obicei, el la masă.

Juanita veni din bucătărie cu o oală de fasole.

– Ce mai așteptați? întrebă ea. Așezați-vă la masă.

Frații lui trecură pe lângă el, ocupându-și locurile și lăsându-l pe cel de lângă *ea* gol.

– Ai de gând să ni te alături, Lee? întrebă Angela inocent.

El își miji ochii la ea.

– De unde știi că nu m-am așezat încă?

– Pentru că ai picioare mari și îți cunosc sunetul pașilor. Par mereu furioși.

– Ba nu par furioși. Porni spre scaunul lui, după care se opri. Ba chiar păreau furioși. Păși mai ușor până ajunse la scaunul lui și se așeză. Și n-am picioare mari.

– Ba da, Lee, spuse Jorge. Dintre noi, tu porți cel mai mare număr la picior. De-aia n-ai putut purta nici hainele rămase de la ceilalți.

– Jorge! Ai spus deja prea multe.

– Ai puțin peste 1,80 m și cântărești aproximativ 80 de kilograme, spuse Angela calmă.

Lee se încinse de mânie.

– Cine ți-a spus asta? Se încruntă la fiecare membru al familiei lui. Cine i-a spus toate astea?

– Tu mi-ai spus, zise ea enervant de calmă.

– Ba nu ți-am spus nimic.

– Când m-ai ținut în brațe... știu unde îmi ajunge capul când mă ține tata la pieptul lui și știu ce înălțime are el. A trebuit doar să calculez diferența. E puțin mai scund ca tine. Știu cât de lat ești în umeri, cât de musculos ești...

– Ajunge! Am prins ideea. Se întinse după coșul cu tortillas și i-l întinse.

– Ia o tortilla. Mâine plecăm spre Fortune.

Ea apucă coșul, luă o tortilla, o puse pe farfurie, după care i-l înapoie. El își vârî mâna în el.

– Nu pot face asta, spuse ea încet.

El înlemni și se încruntă la ea.

– Cum adică, nu poți face asta?

Ea luă castronul pe care i-l întinsese Eduardo și începu să își pună fasole pe tortilla.

– Adică, nu pot pleca. I-am promis lui Miguel că voi fi aici de ziua lui.

– Ziua lui e peste două săptămâni!

– Atunci, presupun că voi rămâne aici încă două săptămâni. Așeză castronul pe masă.

– Credeam că vrei să te duci acasă.

– Chiar vreau, dar eu îmi țin promisiunile.

– Cum rămâne cu mama și cu tatăl tău, care se presupune că sunt îngrijorați din pricina ta? întrebă el sarcastic.

– Le vom trimite o telegramă, ca să știe că sunt bine.

El își pocni mâinile de masă.

– Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Le vom trimite o telegramă în care le spunem că ești aici, ca să afle toată lumea. Potera, toți bărbații angajați de tatăl tău, rangerii texani... vor ști exact unde să vină.

Ea oftă, de parcă vorbea cu un copil îngust la minte.

– În telegramă le voi spune doar că „Doiul de inimă roșie câștigă". În felul acesta, nimeni nu va ști că sunt aici.

– Ce înseamnă că „doiul de inimă roșie câștigă"?

Ea întoarse capul spre el. Dacă nu ar fi știut că era oarbă, ar fi jurat că se uita la el.

– Părinții mei știu ce înseamnă și vor înțelege că sunt în siguranță.

– Dar mie nu vrei să îmi spui ce înseamnă?

– Aveam impresia că relația noastră se bazează pe secrete.

– Nu există nici o relație între noi doi, *querida*.

– Atunci nu-mi mai spune *querida*.

– Dar nu-ți spun... Ba da, așa îi spunea... Dumnezeule mare, exact așa ajunsese să îi spună, fără să își dea seama, și asta pentru că, undeva de-a lungul drumului, devenise parte din inima lui.

– Lee, pot să trimit eu telegrama mâine, când mă duc în oraș după provizii, spuse Roberto.

– Nu trimiți nici o telegramă, Roberto. Ea nu poate rămâne.

– Dar vreau să stea la ziua mea, spuse Miguel.

Lee se întoarse spre Miguel. Băiatul avea ochi mari și expresivi, de culoarea ciocolatei, la fel ca mama lui.

– Nu putem avea tot timpul ceea ce ne dorim, Miguel.

– De ce?

– Pentru că există oameni răi...

– Dar tu nu ești rău.

Miguel îl privi plin de inocență, încredere și cu convingerea că era un om mai bun decât se dovedea a fi în realitate. Băiatul nu știa că Lee era căutat, că avea o recompensă pe capul lui sau că ucisese un om. Probabil că o să îl urască atunci când avea să afle, dar acum, în clipa asta, voia doar să creadă că Lee era un om bun.

Frații și sora lui îl sfredeleau cu privirea. Nimeni nu mânca. Nici măcar nu era sigur că mai respira careva dintre ei.

– Nu-mi voi pune familia în pericol trimițând o telegramă. Dar, pentru Miguel, vom sărbători ziua lui mai repede.

– Când? întrebă Miguel, cu naivitatea unui copil care nu își dădea seama că mai erau multe alte lucruri în joc.

– Când hotărăsc eu.

Se uită din nou la Angela. Ea zâmbea mulțumită și își rula tortilla. Își dorea să nu îi fi plăcut atât de mult zâmbetele ei. Un bărbat ar fi fost ușor convins să facă orice, ca să aibă parte de un zâmbet de-al ei.

Capitolul 11

Angela stătea pe spate, cu Juanita întinsă lângă ea. Se părea că familia lui Lee avea un ritual de după-amiază de-a face o *siesta* după masa de prânz. Știa că aceasta era camera Juanitei, întrucât se simțea mirosul ei de vanilie în aer. Presupuse că, atunci când cineva nu își permitea parfumuri, se descurca cum putea. La câți bani furase Lee, ar fi putut să-i cumpere măcar o sticlă de apă parfumată surorii lui.

Miguel o condusese prin dormitor, ca să se familiarizeze cu el. Pe Angela nu o surprinsese faptul că Miguel dormea în aceeași cameră. Juanita era singura femeie din viața lui, o soră care era mai mult ca o mamă pentru el.

Cât putu de silențios, se ridică de pe saltea și se duse tiptil spre patul micuț în care dormea Miguel. Îi respiră mirosul inocent de copil: lapte, pisică, fân și pământ. Fusese o nesăbuită când acceptase să rămână de ziua lui. Nu știa de ce fusese atât de hotărâtă să îi accepte invitația. Poate se temea că nu o să aibă niciodată copii.

Poate că Lee avea dreptate și orbirea ei nu era o pedeapsă, ci fusese doar mijlocul prin care avea să îndure adevărata ei pedeapsă: o viață lipsită de copii. Căci ce bărbat ar fi avut îndeajuns de multă încredere în ea încât să o lase grea și să-i permită să îi crească copiii? Eșuase încă de când putuse să vadă; de ce ar fi reușit acum?

Cu o atingere ușoară ca pana, își trecu degetele prin părul lui Miguel. Nu îi atinse fața, deși își dorea nespus de mult să îi cunoască contururile. Copiii aduceau atâta bucurie. Cum avea să trăiască fără copii pe care să îi țină aproape de pieptul ei?

Se îndreptă încet de spate și ieși tiptil din cameră. Străbătu coridorul. Se gândi să intre în odaia lui Lee, dar la ce bun? Pur și simplu simțea nevoia să fie ținută în brațe, iar el se pricepea așa de bine să o țină în brațe. Nu îi plăcea să recunoască, dar o să îi ducă într-adevăr dorul după ce se va întoarce în Fortune. Oare

de aceea fusese atât de repede de acord să rămână? Pentru că, de fapt, nu voia să îl părăsească pe Lee?

Cu grijă, străbătu încăperea din față, pipăind în jur până găsi în sfârșit ușa. O deschise încet și ieși pe verandă. Se duse până la marginea acesteia, găsi un stâlp, și îl cuprinse cu brațele. Chiar dacă era cald de la soarele de după-amiază, nu prea îi oferea mângâiere.

– De ce ești tristă? răsună o voce în spatele ei.

Ea scânci scurt și se răsuci pe călcâie.

– De ce nu îți faci *siesta*?

Se auzi scârțâitul unui balansoar. Se părea că Lee se oprise din legănat când auzise ușa. Îi ascultă zgomotul pașilor; din trei pași traversă veranda. Auzi fosnetul bumbacului frecându-se de lemn și și-l imagină sprijinindu-se de bârnă în fața ei, cu brațele încrucișate la pieptul lui lat.

– Nu eram obosit, spuse el.

– Când Miguel a spus același lucru, ai replicat că nu contează. Că era vremea pentru *siesta*.

– Miguel e doar un băiețel. Eu sunt bărbat.

Prezența lui tangibilă făcea ca acest lucru să fie cât se poate de evident. Gura i se uscă dintr-odată. Se prinse cu un braț de stâlp și își trecu cealaltă mână peste lemnul aspru; orice ca să-i distragă atenția de la el.

– Frații tăi dorm, și sunt la fel de bărbați ca tine, sublinie ea.

– Somnul le aduce liniște sufletească și le prinde bine.

Ea se opri.

– Ție nu îți aduce liniște?

– Nu.

Înghiți în sec și întrebă șovăind:

– Îl visezi pe bărbatul pe care l-ai ucis?

– Încerci să găsești o conștiință în mine care nu există. L-aș ucide de o sută de ori, dacă aș putea.

– S-ar părea că a făcut mai mult decât *să te enerveze* doar.

– Nu merită nici măcar respirația pe care o consumăm ca să vorbim despre el. De ce vrei să rămâi? o întrebă încet.

– Nu știu. Cred că am obosit să tot călătoresc.

Era o minciună. După ce avea să o ducă înapoi acasă, nu o să-i mai audă vreodată vocea gravă, incitantă. Ar fi vrut să își dea seama ce anume o fascina mai exact la accentul lui. Felul în care vorbea, chiar dacă avea accent mexican, era totuși ușor diferit de cel al fraților lui. Știa că nu o să ajungă nicăieri dacă se concentra pe trecutul lui, așa că se hotărî să încerce o tactică diferită.

– Cred că tatăl meu te-ar plăcea.

– Sunt exact genul de individ pe care orice tată și-l dorește pentru fiica lui, spuse el cu autoironie în glas.

– Ba mai mult, cred că și tu l-ai plăcea pe el.

– Un împătimit al jocurilor de noroc care își lasă fiica să bântuie pe străzi în miez de noapte, să spună blasfemii, să se joace cu cărți măsluite...

– Sunt măsluite doar pentru că nu le pot vedea. Zâmbi când își aminti. Deși înainte să orbesc, îmi promisese că voi putea deveni dealer la Texas Lady.

– Texas Lady... spuse el și se opri.

– Taverna tatălui meu.

El se apropie de ea, părând contrariat.

– Am citit cândva o poveste despre mânatul vitelor, care se numea *Texas Lady*.

– Da, tatăl meu și mama mea... și Kit Montgomery. Au făcut parte dintr-un grup de oameni care au mânat cu succes vitele spre nord, în 1866. Au scris un roman ieftin despre aventura lor.

– Bainbridge.

Aproape că auzea rotițele învârtindu-i-se în minte.

– Bainbridge. Pocni din degete. Știam eu că mi se părea cunoscut de prima dată când mi-ai spus. Am citit o poveste despre un schimb de focuri...

– *Duel sub soare*.

– *Sí!* De Bainbridge, și Montgomery, și încă un individ...

– Rhodes.

– Îl știi și pe el?

– Bineînțeles. Grayson Rhodes e prieten bun de familie. El, Kit și tatăl meu au venit aici împreună, din Anglia.

Lee chicoti în barbă.

– Ar fi trebuit să-mi spui că știi astfel de bărbați legendari. M-aș fi gândit de două ori înainte să te târăsc după mine.

– De unde să știu că ai auzit de ei? Nu m-aș fi gândit niciodată că ești atât de citit.

– Îmi place foarte mult să citesc. Orice prind. *Mi madre* mă tachina și îmi spunea că sunt precum pământul din deșert pe timp de ploaie, că absorb orice picătură de cunoaștere de care am parte.

O descriere care i se potrivea și ei, pentru că și ea încerca cu disperare să afle orice lucru, oricât de mic, despre el.

– Ai fost bun la școală?

– Cel mai bun. Eu și Alejandro plănuiam să mergem la Universitatea din Texas împreună.

– Ce-ai fi studiat? întrebă ea încet.

– Nu știu. Totul.

Ea își dădu dintr-odată seama că în noaptea în care familia lui fusese atacată, oamenii aceia nu îi uciseseră doar fratele, tatăl și mama, ci îi omorâseră și visurile. Suferea pentru tânărul care voise să învețe, care își dorise o educație mai înaltă. Acum, știa cum să se furișeze în bănci, cum să fure bani și cum să răpească femei.

– Din moment ce nimeni nu știe cum arăți, ai putea în continuare să mergi la universitate.

– Timpul meu e măsurat, *querida*. Acum că nu mai poți fi dealer, ce visuri ai *tu*?

Ea se încruntă, frustrată.

– Te pricepi să schimbi subiectul.

– Am multe talente. Împărtășește-mi visurile tale.

Ea ridică din umeri.

– Acum nu mai visez.

– Sigur tânjești după ceva.

Nu își putea deschide inima în fața unui bărbat care era puțin mai mult decât o umbră în mintea ei. Clătină din cap, își trecu mâna pe stâlpul de lemn și simți o așchie înțepând-o.

– Ah!

Veranda se zgudui când el se apropie de ea.

– Ce-ai pățit?

Ea își trecu degetul peste palmă.

– O așchie mică...

– Lasă-mă să văd. O luă de mână.

– Serios, e în regulă. Doar că e așa de mică, încât nu o pot găsi.

El își apăsă degetele pe ale ei, deschizându-i palma de tot.

– Știai că limba e mai sensibilă ca degetele?

Îi simți vârful limbii peste palmă, ca o bucată de catifea udă. Respirația lui fierbinte îi învăluia corpul într-o ceață mătăsoasă. Dacă nu ar fi ținut-o atât de tare, și-ar fi încovoiat degetele peste gura lui. El își plimbă limba peste mâna ei, încet, hotărât, senzual. Ei i se tăiară genunchii, așa că se sprijini cu spatele de stâlp, încercând să-și păstreze echilibrul. Fiecare atingere a limbii lui declanșa valuri de dorință în trupul ei. Se gândi să își smulgă mâna din strânsoarea lui. În schimb, își ridică și cealaltă mână.

El o prinse de încheietură, iar negura senzuală se ridică precum ceața atinsă de soare.

– Te rog? spuse ea cu voce răgușită. Lasă-mă să te ating.

– Te duc înăuntru.

Ea își smulse mâinile dintr-ale lui.

– Nu îți dai seama că mi-ai oferit deja destule informații ca să te trădez?

– Poate că ți-am oferit destul informații, dar nu pe toate.

– Așa e, reuși ea să îngaime, deși i se strânsese gâtlejul. Nu mi le-ai dat pe toate. Se îndepărtă de el, cu durere în piept, pentru că, preț de o clipă infimă, când avusese încredere în ea și îi povestise despre visurile lui, uitase că nu avusese încredere să o lase să îi atingă fața. Mă pot întoarce singură. Dar tu, Lee Raven, ești mai pierdut ca mine în întuneric, și când îți vor pune ștreangul în jurul gâtului, sper că nu vei regreta tot ce-ai sacrificat de dragul răzbunării.

Se răsuci pe călcâie, înaintă cu pași mari, se lovi cu umărul de ușă, dar continuă să înainteze. Nu avea să îl lase să vadă cât de tare o rănise, cât de mult tânjea după ceea ce el nu voia să îi ofere.

Angela îngenunche pe pământ și își trecu degetele peste lujer până găsi roșia. O prinse între mâini, pipăind-o ușor, să vadă cât

de coaptă era. Se oferise să o ajute pe Juanita la grădinărit, întrucât avea o nevoie disperată de a face ceva. Asemenea mamei ei, nu reușise niciodată să stea locului. Când atinse o porțiune flască, făcu o grimasă de repulsie. Senzația vâscoasă creată de legumele stricate îi întorcea stomacul pe dos. O culese și o cântări în palmă. Poate că era bună.

– Aceea e stricată, *señorita*, îi spuse Juanita.

– Știu. Încerc să mă hotărăsc dacă vreau să i-o arunc fratelui tău în față.

– Lee v-a înfuriat.

Angela aruncă într-o parte leguma, după care începu să caute altă roșie coaptă.

– De obicei mă înfurie, mormăi ea.

– În timpul prânzului era supărat că nu vreți să plecați.

„Supărat? Nu furios?" Angela era curioasă să afle de ce Juanita credea că Lee fusese doar supărat pentru că ea voia să mai rămână acolo. După voce i se păruse enervat, dar mai observase și altceva, fără să poată defini ce anume. Angela se lăsă pe călcâie.

– În ce sens era supărat?

– Nu știu sigur. Aproape că părea... speriat, și nu l-am văzut niciodată așa. E cel mai curajos bărbat pe care îl cunosc.

Mai era și un nelegiuit, dar familia lui părea incapabilă să recunoască asta.

– Se teme că voi afla cum arată.

– *Sí*, mi-a spus de multe ori să nu vă spun. Dar mereu l-a deranjat înfățișarea lui.

Asta îi captă atenția.

– De ce?

O auzi pe Juanita înfigându-și fărașul de grădină în pământ.

– Am spus prea multe deja, *señorita*.

Se întinse și o opri pe Juanita din eforturile ei frenetice de a-și săpa o groapă în care să se ascundă.

– Mi-ar plăcea să-mi spui Angela.

Juanita se opri.

– N-ar fi corect.

– Dar mi-ar plăcea să fim prietene. O simți pe Juanita ezitând. Promit să nu te mai întreb nimic altceva despre Lee.

Atunci, Juanita chicoti sfioasă.

– Aproape că am uitat ce înseamnă să fii prietena cuiva.

– Deci nu te vizitează nimeni aici?

– Ești prima. Alejandro nu e fericit că ești aici.

– Cred că nu se bucură nimeni, în afară de Miguel. Se întoarse din nou spre plantă, căutând altă roșie. Să înțeleg că nu ai iubit.

– Oh, nu. N-aș vrea să am iubit.

Uluită de hotărârea din vocea Juanitei, Angela întrebă:

– Niciodată?

– Nu vreau să mă viziteze niciodată vreun bărbat.

– Și nu vrei să te măriți, să ai copii?

– Îl am pe Miguel.

Angela se încruntă și se concentră în totalitate asupra Juanitei.

– Dar el ți-e frate.

– Dar îl pot iubi și îngriji de parcă mi-ar fi fiu. Nu am nevoie de altceva. Dar dumneata, *señorita*... Angela? Vrei copii?

Angela zâmbi ușor.

– Îmi doresc mult, dar mai întâi trebuie să găsesc un bărbat îndeajuns de bun la suflet, încât să poată trece peste handicapul meu.

– Nu înțeleg. Dacă nu aș ști că ești oarbă, uitându-mă la tine cum culegi roșii, n-aș zice asta.

– În Fortune, toată lumea știe, iar faptul că sunt nevăzătoare îi cam face pe oameni să se teamă. De exemplu, un bărbat pe nume Marcus m-a scos la plimbare prin oraș, dar era atât de agitat că puteam să mă lovesc de ceva și să îl fac de râs, încât a sfârșit prin a se ciocni el de ceva. Zâmbi cu gura până la urechi când își aminti. Mă gândesc că se uita la mine, în loc să fie atent pe unde merge, și s-a ciocnit de indianul de lemn din fața magazinului universal. Acesta s-a răsturnat pe banca din fața magazinului. Domnul Farrington stătea pe bancă și a fost nevoit să sară în spate ca să nu fie strivit de statuie... trecând direct prin geamul magazinului.

– A fost rănit grav?

Compasiunea de care dădea dovadă Juanita o mișcă profund pe Angela.

– Nu, în mod miraculos s-a ales doar cu câteva zgârieturi, dar în fața ferestrei se afla o grămadă de conserve. Toate s-au rostogolit pe podea, prin toată clădirea. Oamenii se chinuiau să se ferească... bufnituri, pocnete și înjurături s-au auzit până în stradă... Nu mai auzisem nicicând atâta agitație.

– Ce îngrozitor! Probabil că te-ai simțit jenată.

Angela clătină din cap. Se gândi că majoritatea femeilor ar fi apreciat cât decât grija cu care o înconjurau bărbații, dar de cele mai multe ori ea reprezenta pentru Angela o insultă constantă, motiv pentru care își pierdea rapid interesul față de ei. Aceștia îi vorbeau de parcă ar fi fost o copilă. Lee nu se purtase niciodată așa.

– Nu m-am simțit jenată. Nu a fost vina mea. Eu știam că statuia era acolo. Aș fi evitat-o. Dar bietul Marcus. A trebuit să plătească toate daunele.

– L-ai văzut din nou? Adică, ai...

– E în regulă, Juanita. Știu ce-ai vrut să spui. Și nu, nu m-a mai vizitat. Mi-a spus că eram o cheltuială pe care nu și-o permitea.

– Cred că era doar un bădăran neîndemânatic.

– Și surorile mele au zis la fel. A cerut permisiunea să o viziteze pe sora mea mai mică, Crystal, dar ea l-a refuzat.

– Deci ai surori? întrebă ea, nerăbdătoare.

– Două. Heather și Crystal, amândouă mai mici. Își înclină capul, gânditoare. De fapt, mai am o soră, care e mai mare. Mary Ellen. Mama a născut-o în afara căsătoriei, și un cuplu foarte drăguț a adoptat-o.

– Mama ta ți-a povestit despre acest lucru rușinos pe care l-a făcut? întrebă Juanita, evident șocată.

– Nu i s-a părut niciodată a fi un lucru rușinos. Avea șaptesprezece ani pe atunci și îl iubea pe bărbatul acela, dar el a plecat la război. Când a născut-o pe fiica ei, a făcut ceea ce a considerat a fi cel mai bine pe atunci. Dar am crescut știind că Mary Ellen era sora mea. De fapt, s-a măritat cu un duce.

– Un duce?

Angela clătină din cap. Sărea de la un lucru la altul, încercând să pună bazele unei prietenii într-un timp scurt.

– În Anglia, oamenii de rang au titluri...

– Știu despre nobilime.

Acum, Angela era cea uluită.

– Știi?

– *Sí.* Lee ne-a explicat. E fascinat de Anglia și de istoria ei.

– Serios? Mă așteptam să fie fascinat de Spania sau de Mexic.

– O, dar este. Știe totul.

Mai puțin cum să scape de amintirile care îl bântuiau. Își trecu mâna peste roșia cu pieliță netedă din poala ei. Se părea că era cât se poate de curioasă în legătură cu Lee. Promisese că nu avea să întrebe nimic despre el și uite că încerca să obțină frânturi de informații.

– Nu pare să doarmă prea mult.

– Are coșmaruri. S-au înrăutățit de când ne-am mutat aici. Îi este rușine de ele.

– Îi este rușine de visele lui, dar e mândru că a ucis un om?

Juanita o luă de mână. Avea mâna mică, delicată.

– Of, nu, *señorita*, nu e mândru că a ucis un om.

– Eu am rămas cu altă impresie. Practic se lăuda cu ce-a făcut.

– Doar se preface, deoarece crede că îl face... nu știu cum să-ți explic... dur.

Nu prea reușea să împace lucrurile pe care le știa din legendele despre Lee cu ceea ce afla despre el.

– Unde e acum?

– L-a dus pe Miguel în hambar să își vadă pisica.

– Mi-ar plăcea să vorbesc cu el. Mă poți duce acolo?

– Nu-i vei spune ce ți-am povestit, nu-i așa?

Ea o strânse pe Juanita de mână, liniștind-o.

– Bineînțeles că nu. Vreau doar să îl asigur că voi pleca după petrecere. Nu doresc ca ziua de naștere a lui Miguel să fie stricată de proasta dispoziție a lui Lee.

Juanita îi luă roșiile din poală.

– Trebuie să termin de strâns legumele pentru cină, dar te poate duce Alejandro. Alejandro!

Îl auzi apropiindu-se de ele.

– De când ne urmărește?

– De ceva vreme. E foarte protector.

– Și nu mă place.

– Dar nu te va răni.

Nici nu crezuse așa ceva. Ce-i drept, fusese îngrozită când Lee o răpise direct din fața băncii, dar după prima lor oprire ca să se odihnească, nu se mai temuse. Își dorise în continuare să evadeze, dar nu se mai temuse de ei. Chiar și acum se simțea uimitor de protejată.

– Alejandro, o duci tu pe Angela la hambar?

– De ce? întrebă el tăios.

– Vreau să vorbesc cu Lee, răspunse Angela, ridicându-se în picioare.

– Poate că el nu vrea să vorbească cu tine.

– Ai de gând să mă însoțești sau nu?

– Dacă ar fi vrut să fii în hambar, te-ar fi invitat să îl însoțești.

– În regulă. Își scutură praful de pe mâini. Mă descurc și singură.

Se luă după brazdele de pământ ca să iasă din grădină.

– Alejandro! Du-o, îi porunci Juanita.

Alejandro mârâi gutural, o apucă de braț și o împinse înainte. Era evident că toți cei din familie erau iuți la mânie.

– Nu sunt un câine ce trebuie condus, îl informă ea.

– Ești mai rău de-atât, o asigură el, strângând-o mai tare. N-ar fi trebuit să te aducă aici.

– Mă învinețești.

El își slăbi strânsoarea și încetini pasul.

– Îmi cer iertare, *señorita*.

– Nu sunt un pericol pentru tine sau pentru familia ta, îi spuse ea.

– Va muri din pricina ta.

În apropiere, cineva tăia lemne într-un ritm constant. Altcineva răsucea mânerul scârțâitor al lanțului unei găleți lângă o fântână. Acum înțelegea de ce Lee numise acest loc căminul lui.

În afară de faptul că era un loc izolat, viața se desfășura ca oriunde altundeva.

Alejandro se opri brusc și îi dădu drumul.

– Am ajuns la hambar. Te las să îl găsești singură.

Îl auzi îndepărtându-se.

– Alejandro? Bărbatul se opri. Nu voi face nimic care să-l pună în pericol.

– Mă tem că promisiunile tale vin cam târziu, *señorita*.

Zgomotul pașilor lui se stinse tot mai tare, lăsând-o pe Angela singură. Nu voia să simtă că destinul lui Lee, oricare ar fi fost acesta, avea de-a face cu ea. El alesese o viață de infractor cu mult timp înainte să o cunoască pe ea; nu îl îndrumase ea pe această cale.

Cu grijă, testând fiecare pas cu vârful ascuțit al pantofului și abia după aceea înaintând, intră încet în hambar. Îmbrăcămintea Juanitei nu era nici pe departe la fel de restrictivă precum cea a Angelei, și se gândi că, dacă și-ar fi putut vedea reflexia într-o oglindă, ar fi hotărât că pantofii nu se potriveau cu restul ținutei, dar nu era genul care să meargă desculță.

Simțea căldura soarelui pe față, dar de data aceasta combinată cu un aer mai răcoros și cu miros de paie și de animale. Își imagină hambarul, mare și cavernos. Firicele de praf o gâdilau în nas. Când simțul vederii îi murise, parcă toate celelalte simțuri se treziseră la viață. I se păru că aude în apropiere un cal fornăind, cu buzele tremurânde. Iar în depărtare auzi vocile estompate ale lui Lee și Miguel.

Chiar nu se așteptase să descopere că un nelegiuit poseda o loialitate atât de profundă față de familia lui. Oare ce se întâmplase de luase viața cuiva? Nu ar fi putut să invoce autoapărarea. Îl împușcase pe bărbat în spate. O acțiune lașă. Și totuși, Lee Raven nu părea câtuși de puțin laș.

Se lăsă ghidată de vocile lor. Auzi mieunatul gutural al unei pisici care încerca să alunge intruși.

– Poți număra pisoiașii, Miguel? întrebă Lee.

– Unu, doi, trei, patru.

– Bine.

– Când îi pot ține în brațe?

– Când îți dau eu voie.

– Când îmi vei da voie?

– Când îmi dă voie mama lor.

Îi auzea conversând, vocile lor venind de undeva de jos, așa că și-l imagină pe Lee stând pe vine în boxă, și pe Miguel lângă el, imitându-l. În vocea băiatului se citea atâta admirație pentru fratele lui mai mare, încât era evident că nici prin cap nu i-ar fi trecut să încalce vreo poruncă de-a lui Lee. Dar, pe de altă parte, același lucru era valabil pentru toți frații lui. Le poruncea de parcă s-ar fi născut ca să conducă. Ce păcat că se hotărâse să conducă o bandă de nelegiuiți în locul unei comunități.

– L-a durut pe Hector când a făcut puișorii? întrebă Miguel.

„Hector?" Angela se întrebă de ce credea băiețelul că l-ar fi durut pe mascul, când, de fapt, femela suferea.

– *Sí*, așa e la naștere, spuse Lee încet.

Răspunsul lui Lee o zăpăci complet. Evident că bărbaților le plăcea să creadă că ei făceau toată treaba.

– A durut-o și pe mama când m-am născut eu?

Angela își ținu respirația. Cum ar putea un bărbat să explice vreodată...

– *Sí*. Cum ziceam, așa stau lucrurile, dar, of, Miguel... când i te-am pus în brațe pentru prima dată... zâmbetul ei... a fost așa frumos, cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

Angela se apropie de ei, atrasă de dragostea care răsuna nu doar în cuvintele lui Lee, ci și în vocea lui... și simți ceva mai mult decât dragoste.

– *Señorita!* Sunteți aici! Avem pisoi! exclamă Miguel, apoi o luă de mână. Haideți să vedeți!

Auzi genunchii lui Lee trosnind și știu că ghicise. Stătuse pe vine.

– Va trebui să mai aștepte, Miguel, până îi poate atinge.

– Pot să-i spun Juanitei? întrebă copilul.

– *Sí*.

Băiețelul se îndepărtă rapid, iar Angela știu că acesta uitase orice altceva, și se concentra acum doar pe vestea pe care trebuia să i-o dea Juanitei.

– Ai fost prezent la nașterea lui? întrebă ea blând.

– E ciudat?

– Majoritatea părinților nu vor să-și știe copiii în preajmă.

– Nu eram copil când s-a născut.

Ea încuviință, gânditoare.

– Presupun că nu. Tatăl tău a fost și el de față?

– Nu.

– Unde era?

– Nu era disponibil. O apucă de braț. Haide. Sunt convins că Hector s-a săturat de public.

– Hector e pisica?

– *Sí*. E greu să îi explici anumite lucruri unui copil.

O spusese pe un ton amuzat, iar ea și-l imagină zâmbind în colțul gurii. Își dorea atât de tare să îl poată vizualiza în mintea ei, dar, așa cum nu putea „vedea" pisoiașii, până nu o lăsa pisica să îi atingă, tot la fel nu îl putea „vedea" nici pe Lee, până nu avea încredere în ea.

Capitolul 12

– Nu cred! țipă Jorge, după care își azvârli cărțile de joc în mijlocul mesei.

În timp ce Miguel dormea ghemuit în poala lui, Lee urmărea acțiunea de pe canapea, cu Juanita lângă el. Alejandro stătea într-un scaun din apropiere, chipul lui arătos și smead fiind viciat de o încruntătură urâtă. Jorge, Eduardo și Roberto încercau de mai bine de două ore să o bată pe Angela la pocher. Deși insistase ca frații lui să spună cu voce tare fiecare carte întoarsă, întrucât nu ea împărțea cărțile, Lee nu își dădea seama cum de reușea să trișeze.

– Se pare că ține minte cărțile jucate, gândi Lee cu voce tare.

– Ce altceva a memorat? întrebă Alejandro încet. Planul casei? Pământul? Ar putea descrie suficiente lucruri încât să ne dea de gol ascunzătoarea.

– Te îngrijorezi prea mult.

În plus, pământul nu era al lor. Puteau pleca oricând, ba chiar ar fi fost nevoiți să o facă, dacă guvernul mexican i-ar fi descoperit acolo.

– Ce i-ai spus? întrebă Alejandro.

– Foarte puține.

– Probabil că pentru ea e îndeajuns.

– Îți amintești cum era pe vremuri, când aveam încredere și în alții din afara familiei? întrebă Lee.

– *Sí.* Alejandro se ridică în picioare. Și îmi amintesc apoi cum am privit pământul nostru îmbibându-se de sânge.

Lee oftă când Alejandro ieși valvârtej pe ușa din față.

– Ce îl îngrijorează pe Alejandro? întrebă Roberto, ridicându-și privirea spre el.

Lee ridică din umeri.

– Cine mai știe, când vine vorba de Alejandro?

Frații lui se priviră rapid, după care se concentrară din nou pe cărțile lor. Cum de nu știa Angela cum arătau? Erau mexicani până în măduva oaselor, moștenirea lor reflectându-se în trăsăturile lor cizelate. Ce voia să facă? Să le atingă fețele? I se încleștă stomacul când își imagină cum ar fi fost să simtă ceea ce își dorea cu atâta disperare: mângâierile ei, ba mai mult, dragostea ei.

Dar nu mai avea șanse la dragoste. Îi rămăsese doar răzbunarea, care venea încet. Ori de câte ori Shelby plasa bani într-o bancă, Lee îi scotea. Planul lui de răzbunare consta în schilodirea financiară a lui Shelby. Auzise că pe Shelby îl durea, dar nu atât de tare pe cât își dorea Lee, nu în măsura în care merita să sufere.

– Ar trebui să joci cu ei, spuse Juanita încet. Ai putea să câștigi.

– S-ar putea să mă alătur lor, când i se urcă la cap.

– Nu cred că i se va urca la cap, spuse Juanita. E foarte drăguță, Lee. Mă bucur că va mai rămâne câteva zile la noi.

Pentru că, la fel ca Miguel, Juanita nu avea prieteni. În noaptea în care muriseră părinții lor, avea doar doisprezece ani. Era mulțumită să aibă grijă de casă și de frații ei, dar cu siguranță că urma să vină și ziua în care să își dorească o familie a ei, un soț.

O să aibă nevoie de un bărbat deosebit. Din nefericire, Lee se îndoia că exista unul cu atâta răbdare și înțelegere.

– Ar trebui să te duci mâine la oraș, cu Roberto.

Ea clătină din cap și se holbă la mâinile pe care le ținea împreunate în poală.

– Îmi place aici.

– Te poți întoarce, Juanita. E vorba doar de o zi.

– Trebuie să am grijă de Miguel.

– Am eu grijă de el.

– Nu vreau să mă duc. Te rog, nu mă forța să mă duc, șopti ea.

Își petrecu brațul pe după umerii ei. Nu îi plăcea deloc felul în care fata se încordă, dar o trase oricum aproape de el și o sărută pe tâmplă.

– Nu te voi forța să te duci. Vreau doar să fii fericită.

– Dar sunt fericită. Îmi place aici. Suntem în siguranță.

Dar pentru câtă vreme? Ce avea să se întâmple dacă nu reușea să scape de următorul grup de vânători? Nu i-ar fi condus niciodată acolo în mod intenționat...

– Gata! Mi-ajunge! exclamă Jorge. Nu știu cum faci, *señorita*, dar sigur trișezi.

Angela zâmbi și adună cărțile de pe masă. După ce le adună pe toate, le amestecă cu o singură mână, palmă pachetul de cărți, îl tăie, și apoi îl stivui, fără să își miște cealaltă mână din poală.

– De ce-ai crede una ca asta? întrebă ea, arogant. Încă o rundă?

Lee îl mută ușor pe Miguel în poala Juanitei.

– Ne va duce la sapă de lemn.

Se ridică și traversă agale încăperea.

– *Querida*, hai să facem o plimbare, înainte să îmi lași frații fără bănuții câștigați cu greu.

Ea își ridică fruntea, concentrându-și atenția asupra lui. Era uimitor felul în care părea că se uită la el. Ea pufni.

– Câștigați cu greu? Știu exact cât de greu i-au câștigat.

Frații lui îi zâmbiră afectați și atotcunoscători.

El o prinse de braț și o trase în picioare.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi, *querida*. Poate că sunt bărbatul potrivit să te învețe.

*

Angela nu își amintea să se fi plimbat vreodată de mână cu un bărbat, ținându-și degetele împreunate. Îl urmase pe Lee prin casă, și apoi în curte, încercând să se concentreze pe numărul de pași, de răsuciri, de întoarceri, dar mirosul lui de cai și piele o distrăsese la fel de mult precum asprimea palmei lui. Și-l imagină fermier, nu bărbat dat în urmărire, cu o recompensă pe capul lui. Și-l putea imagina doar ca un om de succes.

Mai mult decât ar fi fost înțelept, îi plăcea senzația de a-și fi găsit locul – sau cel puțin senzația de a-și fi găsit locul lângă bărbatul acela, în clipa aceea. Nu avea cum să fie o parte permanentă din viața ei, nici ea din a lui. Făceau parte din lumi diferite. Ea respecta legea, iar el părea să creadă că legea era făcută pentru a fi încălcată.

Cu toate acestea, frații lui nu trișaseră când jucaseră cărți cu ea. Altminteri nu ar fi pierdut toate mâinile. Inițial se îngrijorase că își vor da seama că lipsea o carte din pachet, dar observă rapid că nu țineau minte cărțile jucate.

Ea și Lee își continuară plimbarea în tăcere, în jurul lor răsunând doar serenada creaturilor nopții. Se îndepărtară de casă, de hambar și de țarcul pentru animale.

– De ce te plimbai noaptea prin oraș atunci când am jefuit noi banca? o întrebă.

Ea îl strânse mai tare de mână.

– Îmi place să mă plimb noaptea. Atmosfera este altfel, mai liniștită, mai silențioasă. Și nu...

Chicoti ușor.

– Nu ce?

Ea zâmbi și întoarse capul spre el.

– De obicei, nu mă ciocnesc de oameni noaptea.

– Am observat că nu te prea ciocnești de nimic.

Ea ridică din umeri.

– Nu prea am avut ocazia să explorez împrejurimile. De obicei, când sunt într-un loc nou, mă aleg cu o grămadă de vânătăi. Dar în Fortune, cunosc fiecare stradă, fiecare clădire, numărul exact de pași pentru a ajunge la magazinul universal, sau la pensiune,

sau la taverna tatălui meu. Îmi place să mă ascund printre umbre și să ascult zgomotele dinăuntru. Pot vedea totul clar. Barul pe care bunicul îl lustruia până strălucea. Candelabrul de cristal pe care tata l-a mutat din dormitorul mamei în salonul din față, imediat după ce a câștigat clădirea de la bunicul meu. A promis că va comanda unul nou, ca să i-l returneze mamei... dar nu a mai făcut-o. Probabil din cauză că îi aduce aminte de vremea în care locuiau la tavernă. Acum, fiecare încăpere din casa lor are un candelabru.

– Casa ta pare elegantă, spuse el.

Ea își mușcă ușor buza. Cum să-i explice?

– E o casă frumoasă. Răsună de râsete și lacrimi. O încălzesc mai mult zâmbetele decât focurile din vetre. Este plină de dragoste. Ezită, după care îl frecă pe braț. Casa ta este la fel. Nu mă așteptam.

– Nu mai e ca altădată.

Iarba înaltă i se prindea de fustă și simțea mirosul florilor.

– Deci ieși noaptea ca să asculți zgomotele dintr-o tavernă? o întrebă.

– E mai mult de-atât. Când îmi lipesc urechea de fereastră, îi pot vedea pe toți. Pe cowboy, pe fermieri, pe negustori, pe împătimiții de jocuri de noroc... dar sunt mereu aceiași oameni. Oameni care veneau la tavernă și când aveam eu doisprezece ani, dar care nu au îmbătrânit deloc în tot acest timp. Uneori, vreau să mă plimb prin tavernă și să le ating fețele, să descopăr chipuri noi, să le recunosc pe cele vechi, să îi întreb ce culoare are părul lor acum. Lucrurile pe care nu le mai ating nu se schimbă niciodată... iar cele pe care nu le-am atins deloc... nu știu cum arată.

– Te deranjează că nu știi cum arată toată lumea.

– E ca și cum aș trăi într-o peșteră, izolată. Trăiesc în întuneric, dar viața mea poate însemna mai mult decât umbre.

– Nu mi te pot imagina trăind în umbre. Te-ai luptat cu mine, m-ai insultat, ți-ai apărat ideile... ai dormit în brațele mele.

Rostise ultima parte a frazei cu o voce joasă, senzuală, care stârni un val de dorință în ea. Lee se opri din mers. Inima ei începu să bată, acut conștientă de prezența lui.

– Dacă frații mei îți dau voie, le poți atinge fețele. Și pe a Juanitei.

– Dar nu și pe a ta.

– Nu, pe a mea nu.

Se simți dezamăgită. El îi dădu drumul la mână, iar ea îi auzi genunchii trosnind. Îngenunche lângă el, respirând adânc, ca să nu o podidească lacrimile. Nu își amintea să fi dorit ceva cu atâta disperare cu cât își dorea ca el să aibă încredere în ea; sau poate că își dorea dragostea lui, dar știa că nu putea avea parte de dragoste adevărată fără încredere. Dacă nu avea încredere în ea astfel încât să o lase să-i descopere înfățișarea, cum ar fi putut să aibă încredere să-i dăruiască inima lui? Simți dintr-odată un miros neașteptat, dar nu neplăcut. Auzi mugete de vite în jurul ei.

– Sunt vite în jur, spuse ea, neputându-și stăpâni surprinderea.

– *Sí.*

Acum că nu se mai concentra asupra lui, auzi trosnete de coarne lovindu-se între ele, copite călcând pământul.

– Multe vite.

– Două mii de capete.

O surprinse mândria din vocea lui, mândrie pe care o auzise deseori în vocile cowboy-ilor, când intrau agale în tavernă ca să își tragă suflarea înainte să mâne vitele și mai spre nord.

– Ale tale?

– Ale fraților mei.

– Sunt fermieri?

– Pari surprinsă. Am fost întotdeauna o familie de fermieri. Tatăl nostru. Tatăl tatălui nostru. Shelby ne-a distrus căminul, dar nu ne-a putut jefui și trecutul. Am salvat câte vite am putut de la ferma tatălui nostru – pe cele care nu au fost măcelărite. Pe celelalte le-am adunat de unde am putut, dacă nu aparțineau nimănui. Câteva s-au înmulțit. Mărind cireada. Primăvara care vine, vor duce vitele sus, la rețeaua de șine de cale ferată din Fort Worth.

Auzi dorința din vocea lui. Ei o să ducă vitele, în timp ce el era exilat să rămână în urmă, pentru că nu putea risca să fie prins sau să îi pună pe ei în pericol.

Nu îi spusese că folosea banii furați ca să cumpere vite.

– Dacă nu cumperi vite, ce faci cu banii furați?

Îl simți ezitând, nevrând să îi spună. Își dorea ceva de la el, măcar o frântură de încredere.

– Îi cheltui pe femei?

– Nu.

Nu știa de ce, dar parcă simțise o urmă de amuzament în vocea lui.

– Alcool? Jocuri de noroc?

– Nu îi cheltuiesc.

– Atunci, îi pui pur și simplu la păstrare...

– Nu.

Ea oftă, frustrată.

– De ce nu îmi poți da niciodată un răspuns direct? De ce trebuie să fii atât de secretos în tot ce ține de viața ta?

El o luă de mână, i-o ridică ușor și o sărută cu blândețe pe vârfurile degetelor. Buzele lui moi încadrau perfect căldura gurii lui. Îi simți respirația caldă pe încheieturile degetelor și se înfioră de plăcere.

– Îți voi spune un secret, dar trebuie să juri că nu vei spune nimănui, îi zise el poruncitor.

Se umplu de bucurie la gândul că o să-i împărtășească un secret. Poate că, în timp, o să îi dezvăluie și altele, inclusiv misterul înfățișării lui.

– Promit.

– N-am mai spus asta nimănui.

Ea își ținu respirația și îl strânse mai tare de mână.

– Poți avea încredere în mine.

El îi sărută din nou degetele.

– Pe când eram băiat... foarte, foarte mic, cam ca Miguel... mi-am imaginat că am fost vizitat de un înger.

– Un înger? șopti ea.

– *Sí.* Soarele îi strălucea în păr și îmi zâmbea. L-am iubit pe îngerul acela, dar apoi, într-o zi, nu a mai venit. Vreme îndelungată am crezut că am greșit cu ceva, că am făcut ceva ce l-a înfuriat, sau, mai rău, l-a întristat. Până când, într-o zi, mi-am dat seama

că, pur și simplu, am crescut și că îngerul fusese mereu doar în imaginația mea. Dar mi s-a părut atât de real.

– La fel se întâmplă și cu prietenii imaginari. Se simțea apropiată de el, înțelegând în totalitate de ce un copil ar confunda realitatea cu o lume imaginară. Și ea o făcuse de multe ori. Când eram mică, aveam un prieten pe care îl chema Pete-cel-Laș. Ori de câte ori mă prindea mama făcând vreo boacănă, îi spuneam că Pete-cel-Laș mă pusese să o fac. I se strânse inima când își aminti. După ce am stat la pat vreme îndelungată, când m-am trezit și am constatat că lumea era în continuare cufundată în întuneric, tata mi-a explicat că așa avea să rămână, iar Pete-cel-Laș a fost singurul prieten care s-a purtat cu mine de parcă nu m-aș fi schimbat deloc. Pentru toți ceilalți, devenisem dintr-odată fragilă.

El îi sărută din nou mâna, iar ea îl simți cum încearcă cu disperare să se controleze, să o sărute tandru, când, de fapt, voia să o sărute cu patimă.

– Nu ești fragilă, ci delicată, așa cum sunt femeile. Ești incredibil de puternică, de curajoasă. Nu te-ai frânge ușor. Juanita... Juanita e fragilă. Dacă vreun bărbat s-ar purta cu ea așa cum m-am purtat eu cu tine în prima noapte, s-ar face ghem și ar muri. Părea tulburat, cumva vulnerabil, deși nu și l-ar fi imaginat niciodată așa. Nu știu cum s-o ajut.

Într-un mod ilogic, dorea să îl consoleze pe bărbatul acesta pe care știa că ar fi trebuit să îl disprețuiască, pe bărbatul acesta care îi mângâia mâna de parcă s-ar fi minunat de ea.

– O iubești. E evident. Uneori, e de-ajuns.

– În cazul acesta, *nu* e de-ajuns. Noaptea aceea o bântuie mai mult ca pe noi. Era atât de tânără. Avea doar doisprezece ani. Nu o poate uita.

Își dorea cu disperare să îl atingă, să îl aline cu mângâierile ei.

– Și pe tine te bântuie.

– E alegerea mea să nu uit. În asta constă diferența.

Ținându-l în continuare de mână, i-o duse la gură și îl sărută pe dosul palmei. Putea să jure că îl simți înfiorându-se.

– Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea, îl îmboldi ea blând, dorindu-și, având nevoie să îi cunoască trecutul, ca să îl poată înțelege pe el.

– Nu e o poveste frumoasă, *querida*.

Tânjea să arunce o privire măcar în sufletul lui, dar știa că nu o să-i spună nimic, dacă îi mărturisea asta.

– Lee, îți cer doar să arunci o scânteie de lumină în întunericul meu.

El înjură aspru pe sub mustață, după care lăsă tăcerea să îi învăluie. Nu avea de gând să îl forțeze. Frământările lui sufletești i se păreau aproape palpabile. În cele din urmă, el oftă apăsat, îndelung.

– Au venit dinspre nord, în toiul nopții. Niște *gringos* care aveau atâta pământ, că nici nu știau ce să facă cu el. Ferma noastră era vecină cu a lor. Nu le plăcea că aveau vecini mexicani, dar ne tolerau. Nu conta că familia locuise acolo timp de două generații, iar cea de-a treia își stabilea deja rădăcinile în acel loc. Ne vedeau ca pe niște străini. După care, fratele meu mai mare, Ramon, a comis un păcat grav.

Ea nu insistă, ci îngenunche pur și simplu lângă el, mângâindu-l în sus și în jos pe antebraț, simțindu-i mușchii încordați și fermi sub palmă. Îl auzi înghițind în sec.

– S-a îndrăgostit de fiica lui Shelby, Christine. Au încercat să păstreze relația lor secretă. Dar cineva i-a văzut. Mi-au acuzat familia că fură vite. Nu aveam de ce să furăm vite; aveam de două ori mai multe ca ei. Bunicul nostru fusese prezent când Texasul s-a luptat pentru independență.

– A luptat în armata mexicană, sub comanda lui Santa Anna? întrebă ea.

– Nu, a luptat alături de Sam Houston, ca să înfrângă armata mexicană și să câștige independența Texasului. A cumpărat terenul acela cu sângele lui, iar Shelby l-a furat vărsând sângele fiului bunicului nostru.

Vocea îi devenise nisipoasă. Își dorea cu disperare să îi cuprindă obrazul, să îi netezească fruntea despre care știa sigur că era plină de riduri, dar nu îi putea trăda dorința de a-și ascunde

înfățișarea de ea. Așa că se mulțumi să își alunge lacrimile pricinuite de amintirile lui dureroase și să îl mângâie pe braț, încercând să îl aline cum putea.

– Pe Ramon l-au spânzurat primul. Își duse mâna la coapsă. Ea își puse mâna peste a lui și simți cum strângea din pumn. Îți imaginezi ce suferință sfâșietoare te încearcă atunci când îți vezi fiul spânzurat?

Simți o picătură umedă pe încheietura mâinii. Își închise ochii, dorindu-și să îi fi putut șterge lacrimile.

– Mama țipa... tata urla. Pe el l-au spânzurat al doilea. În timp ce se lupta cu moartea, a trebuit să se uite cum îi împușcă pe toți ceilalți fii ai lui, și apoi pe femeia pe care o iubea.

I se tăie respirația.

– V-au împușcat?

– *Sí.* Vocea îi răgușise, de parcă ar fi trebuit să împingă fiecare cuvânt printr-un gâtlej înnodat de emoție. La fel cum a făcut mama noastră, și noi am încercat să îi oprim, dar erau prea mulți. Am stat acolo, întinși pe jos, cu sângele scurgându-ni-se în pământ, în timp ce mama noastră implora milă.

O altă lacrimă îi căzu pe mână. Îl strânse mai tare de braț.

– Floyd Shelby a fost acolo în noaptea aceea?

Îl auzi oftând din greu, după care își drese glasul.

– La început, da, dar nu a stat multă vreme. Voia să se ocupe de alte lucruri. L-am găsit mai târziu în noaptea aceea și l-am ucis.

O năpădi un sentiment de confuzie.

– Dar erai rănit.

– *Sí.* Ne-au dat foc la casă, înainte să plece călare în noapte, lăsându-ne întinși la pământ, sângerând. Părinții noștri erau morți. Frații mei... mai puțin Ramon... erau încă în viață.

– Le-ați spus autorităților ce s-a întâmplat?

– Autorităților? Shelby avea oameni gata să jure cu mâna pe Biblie că eram hoți.

Tremura, dar nu din pricina aerului rece al nopții, ci din pricina poveștii lui îngrozitoare.

– Nu spun că ar fi trebuit să îl ucizi pe fiul lui Shelby, dar, ținând cont de circumstanțe, aș înțelege nevoia de răzbunare...

– Nu l-am ucis ca să mă răzbun. L-am ucis pentru că era un animal turbat.

Se ridică brusc, iar ea suferi că pierduse contactul cu el.

– Ți-am spus destul, urlă el. Ea îl auzi cum respiră greu, cum se plimbă încolo și încoace, cu pas apăsat. Ți-am povestit mai multe decât ar fi trebuit.

Ea se ridică încet, dorindu-și cu disperare să îi înlăture durerea, și, dacă nu reușea, măcar să i-o împărtășească.

– Lee...

– Nu-mi rosti numele așa, porunci el.

– Cum adică?

– Ca și cum ți-ar păsa de mine.

Izbucni fără să vrea în lacrimi.

– Pentru Numele lui Dumnezeu, dar *chiar îmi pasă* de tine.

El o prinse de braț și-o trase spre el. Îi simți pieptul apăsându-i sânii.

– Nu, *querida*. Nu plânge pentru mine și să nu îți pese de mine.

Apoi, ca și cum și-ar fi bătut joc de propria poruncă, îi acoperi gura cu a lui, într-un gest pătimaș, poruncitor. Ea îl cuprinse cu brațele pe după talie, își răsfiră degetele pe spatele lui lat, se desfătă simțindu-i mușchii încordându-i-se la fiecare mișcare. El îi cuprinse fața cu o mână, mângâindu-i colțul gurii cu degetul mare, de parcă nu ar fi fost de ajuns că limba îi explora fiecare colțișor al gurii. Ea își înfipse degetele în spatele lui, temându-se că o să i se taie picioarele în timp ce dorința o mistuia.

– Te doresc, *querida*, șopti el, cu voce răgușită. Vreau să te simt sub mine... dar nu te pot avea.

În cuvintele lui se simțea un regret profund. Îi spusese că se considera un om de onoare, iar ea îl luase peste picior.

– N-am ce să-ți ofer, spuse el încet, după care o luă de mână și o conduse înapoi în noapte.

Și, precum un pumn de cenușă suflată cu bunătate și blândețe în vânt, ea uită complet de legendele pe care le auzise despre Lee și acceptă în inima ei tot ce descoperise ea însăși despre acest bărbat până atunci.

Capitolul 13

Lee stătea întins în pat, uitându-se la lumina palidă a lunii care se revărsa prin fereastră. Angela era cuibărită în brațele lui, cu spatele pe pieptul lui. Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte a Juanitei, iar materialul se simțea moale pe pieptul lui gol. Își împletise părul într-o coadă groasă care îi lăsa vizibilă ceafa ademenitoare. Ea sugerase că putea dormi cu Juanita, dar el îi interzisese. Atunci, ea îi recomandase să doarmă el cu frații lui. El îi promisese însă că își va ține în frâu instinctele.

Era tentat să se rostogolească și să o acopere cu trupul lui, să se ascundă atât de adânc în ea, încât să îl poată găsi pe bărbatul care ar fi trebuit să devină.

– N-am înțeles de ce nu puteam să dorm cu Juanita, spuse ea.

– Pentru că n-am vrut eu.

– Și totul trebuie făcut așa cum vrei tu.

– Dacă totul ar fi cum aș vrea eu să fie, acum n-aș mai avea pantaloni pe mine.

– Cred că e bine să îi păstrezi pe tine, spuse ea încet.

Hainele nu puteau ascunde faptul că o dorea. Își înălță capul și se uită la profilul ei luminat de razele lunii.

– Sunt un om slab. Ar trebui să mă lași să te duc înapoi mâine, *querida*.

Un colț al gurii ei se ridică, iar el putea să jure că se îmbujorase.

– Dar i-am promis lui Miguel că voi fi aici de ziua lui.

El se lăsă pe pernă și îi trase capul sub bărbia lui.

– Să nu îl încurajezi.

– Prea târziu.

Se temea că era prea târziu pentru multe lucruri. Dragoste. Mulțumire. O viață normală.

– Luna se revarsă prin fereastră. Chiar dacă e trecut de miezul nopții, îți pot vedea fața, murmură el, trecându-și încheieturile degetelor peste bărbia, apoi peste gâtul ei.

– Poți vedea conturul feței mele, dar eu nu îl pot vedea pe al tău.

El oftă apăsat, își încovoie brațul peste mijlocul ei și își răsfiră degetele peste stomacul ei.

– Trebuie să îmi amintești mereu asta?

– Tata spune că sunt încăpățânată. Mama spune că sunt hotărâtă.

– Cred că îți place, pur și simplu, să fie așa cum vrei tu.

– Dacă ar fi după mine, n-aș mai fi aici, nu? M-ai fi dus înapoi în Fortune, când ți-am cerut să o faci.

– Dar acum că vreau să te duc, nu vrei tu să mergi.

Ea chicoti ușor.

– S-ar zice că uneori lucrurile se așază cum vrei tu, iar alteori, cum vreau eu. Așa e și cu părinții mei.

– La fel era și cu ai mei. Erau oameni buni. Nu meritau ce li s-a întâmplat în noaptea aceea.

Ea se foi.

– Totuși, asta nu justifică jafurile.

– Nu jefuiesc bănci. Iau doar banii depuși de Vernon Shelby.

Ea se întinse pe spate. El își dori să-i desfacă nasturii de la cămașa de noapte, să își strecoare mâna sub material...

– De unde știi câți bani a depus? întrebă ea.

El gemu. Mai avea puțin și îi mărturisea totul.

– Îmi spune cineva.

– Nu știe cum arăți?

– Poate că nu.

Ea se ridică în șezut.

– Ce răspuns mai e și ăsta? Nu sunt proastă. Trebuie să știe, ceea ce înseamnă că ai un complice.

– Nu, spuse el simplu.

– Și frații tăi ce crezi că sunt? Nu îți dai seama că și ei riscă să ajungă la închisoare?

El oftă, enervat.

– Las un bilet de fiecare dată, ca să se știe că am luat doar banii lui Shelby, și mă semnez, ca să nu fie nimeni altcineva acuzat de furtul banilor.

– Dar frații tăi...

– Nu sunt responsabili pentru acțiunile mele. Și eu iau banii. Eu sunt hoțul.

Ea se întinse din nou pe spate. Fața ei era ușor de citit. În momentul acela era furioasă. Lee se gândi că majoritatea bărbaților preferau ca femeile lor să zâmbească, dar lui îi plăceau toate dispozițiile Angelei.

– N-ar trebui să îi iei cu tine, spuse ea tăios.

– Știu. De data aceasta au simțit nevoia să facă ceva, așa că au venit cu mine.

– Mai puțin Eduardo. S-ar părea că doar el are ceva minte în cap.

– N-am vrut să o lăsăm singură pe Juanita. Știu că asta m-ar înfuria mai tare decât faptul că m-au urmărit, spuse el.

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el. El își petrecu brațul pe după ea și o trase la pieptul lui.

– Ținând cont că nu știe nimeni cum arăți, dacă nu ai mai fura bani și ți-ai schimba numele...

– Mai am niște lucruri de rezolvat, *querida*.

Ea mârâi.

– Ești așa de încăpățânat!

– Hotărât. O sărută pe gât. Ea înlemni. De ce încerci să mă salvezi? adăugă el.

– Nu știu.

În vocea ei se citea confuzie. Oare chiar nu știa sau, pur și simplu, nu voia să îi dezvăluie adevărul? El își trecu degetele peste curba gâtului ei. Ea se înfioră, iar el simți ca niște furnicături sub pielea ei. Îi plăcea felul în care reacționase.

– Nu pot fi salvat, *querida*. Respiră ușor peste punctul sensibil de sub urechea ei. Acum, culcă-te, înainte să descoperim amândoi că nici tu nu mai poți fi salvată.

Angela se simți puțin vinovată, puțin incorectă și, totodată, incredibil de încântată când îl atinse ușor pe Miguel pe față. Era ultimul care se așezase în fața ei. Juanita se ridicase deja. La fel și Eduardo, Roberto și Jorge. Nu o surprinsese faptul că Alejandro

o refuzase. În afară de Lee, Miguel era singurul al cărui chip își dorea să îl memoreze. Cât despre ceilalți... nu îi plăcea să recunoască nici măcar pentru sine, dar se folosise de ei. Pur și simplu îi înșelase. Memorând fiecare trăsătură, și nu fața fiecăruia ca un tot, alesese caracteristicile comune și își crease în minte un portret mozaic al lui Lee. Păr dens, lins. Nas lat. Obraji rotunzi. Maxilar pătrat. Trăsături cizelate de-a lungul secolelor, de când primul *conquistador* pusese piciorul pe pământ texan.

Fiecare dintre ei îi confirmase ceea ce bănuise deja: păr negru și ochi închiși la culoare. Nu întrebă despre tenul lor măsliniu. Și-l imagina întru totul. Nu semăna deloc cu pielea palidă a ei, a familiei și a majorității prietenilor lor. Tatăl ei și prietenii lui veniseră din Anglia, neobișnuiți cu căldura de neînduplecat a soarelui texan, și chiar dacă tatăl ei avea pielea cea mai închisă la culoare, până și el se ardea uneori.

Când îl atinse pe Miguel, și-l imagină pe Lee copil. Prea slab, cu unghiuri ascuțite și ochi prea mari pentru fața lui îngustă. O gură pe care se chinuia să o țină serioasă, dar care tremura, dându-l de gol.

– Poți să zâmbești, Miguel, spuse ea cu blândețe și își trecu vârfurile degetelor peste buzele lui în formă de semilună. Ai un zâmbet drăguț.

– Drăguț? se răsti el, evident indignat.

Cum de uitase că până și cel mai tânăr mascul al familiei voia să fie un dur?

– Arătos, se corectă ea, trecându-și ușor degetele peste buzele lui și zâmbind, la rândul ei, bucuroasă pentru că umplea un loc în inima ei care fusese gol prea multă vreme.

Și-l imagină pe Lee la vârsta aceasta și își dori să îl fi cunoscut atunci, înainte de noaptea aceea care îl făcuse să devină infractor, să se ascundă de lume. În pofida greșelilor săvârșite, simțea în el o bunătate inerentă, pe care viața o remodelase, dar pe care nu o putea distruge.

Auzi zgomot de pași apropiindu-se și îl simți pe Miguel lățindu-și zâmbetul, așa că știu cine intrase în dormitorul lui Lee înainte să apuce copilul să spună ceva.

– Lee, Angela spune că sunt arătos.

– Trebuie să îi spui *domnișoara* Angela, Miguel.

Zâmbetul băiatului se ofili.

– De ce?

– Pentru că așa e politicos.

Îi auzi genunchii pârâind și simți căldura lui Lee, când acesta se ghemui lângă ea.

– Ai de gând să faci asta toată dimineața? o întrebă pe un ton tăios.

Ea își împreună mâinile în poală.

– Mulțumesc, Miguel.

– Cu plăcere, *señorita*.

Simți o claie de păr trecând pe deasupra ei și auzi zgomot de pași micuți îndepărtându-se.

– E un copil foarte dulce, spuse ea încet. Îl crești foarte bine.

– În mare parte e meritul Juanitei.

Ea se mușcă de buză.

– Dar tu te ocupi de manierele lui. Cine-ar fi crezut că unui nelegiuit i-ar păsa de politețe?

– Nu sunt un nelegiuit obișnuit, spuse el încrezător.

– Nu, nu ești. Nu îl considera nici măcar un om obișnuit. De ce nu își folosise talentele ca să ajungă un om măreț, și nu unul cu o reputație proastă? De ce își proteja atât de tare identitatea? Nu înțeleg cum de nu știe nimeni cum arăți. Nu te-ai dus la procesul tău?

– Nu.

– Cum să nu te duci la procesul tău?

– La scurt timp după ce l-am ucis pe Floyd Shelby, i-am trimis o scrisoare lui Vernon Shelby. M-am semnat. Am vrut să-i dau de știre că Lee Raven știa despre faptele lui și că avea de gând să îl facă să plătească. M-am gândit totodată să mă asigur că, în felul acesta, nimeni nu îi va urmări pe frații mei. Am auzit că Shelby s-a dus la un judecător cu scrisoarea. A obținut o condamnare și o sentință.

Se mai întâmplase ca judecătorii să dea sentințe în absența unui proces, mai ales în zonele mai puțin populate ale Texasului.

I se tăie respirația când el o luă de mână, i-o răsuci puțin și își trecu degetele peste vârfurile degetelor ei.

– Nu ai bătături. El își mișcă lent degetele peste palma ei, trasând opturi mici cu degetele lui bătătorite, stârnindu-i reacții ademenitoare în trup. Foarte moi, albe. Mâini care nu au muncit în soare.

– Am lucrat ieri în grădină, cu Juanita. Simți cum se îmbujorează de la răspunsul pe care i-l dăduse dintr-o răsuflare. De ce uita să respire ori de câte ori o atingea el?

– Nu era o insultă, *querida*. Subliniam doar că ai mâini de doamnă.

Iar el avea mâini de nelegiuit. Ea putea trece ușor cu vederea lucrul acesta, pentru că mâinile lui însemnau mult mai mult. Erau mâinile unui frate mai mare care își asumase rolul de tată; mâinile unui fiu care dorea să i se facă dreptate; ale unui bărbat care riscase să fie prins, ca să o protejeze.

El continuă să o mângâie, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare dungă care îi străbătea palma, fiecare crestătură din vârful degetului ei.

– Ce-au văzut degetele tale când s-au uitat la frații mei?

În vocea lui se citea o dorință de netăgăduit, iar inima i se strânse când își dădu seama că îi lăsase pe frații lui să experimenteze ce își dorea el. Își dorea ca ea să îl atingă, dar incapacitatea lui de a avea încredere în ea îl forța să își țină dorințele în frâu; și, implicit, le înfrâna și pe ale ei.

Ea își ridică mâna care îi rămăsese liberă.

– Lee, ți-aș putea arăta...

– Nu.

O luă de mână. Acum o ținea de ambele mâini și îi trasa cercuri cu degetul mare în centrul palmei.

– Spune-mi ce-ai văzut, o imploră el încet.

Gâtlejul i se strânse și se chinui să alunge lacrimile care o podidiră la gândul că nu o să fie niciodată împreună.

– Roberto își face multe griji.

– De unde știi?

– Ridurile de pe fruntea lui sunt adânci.

– Și Jorge?

– A fost singurul, în afară de Miguel, care a zâmbit. Riduri-le de pe chipul lui mi s-au părut superficiale, de parcă ar fi mai nepăsător...

– Nesăbuit. E nesăbuit.

– Eduardo e timid. Cred că a roșit, pentru că i-am simțit pielea încălzindu-se.

– Îți dai seama că trupul meu se încălzește ori de câte ori ești lângă mine?

Ea clătină ușor din cap.

– Eu... eu... Observase cât de încins era, dar nu îndrăznise niciodată să spere că ea ar fi fost răspunzătoare pentru asta. Am crezut că așa ești tu, fierbinte.

– Când te ating, chiar și într-un fel inocent, ca acum – își trecu degetul peste clavicula ei – e de ajuns ca să îmi fiarbă sângele în vine. Pielea mi se încinge de parcă aș fi bolnav... *dios mío*, mă faci să devin *loco*.

Se ridică brusc, și ea îl auzi îndreptându-se spre fereastră. Își apăsă palmele pe obrajii calzi. Își repetă în minte litania – era un nelegiuit –, dar inimii ei nu îi mai păsa. Se ridică încet și se duse cu grijă lângă el.

– Lee...

– Ținem petrecerea de ziua lui Miguel în seara asta. Mâine te duc acasă.

– Nu e corect, Lee, spuse ea încet.

– Voiai să te duci acasă...

– Mă refer la Miguel.

– Ce nu-i în regulă cu el?

– E totul în regulă cu *el*, dar *viața* pe care o duci tu e greșită.

– Ce vrei să spui?

I se păru că observă o oarecare teamă în vocea lui. Se întinse și îl atinse pe braț, surprinsă să îl vadă atât de încordat. Voia să îl liniștească, dar, în același timp, simțea că era responsabilă să îi arate cât de rău proceda.

– Cu cine se joacă? întrebă ea cu blândețe.

– Ne are pe noi, îi răspunse el, evident încurcat. Noi ne jucăm cu el.

– Dar trebuie să se joace cu alți copii.

– Jorge e ca un copil. Mereu intră în belele...

– Jorge e nesăbuit, dar nu e copil. Miguel are nevoie de cineva apropiat lui ca vârstă.

– Ai spus-o chiar tu că îl creștem foarte bine.

– Și așa este, se grăbi ea să îl asigure. Dar se comportă mai degrabă ca un mic adult decât ca un băiețel. Ce se va întâmpla când va trebui să meargă la școală?

– Îl voi învăța eu. Pot să citesc și să adun. Îl voi învăța tot ce are nevoie.

– Înțeleg că ești căutat pentru crimă, dar nu îți poți pedepsi întreaga familie...

– Nu îi pedepsesc! Încerc să îi protejez.

– Oferindu-le o viață în care nu mai poate intra nimeni altcineva? Cum va învăța Miguel despre lume?

– Îi voi povesti eu.

– Așa cum mi-ai spus și mie doar lucrurile pe care vrei tu să le știu?

– Ți-am spus multe lucruri.

– Dar nu mi-ai spus totul. Dacă ai fi avut încredere în mine...

– Nu e o chestiune de încredere; e o chestiune de protecție.

– Cum îi protejezi mai exact pe cei dragi ție? Ascunzându-i? Ce viață mai e și asta?

– *Cea mai bună pe care le-o pot oferi.*

– Dar nu e de-ajuns, Lee. Lumea lor e la fel de goală ca a mea.

– Mai bine goală decât deloc.

Trecu pe lângă ea, iar ea îi ascultă pașii apăsați în timp ce ieși valvârtej din încăpere. Își puse mâna pe fereastră, dorindu-și cu disperare să poată atinge acel vis imposibil: să îl prindă pe Lee Raven, nu cu cătușe, ci în mrejele inimii ei.

Capitolul 14

Angela amețea tot mai tare în timp ce Miguel, cu mâinile lui mici pe genunchii ei, o încuraja să se rotească. Avea un batic legat la ochi, întrucât nimeni nu era întru totul sigur că ea era

cu adevărat oarbă. Nu își explica de ce o încânta atât de mult acest lucru; poate pentru că, astfel, nu se simțea diferită de ceilalți.

Chiar dacă Lee nu îi mai vorbise în ziua aceea, mai puțin când țipase efectiv la ea că venise momentul să sărbătorească ziua de naștere a lui Miguel, știa că se afla în apropiere și îi simțea privirea încinsă.

Se împiedică și râse.

– Cred că ajunge, Miguel. Acum n-o să mai găsesc *piñata* aia.

Miguel chicoti. Cineva îi puse o bâtă în mână. Înainte ca persoana respectivă să apuce să se retragă, îl pocni peste cap. Miguel râse zgomotos. Îi plăcea să îi audă râsetele cristaline, încântate. O să-i fie dor de el după plecare, și știa că momentul acela se apropia mai repede decât voia, probabil chiar mâine.

Ascultă cu atenție, așteptând ca vântul să sufle peste ceea ce Juanita îi descrisese ca fiind niște fâșii viu colorate, care atârnau de o oală de lut. Angela nu avea de gând să lovească *piñata* tare. O să îi lase lui Miguel plăcerea de a o sparge, dar voia să o atingă doar ca să le arate că era egala lor la jocul ăsta de copii. Despică aerul, lovind... în gol. Își recăpătă echilibrul și demnitatea.

– Ați ridicat-o! strigă ea, dojenitor. Auzise sunetul cânepii frecându-se de coaja de copac.

– Bineînțeles, *señorita*, spuse Jorge. Așa se joacă jocul ăsta.

Se îndreptă de umeri și trase aer adânc în piept, hotărâtă să se miște mai rapid. După alte câteva legănări și împleticiri, respira greu și părea să își piardă orice urmă de răbdare. Își încleștă dinții și lovi cu bățul cât putu de repede și cu toată puterea, iar acesta se opri de tot când nimeri peste un obiect de neclintit.

– Ți-a trecut rândul, Angela, spuse Lee încet, după care îi smulse bățul din mână. Miguel, e rândul tău.

Lee îi desfăcu baticul de la ochi.

– Era amuzant de privit, spuse Miguel.

Lee o luă de braț și o luă deoparte.

– Ferește-te, îi porunci el.

După ce bănui ea că era în siguranță, el îi dădu drumul la braț.

– Mâine plecăm spre Fortune. În noaptea asta vei dormi cu Juanita.

Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, nu să simtă că pierdea ceva drag.

– Cât ai de gând să rămâi furios pe mine? îl întrebă.

– De ce mă acuzi că sunt furios pe tine, când, de fapt, îți îndeplinesc dorințele?

– Te cunosc, Lee.

– Pe naiba!

– M-ai evitat aproape toată ziua, spuse ea încet.

– Am avut treabă.

– Mincinosule!

– Nu mă enerva, Angela, spuse el pe un ton stăpânit.

„Angela, nu *querida*." Chiar că era supărat pe ea.

– Unde e? Unde e? strigă Miguel.

– Lee, nu voi spune nimănui ce-am aflat despre tine sau despre familia ta.

– Știu.

– Atunci de ce ești în continuare supărat pe mine?

El oftă prelung.

– Pentru că m-ai făcut să îmi dau seama că mi-am pus familia în pericol din pricina egoismului meu și a dorinței mele de răzbunare. Trebuie să fac niște schimbări.

– Îi vei înapoia banii lui Shelby?

– Niciodată, spuse el plin de ură. Trebuie doar să mă rup de ei și să continui să mă răzbun de unul singur.

Trosc!

– Am lovit-o! strigă Miguel.

– Lovește-o din nou, Miguel, strigă Alejandro.

Trosc! Trosc!

– Bravo! spuse Alejandro.

Iar ea se întrebă dacă, înainte de sosirea ei acolo, Lee ar fi fost cel care l-ar fi încurajat pe băiețel, și atunci își dădu brusc seama că nu se retrăgea doar de lângă ea, ci și de lângă familia lui.

Lee își amintea că îi iubise dintotdeauna pe oamenii care stăteau acum sub cerul înstelat, lângă el. Se gândise mereu,

ca un prost, că atunci când o să fie prins, o să plătească doar el pentru faptele comise, iar ei o să fie lăsați în pace.

Tinerețea, furia și durerea îl făcuseră orb în fața adevărului. Angela vedea lucrurile mai limpede ca el. Se gândise să își țină familia alături cât mai mult timp posibil. Acum își dădea seama că trebuia să se despartă de ei și să se asigure că nimeni nu o să îi bănuiască vreodată. Altminteri, risca să trădeze dragostea plină de generozitate a părinților lui.

– Lee, cântă-ne ceva, spuse Juanita încet, întrerupându-i șirul gândurilor.

El îi zâmbi afectuos. Îi cerea atât de rar ceva, încât nu îi putea refuza nimic. O să își petreacă noaptea aceasta cu familia lui, înconjurat de dragostea lor, împărtășind-o pe a lui... o noapte de care să își aducă aminte și pe care să o poarte mereu în inima lui.

Luă chitara pe care i-o întinsese fata. Mama lor îi învățase pe toți să cânte la chitară, dar nimeni nu se îndoia că Lee avea cea mai melodioasă voce. Își trecu degetele peste corzi, apoi începu cântecul preferat al Juanitei.

Angela nu era surprinsă de faptul că Lee cânta frumos. O surprindea în schimb că alesese un cântec atât de trist: *Red River Valley*. Cu toate acestea, aproape că îl auzea luându-și rămas-bun chiar el, în timp ce cuvintele cântecului se pierdeau în noapte.

Simți ceva în legătură cu frații mai mari, de parcă și-ar fi dat cu toții seama că se anunța o schimbare. Era sigură că Juanita nu simțea la fel. Juanita părea cumva separată de ei. Din câte își dădea ea seama, Juanita nu se îndepărta niciodată de casă. Și, bineînțeles, Miguel era în continuare învăluit în inocența lui de copil.

Dacă ar fi reușit să îl convingă pe Lee să îl caute pe Kit Montgomery. Era convinsă că Kit i-ar fi ascultat povestea. Nu credea că Lee ar fi reușit să scape chiar nepedepsit, dar câțiva ani în închisoare ar fi fost mai buni decât un ștreang în jurul gâtului. Se înfioră numai gândindu-se la asta și își alungă imaginea din minte.

Voia să se bucure de ceea ce avea să fie, cu siguranță, ultima ei noapte petrecută acolo. Îi sărbătoriseră ziua lui Miguel. Băiețelul își spărsese *piñata*. Timpul petrecut cu nelegiuitul cel faimos se apropia de sfârșit.

Se legănă încet, lăsându-se învăluită de vocea plină a lui Lee. Nici urmă de accent mexican când cânta, așa că se întrebă din nou dacă accentul lui nu era cumva fals, menit să o inducă în eroare. Dar aceasta era familia lui... sau nu? Poate că angajaseră pe cineva... o mulțime de gânduri începură să îi dea târcoale atât de repede, încât se simți ametită, ca mai devreme în acea zi, când Miguel o învârtise. Ceva nu se lega, dar ce anume?

Lee tăcu, ultimele acorduri ale cântecului vibrând în adierea vântului, iar bănuielile ei dispărură.

– Dansează cu mine, *querida*, îi porunci Lee, luând-o de mână și ridicând-o în picioare.

Își simți inima în gât.

– Cum? Nu știu să dansez.

– Cântă ceva rapid, Alejandro, spuse Lee și o trase spre el.

Ea clătină tare din cap.

– Nu pot să dansez.

– Sunt absolut convins că poți face orice.

Alejandro zdrăngăni la chitară, iar văzduhul răsună de acorduri ritmate. Angela îl strânse mai bine pe Lee, înfigându-și mâna stângă în umărul lui, în timp ce cu dreapta îl ținea de mână, coapsele lui frecându-se de ale ei când se deplasau în pași repezi de dans.

Dacă ar fi putut să vadă, se gândi Lee, privirile li s-ar fi întâlnit. Capul ei era ușor lăsat pe spate, așa încât părea că se uită la el, în timp ce el nu își putea lua ochii de la ea. Trupul ei se mișca în același ritm cu al lui, ca și când ar fi fost o singură ființă – exact așa cum își imaginase el. Cu fiecare acord muzical, căldura trupului ei îl pătrundea tot mai adânc.

Se mișca cu eleganță, de parcă ar fi știut dinainte cum să se întoarcă sau să se răsucească. O singură dată o împinse de lângă el și o răsuci pe sub brațul lui, după care o trase înapoi, acolo unde considera el în mod irațional că îi era locul – lângă el.

Își încetini pasul, fără să mai urmărească ritmul muzicii, ascultând, în schimb, murmurul insistent al inimii lui. O strânse mai tare, privind-o atent, observându-i gura ușor întredeschisă, ochii

minunați, trăsăturile delicate care ascundeau o determinare pe care o admira.

Muzica se opri și abia atunci își dădu seama că se oprise din dansat cu mult timp înainte. Îi privea pieptul ridicându-i-se și coborându-i rapid, din cauza respirației ei precipitate, care nu se datora dansului, ci unui sentiment de anticipare. O văzu atingându-și buza superioară cu limba. Cerule mare, voia să o ia în brațe, să o ducă în pat și să o posede, în mod complet și absolut.

În schimb, îi dădu drumul. Făcu, împleticindu-se, câțiva pași în spate. În lumina torțelor, citi confuzie și dezamăgire în ochii ei.

– Petrecerea s-a terminat, se răsti el.

După care se îndepărtă de casă, de familia lui, de singura femeie care avea puterea să îl distrugă.

Angela stătea în pat împletindu-și părul și ascultând-o pe Juanita cum îl ajuta pe Miguel să își spună rugăciunile. Fusese o adevărată provocare să îl liniștească după ce reușise cu succes să spargă *piñata*, dar Juanita se arătase incredibil de răbdătoare.

Angelei o să îi fie dor de ei, o să tânjească după momentele în care fusese ținută în brațe de un bărbat care nu considerase nici o clipă orbirea ei un defect.

Dansaseră. Nici un bărbat, niciodată, nici măcar tatăl ei, nu o dusese pe un ring de dans și nu îi condusese mișcările prin gesturi subtile ale corpului: o înghiontire cu genunchiul, o strângere a degetelor în jurul ei, pieptul lui frecându-se de sânii ei. Sfârcurile i se întăriseră la prima atingere și îi stârniseră valuri de dorință în trup. Se încălzi numai aducându-și aminte cum respirația lui Lee se întețise, nu de la viteza cu care se mișcaseră, ci din pricina intimității atingerii lor. Pentru o vreme, i se păruse că fuseseră o singură ființă, inseparabili. Căldura lui devenise a ei. Mișcările lui o duseseră spre extaz. Oare în ochii ei se văzuse că își dorea cu disperare ca el să o atingă?

Fără îndoială că da, și probabil că de aceea plecase el atât de brusc. Fusese înțelept din partea lui să o lase să doarmă cu Juanita în noaptea aceea, întrucât și ea conștientizase foarte tare pasiunea dintre ei. Precum soarele din deșert, pasiunea lor crea

ziduri de căldură și, în același timp, distrugea tot ce atingea în calea ei.

Oare și el se temea la fel de tare ca ea că inima îi va fi frântă? Oare și el o dorea cu aceeași intensitate cu care ea tânjea după el?

– Noapte bună, domnișoară Angela.

Angela reveni în prezent. Se duse lângă patul lui Miguel, ghidându-se după vocea lui, îngenunche, atinse perna și îi simți trupul cald. Era deja întins în pat. Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Te-ai simțit bine de ziua ta?

– *Sí*. Voi sparge *piñata* de la ziua *ta*, spuse el cu atâta nerăbdare, încât nu îi plăcea deloc că trebuia să îl dezamăgească.

– Mai este mult până la ziua mea.

– Câți ani ai? întrebă el.

– Douăzeci și patru.

– Juanita, tu câți ani ai? întrebă el.

– Șaptesprezece.

Angela tresări și nu își mai trecu degetele prin părul lui Miguel. Îi atinsese fața Juanitei; știa că era tânără. Dar să aibă șaptesprezece ani și să fie atât de izolată i se părea aproape o cruzime.

– Când e ziua ta? Voi sparge și *piñata* ta, o asigură Miguel pe Juanita.

– Ziua mea este peste multe, multe luni. Acum, culcă-te și sparge *piñata* în vis, îi porunci Juanita cu blândețe.

Angela se aplecă să îl sărute pe frunte.

– Vise plăcute, micuțule.

Băiețelul își găsi o poziție confortabilă, și ea așteptă până ce îl auzi respirând ușor, regulat, semn că adormise deja. Salteaua gemu când Juanita se urcă în pat. Angela se ridică încet în picioare de lângă patul lui Miguel și se întoarse în pat. Se vârî sub cuvertură.

– E bine că dormi aici în noaptea aceasta, îi șopti Juanita. Nu este corect ca un bărbat să aibă o femeie în patul lui, dacă nu sunt căsătoriți.

– Doar am dormit, spuse ea încet, surprinsă de faptul că adevărul o dezamăgea profund. Dacă ar fi primit-o în patul lui și în noaptea aceasta, nu era prea sigură că doar ar fi dormit. Stârnea ceva în adâncul ei, ceva mai puternic decât dorința. Juanita, când am dansat cu Lee, zâmbea?

– Nu. Nu l-am mai văzut niciodată așa, ca în seara asta, spuse Juanita încet, ca și când s-ar fi temut că dezvăluia un secret.

– Furios?

– Oh, nu. L-am mai văzut pe Lee furios. În seara asta parcă era vrăjit.

Angela se foi în pat.

– Ce vrei să spui?

– Cât ați dansat, nu și-a luat deloc ochii de la tine. S-a uitat la tine de parcă ai fi fost lumina lui în întuneric.

Abia acum începea să înțeleagă cât de întunecat probabil că era întunericul lui. Îi spusese că Juanita avusese doisprezece ani în noaptea aceea în care îi atacase Shelby. Acum avea șaptesprezece. Trecuseră cinci ani de atunci și, totuși, Miguel abia acum împlinea patru ani.

Se întoarse pe o parte, închise ochii și își apăsă pumnul pe gură, ca să nu o întrebe pe Juanita cum era posibil ca mama ei să îl fi născut pe Miguel după moartea ei.

Era pierdut, atât de pierdut, poticnindu-se în întuneric, căutându-și casa... căldură, siguranță, dragoste... dar nu le putea atinge. Poate că nu le merita.

Tremura, îi era frig... sânge, al naibii de mult sânge. Țipete, plânsete... lacrimi. O explozie. Toate visurile lui, năruite.

Angela tresări din somn, plânsetul sfâșietor care îi sfâșiase visele plutind încă în văzduh, precum fulgerul care brăzdează cerul înainte de bubuitul tunetului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? șopti ea, neîndrăznind să respire.

– Lee... visează, murmură Juanita.

„Visa?" Urletul acela înspăimântător venise de la cineva prins în chinurile unui coșmar, un plânset pe care îl scosese și ea deseori, după ce Damon fusese răpit. Abia după câțiva ani coșmarurile se mai răriseră și, în cele din urmă, dispăruseră.

Angela se dădu jos din pat și se duse la patul în care dormea Miguel. Copilul dormea în continuare liniștit. Chiar era un lucru atât de obișnuit ca Lee să țipe noaptea, încât toată lumea să continue, pur și simplu, să doarmă?

Ieși în tăcere pe coridor. Auzi un pat scârțâind. Pe cineva întorcându-se pe toate părțile. Apoi tăcere, grea, apăsătoare, nenaturală... de parcă avea să urmeze ceva înspăimântător, din clipă în clipă.

Gura i se uscă tot mai tare, cu fiecare pas ezitant pe care îl făcea spre odaia lui Lee. Apucă de clanță, o apăsă și împinse ușor ușa. Îl auzi pe Lee respirând greoi în odaie, ca un burduf care pompează constant într-un cuptor cu fier încins, ca să ațâțe focul.

– Lee?

– Ieși!

Porunca lui sălbatică nu putea ascunde teama. Ea intră în odaie și închise ușa.

– La naiba, Angela, ieși dracului de aici!

Dar în vocea lui tremurândă, ea auzi strigătul unui bărbat puternic care se chinuia să rămână curajos. Un bărbat care posibil să nu fi înțeles că, uneori, puterea vine din înfruntarea propriilor slăbiciuni și că, măcar de data aceasta, nu trebuia să le înfrunte de unul singur.

Se concentră asupra locului din care venea vocea lui, de lângă fereastră, și se duse spre el, până când îi simți căldura trupului aproape de al ei; prea multă căldură. Nu avea cămașa pe el, așa că singura barieră dintre trupurile lor era cămașa de noapte subțire a Juanitei.

– Nu te deranjează să ai în față un bărbat gol-goluț? o întrebă pe un ton sever.

Acum că i se confirmaseră bănuielile, ea clătină din cap. Oare acum se temea și de altceva, pe lângă coșmarul lui?

– Nu. Nu mă sperii, Lee. Nu mă mai sperii de multă vreme.

În clipa aceea și-ar fi vândut și sufletul ca să îl poată vedea înconjurat de umbre, cu silueta conturată în noapte. Și totuși, într-un fel, era și el doar o umbră; îi cunoștea forma, dar nu și detaliile.

– Lasă-mă să te ajut.

– Nu mă poți ajuta.

– Sunt dispusă să încerc.

– Nu înțelegi? Nimeni nu mă poate ajuta.

– Atunci lasă-mă măcar să te mângâi.

Îl atinse pe braț și își dădu seama că tremura încet și avea pielea umedă și lipicioasă.

– Știu de ce l-ai ucis pe Floyd Shelby, spuse ea în șoaptă.

Mușchii încordați i se tensionară ca niște noduri dure.

– N-ai de unde să știi, insistă el.

Dar știa. Toate faptele îi dăduseră năvală în minte noaptea târziu, mult după ce Juanita adormise. În mintea ei, vedea clar o fetiță forțată să devină femeie și un frate care își sacrificase propriile visuri ca să o salveze.

– Miguel nu e fratele tău, așa cum pretinzi tu. E nepotul tău. L-ai ucis pe bărbatul acela pentru ce i-a făcut Juanitei.

Lee se cutremură și începu să respire tot mai greoi, de parcă s-ar fi luptat cu amintirile la fiecare suflare.

– Era o copilă când a dus-o cu el în noapte. Iar eu nu l-am putut opri.

Inima ei se strânse de durere văzând chinul pustiitor prin care trecea el. Nu ar fi trebuit să fie nevoit să oprească pe nimeni. Unde fusese legea? Consimțind ca un tată și un fiu să fie uciși, permițând ca o tânără să fie violată. Lee încercase să oprească crimele și fusese împușcat. Nu reușise să o protejeze pe Juanita. Înțelegea modul în care eșecurile alimentau flăcările vinei, cum te puteau roade pe dinăuntru, cum îți puteau distorsiona amintirile, până când știai ce ar fi trebuit să faci și uitai că, la momentul respectiv, ai făcut singura alegere posibilă. Retrospectiv privind, numărul de opțiuni creștea. În realitate, mereu existase una singură, cea aleasă. Înainte să stea aici, lângă acest bărbat, nu îi fusese atât de limpede acest lucru.

– Șșșt! murmură ea, așa cum făcuse el când fusese ea atacată. Nu era de mirare că refuzase să o lase la mila bărbaților care îi urmăriseră. Descoperise cu multă vreme în urmă urâțenia pe care unii oameni o purtau înlăuntrul lor. Îl frecă pe braț, dorindu-și cu disperare să îl poată alina în orice mod posibil. Șșșt! Ai făcut singurul lucru pe care l-ai fi putut face.

– Am dat greș.

– Nu, Lee, legea a dat greș, nu tu. El o salvase, după care îi adusese fiul pe lume. Timp de cinci ani, purtase după el chinul unui așa-zis eșec. Îl numise criminal ticălos, când, de fapt, fusese salvarea Juanitei. Își puse mâna pe pieptul lui, simțind cum inima îi bătea năvalnic. S-a terminat acum.

– Nu se va termina niciodată. Mârâi și o apucă cu un braț, trăgând-o mai aproape de el, iar cu mâna liberă cuprinzându-i fața. Fă-mă să uit, îngână el răgușit. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-mă să uit.

Îi acoperi gura cu a lui, ca o pătură, buzele lui fiind disperate, limba lui, poruncitoare. Ea se deschise în fața sărutului lui, dar, mai mult decât atât, îl primi întru totul pe el, ca bărbat. Când își lăsă corpul să se sprijine pe el, dorindu-și să îl aline în orice fel ar fi fost necesar, vrând să îi ofere mângâiere, înțelese mesajul de netăgăduit pe care i-l transmitea: abandon desăvârșit. O să îi dăruiască tot ce putea, o să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îl ajute să uite, iar în tot acel timp, o să țească amintiri ale nopții acesteia, pe care le va păstra ani de zile aproape de inima ei.

El se trase de lângă ea, respirând greu.

– Trebuie să pleci.

Dar anumite decizii îi aparțineau doar ei. Cea mai importantă dintre ele era să aleagă pe cine să iubească.

– Ba nu, Lee, trebuie să rămân.

Începu să își desfacă încet nasturii de la cămașa de noapte, cu degetele ei abile la întors cărți de joc. Îl auzi icnind și era profund conștientă că se holba la ea intens și sufocant, încât aproape că i se părea că o atingea. După ce eliberă și ultimul nasture, se opri și știu că nu o să mai existe cale de întoarcere de la ceea ce se va întâmpla.

Sprijinit cu umărul de perete și cu pumnii încleștați de-o parte și de cealaltă a corpului, Lee îi urmărise fiecare mișcare lentă, chinuitoare a degetelor și își simțise trupul tot mai încordat cu fiecare nasture desfăcut. Lumina palidă a lunii care se revărsa prin fereastră valsa tandru peste sânii ei, dezvăluindu-i o frântură din pielea catifelată, ca o aluzie la ceea ce rămânea ascuns. Știa că, dacă ea nu voia să plece, ar fi trebuit să o facă el. Dar nu putea. Nu era îndeajuns de puternic ca să refuze ceea ce îi oferea ea, ceea ce își dorea cu atâta disperare: să călătorească împreună cu ea spre un loc unde coșmarurile lui nu existau.

– Fii sigură, Angela, spuse el cu voce răgușită, sângele vâjâindu-i atât de tare în urechi, încât nu era convins că rostise îndeajuns de tare cuvintele, ca să fie auzit.

Ea își înclină puțin capul într-o parte, ca și când ar fi amuzat-o faptul că se îndoia de intenția ei. Începu să își miște din nou degetele, iar el își ținu respirația. Mâinile nu îi tremurau și pe fruntea ei nu se vedea nici un rid de îndoială. Avea chipul senin, plin de așteptări, iar el spera că nu o va dezamăgi.

Ea trase de material până când cămașa de noapte alunecă lent, senzual de pe umerii ei delicați, de pe sânii ei ca două movilițe ademenitoare, trecând de talia micuță, peste stomacul plat. Trecu și de șoldurile ei înguste, rotunde, de coapsele slabe, de gambele seducătoare, de gleznele gingașe, oprindu-se doar după ce se strânse valuri-valuri în jurul picioarelor ei micuțe.

Briza nopții suflă prin fereastră și îi învălui ușor trupul gol. I se făcu pielea de găină; sfârcurile i se încrețiră. Lui Lee i se uscă gura.

– *Dios mío*, spuse el cu voce răgușită. Probabil că nici nu știi cât de frumoasă ești.

Pe Angela o podidiră lacrimile când auzi reverența din vocea lui Lee. Nici un bărbat, cu excepția tatălui ei, nu făcuse vreodată vreo aluzie la frumusețea ei. Făcu un pas spre el, mai sigură ca niciodată de decizia luată. Nu se așteptase însă ca el să îi apuce cosița. Îi despleti părul, care i se revărsă valuri-valuri peste umeri.

– Îmi place felul în care lumina lunii strălucește în părul tău.

O lipi de el și o cuprinse cu brațele lui puternice, punând stăpânire pe gura ei. La fel ca mai devreme, când dansaseră, o îndruma

și acum. Se lovi cu partea din spate a genunchilor de muchia de la pat și căzu pe saltea, simțindu-i trupul acoperind-o, precum lumina soarelui de dimineață care atingea pământul, trezind totul în calea lui. Simțurile păreau să se ascută cu o conștientizare incredibilă, provocându-i furnicături în tot corpul. Când îi cuprinse sânul gol cu palma lui aspră, o străpunse un fior de plăcere.

Ea se întinse spre el, dar el o prinse de încheietura mâinii.

– Lasă-mă să te ating, îl imploră ea.

Ca o mustrare tandră, el o prinse și de cealaltă încheietură, ținându-le pe amândouă în mâna lui mare, și i le ridică deasupra capului, așezându-i-le pe pernă.

– Lasă-mă pe mine să te ating primul, zise el încet, atingând-o de la gât până la genunchi.

Lee aproape că își pierdu controlul doar atingând-o. Voia să savureze momentul, să se desfete cu fiecare dungă, cu fiecare curbă, cu fiecare adâncitură. Trupul de femeie era o minune de delușoare catifelate și de văi misterioase, și fiecare dintre ele trebuia prețuită pentru plăcerea incredibilă resimțită de un bărbat când le privea. Își plimbă degetele în sus, pe coapsa ei. O simți precum satinul, dar caldă, aproape fierbinte, de parcă și ea ar fi fost încinsă din pricina pasiunii lui. Ea scânci ușor, iar el simți un fior pe sub degetele-i bătătorite. Oare o excita, așa cum îl excita ea pe el?

Urcă, își trecu mâna prin părul ei, îi acoperi gura cu a lui și o sărută profund. Adânciturile savuroase ale gurii ei îl încinseră, stârnind în el un val de dorință fierbinte și orbitoare. Era pe punctul de a-și pierde autocontrolul. Ea se încorda în strânsoarea lui de parcă ar fi fost în aceeași situație ca el. Se rupse din sărutarea lor și o sărută fierbinte pe gât.

Angela gemu, cu trupul prins în vârtejul pe care îl crea Lee, în timp ce gura lui aprinsă îi aducea omagii, lăsându-i săruturi fierbinți, umede pe toată pielea, în timp ce limba îi tâșnea, se rotea, necăjind-o și tachinând-o, până ce ea ajunse să se zvârcolească și să se arcuiască înspre el. El își răsfiră degetele de la mâna liberă peste stomacul ei, și apoi le coborî încet, tot mai mult, până o pătrunse în cea mai intimă parte a corpului.

Angela simți căldură în fiecare nerv și se încordă mai tare în strânsoarea ca de menghină cu care el încă îi ținea mâinile deasupra capului.

– Lee...

– Șșșt, *querida*, bucură-te de ce îți ofer.

Îi oferea senzații pe care nu și le imaginase vreodată, fiori de plăcere care o străbăteau în timp ce el o mângâia și o tachina tandru. Icni.

– Lee...

– Șșșt!

Îi îndepărtă coapsele cu genunchiul, după care se cuibări între picioarele ei, pieptul lui frecându-se de sânii ei în timp ce îi acoperi din nou gura, sărutând-o vorace, imitând cu limba mișcările lente ale trupului lui, testându-i prudent barierele trupului.

Nu avea nici una. În ceea ce îl privea, emoțional și fizic, ridicase zăgazul către inima ei. Își strânse picioarele în jurul șoldurilor lui, ca un îndemn.

Când o pătrunse, Angela nu simți nici urmă de disconfort. După aceea, toate lucrurile pieriră, mai puțin plinătatea lui. El se opri, iar ea îi auzi respirația greoaie și îi simți încordarea, părul rar de pe piept.

– Dumnezeule mare, ce minunată ești! spuse el cu voce răgușită.

Îi dădu drumul la încheieturi și își întrepătrunse degetele cu ale ei, dosul palmelor ei cuibărinduse în ale lui, așa cum și el era cuibărit strâns între coapsele ei.

Încet, foarte încet, se împinse în ea, pieptul lui frecându-se de al ei la fiecare împingere, limba lui cercetându-i gura, degetele lui strângându-le tot mai tare pe ale ei. Era ca atunci când arunci o piatră într-un eleșteu: trupul îi fremăta de senzații tot mai puternice, tot mai ample, până când o învăluiră în întregime. O dusese într-o călătorie prin Texas, dar nu mai experimentase nicicând un drum ca acela pe care mergeau acum; îi aducea bucurie, i se părea perfect, de parcă trupul ei ar fi fost creat ca să îl adăposteasc ă pe al lui. Reacțiile ei pasionale se amplificară, crescură tot mai mult în intensitate, până când explodară asemenea artificiilor de 4 Iulie pe care le văzuse în anul de dinainte de orbire. Se arcui sub

el și țipă, dar el îi luă gura prizonieră, acoperindu-i declarația de extaz. El se împinse o ultimă dată și gemu gutural, trupul cutremurându-i-se aproape violent. Îl auzea respirând greu și îi simți trupul acoperit de un strat subțire de sudoare.

El o sărută sub maxilar, după care ieși încet din ea. Îi dădu drumul la mâini, o întoarse pe o parte, și își lipi pieptul de spatele ei, lăsându-i posteriorul să se cuibărească în poala lui și acoperindu-i sânul cu palma. Îl auzi respirând tot mai rar, tot mai ușor, până ce ritmul deveni regulat, blând, alunecând într-un somn adânc. O lacrimă i se rostogoli din colțul ochiului. În pofida clipelor pe care tocmai le trăiseră împreună, nu avea să o lase niciodată să îi atingă fața.

Capitolul 15

Lee nu își amintea de când nu mai dormise atât de adânc. De fapt, nu își amintea să fi dormit vreodată la fel de profund ca acum.

Copil fiind, mereu avusese coșmaruri inexplicabile. Învățase să se trezească la primul semn care-l avertiza că demonii responsabili de acele coșmaruri aveau să se dezlănțuie în mintea lui. Chiar și acum, bărbat fiind, îi evita constant.

Mai puțin noaptea trecută. Așteptase prea mult înainte să se lase pradă somnului lui obișnuit, fără odihnă. Fusese prea istovit ca să își țină garda sus, și coșmarurile sosiseră, răzbunătoare. Doar că, de data aceasta, după ce se trezise, tremurând și rușinat, încă prins în mrejele lor îngrozitoare, se întorsese și îngerul lui.

Angela. Incredibil de darnică și de iubitoare, i se dăruise pe sine... un dar pe care îl prețuia nespus de tare, dar pe care, în realitatea dură a zilei, știa că nu îl merita.

Se întinse fără vlagă, bucurându-se de senzația lenește a unui trup sătul, care iubise îndelung și intens. Cu intenția de a o trage pe Angela înapoi în îmbrățișarea lui, se întoarse pe o parte, dar descoperi că era singur. Inima începu să îi bată nebunește și sări

în picioare. Lumina soarelui de dimineață se revărsa prin fereastră, în timp ce adierea blândă a vântului se juca cu draperiile.

Cum de îl vrăjise într-atât, încât să nu o simtă plecând?

Se dădu jos din pat, își înșfăcă pantalonii de pe podea și se chinui să se îmbrace cu ei. Ieși din odaie încheindu-se din mers la pantaloni. Simți aroma ispititoare de carne gătită. Aruncă o privire în bucătărie.

Juanita, care era lângă cuptor, se întoarse spre el.

– *Buenos días.*

– Ai văzut-o pe Angela? întrebă el.

– S-a dus afară.

– Singură?

Juanita dădu din cap că da.

– Ai lăsat-o să se ducă singură?

– Nu mi-a cerut ajutorul. A ieșit pur și simplu din casă.

Lee ieși valvârtej din casă, trecu de țarc și de hambar, căutând-o cu frenezie pe femeia care reușise cumva să îl prindă în lat din clipa în care se ciocnise de ea. Îi văzu părul roșcat pe câmpul din depărtare și speră ca soarele de dimineață să nu îi ardă pielea albă. Trupul i se umplu de căldură când își aminti senzația pe care i-o lăsase carnea ei netedă pe degete, în gură. Deja o dorea din nou, în patul lui, sub corpul lui, zvârcolindu-se, respirând greu. Nu intenționase să se culce cu ea, dar întrucât se luptase cu coșmarul lui, fusese ca un om pe cale de-a se îneca, iar ea îi oferise un colac de salvare spre un vis pe care ar fi trebuit să îl ignore.

Mintea lui știa acest adevăr de netăgăduit, dar inima lui... inima lui predica altceva.

Îngenunche în fața ei și se trezi luat prin surprindere de tristețea din ochii ei. Nu putea să o învinuiască că regreta ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Fusese primul bărbat din viața ei, o onoare care i s-ar fi cuvenit cuiva mult mai bun decât el, unui bărbat care ar fi putut să îi ofere numele lui și o lume demnă de ea.

O luă de mână, iar durerea din pieptul lui crescu când o simți inertă.

– Angela?

Nu își înclină fața spre el, așa cum făcea de obicei, ca să pară că îl privește. Îi sărută degetele, iar ea își smuci mâna dintr-a lui.

– Regrete, *querida?* o întrebă blând.

Ea clătină încet din cap.

– Mă doare.

Simți un junghi de vină când înțelese că dăduse greș.

– Am încercat să fiu blând.

Ea clătină din cap și își apăsă pumnul încleștat pe sân.

– Aici. Mă doare foarte tare aici. Noaptea trecută am fost gata să îți dăruiesc totul, iar tu mi-ai manipulat trupul astfel încât să te asiguri că nu îți voi atinge niciodată chipul.

El închise ochii. Își aminti cum o ținuse de mâini, iar când ea îi ceruse să o elibereze, îi distrăsese atenția cu ușurință, dacă ar fi fost să se ia după gemetele și țipetele ei. Deschise ochii.

– Așa e cel mai bine, Angela.

– Pe naiba! Ridici un zid fals între noi, Lee. Nu știu de ce. Nu știu ce ascunzi, dar nu e vorba doar de identitatea ta.

– Nu știi ce vorbești, se răsti el, tot mai furios, pentru că Angela pusese punctul pe i.

– Atunci lasă-mă să îți ating fața.

– Nu pot.

– Nu poți? Sau nu vrei?

Își ascunsese identitatea atâta vreme, încât acum era un lucru cât se poate de firesc pentru el. Nu o să schimbe asta de dragul ei, nu o să se pună în pericol pe sine și pe familia lui. Se ridică în picioare.

– Mâine te duc acasă.

– Du-te naibii!

Se îndepărtă de ea, cu pași apăsați și nemiloși. Dacă ar fi lăsat-o să îi atingă fața, dacă ar fi primit-o pe de-a-ntregul în inima lui, cum ar mai fi îndurat ștreangul? Dacă ar fi îndepărtat și ultima barieră dintre ei, unde ar fi reușit să găsească forța necesară ca să renunțe la ea?

Aerul pâlpâia altfel când începea să se lase noaptea. Căldura lâncezea cât putea de mult, dar, în cele din urmă, trebuia

să se retragă. Angela învățase cu multă vreme în urmă să măsoare noaptea prin absența căldurii.

Rămăsese în exilul autoimpus toată ziua. La scurtă vreme după ce soarele se deplasase și nu mai strălucea chiar deasupra ei, Miguel îi aduse o tortilla cu fasole, orez și carne. Îi puse, stingherit, pălăria lui Lee pe cap. O podidiră lacrimile cu care se luptase până atunci. Un bărbat făcuse dragoste cu ea, și nici măcar nu știa cum arată. Nu o interesau trăsăturile lui, ci îi păsa doar de ceea ce îi revela latura care se simțea ignorată a ființei ei: că ținea secretă o parte din viața lui, că nu era gata să își dezvăluie fiecare defect, fiecare perfecțiune, că nu avea încredere în ea, și, în lipsa încrederii, nu o va putea iubi cu adevărat.

Cu toate acestea, el reușise, în schimb, să o ademenească să-l iubească, cu vocea lui care îi amintea de curgerea whisky-ului, cu povești despre o pierdere care îi frânsese inima și cu o purtare plină de respect, așa cum nici un alt bărbat nu-i mai arătase.

Auzi pietre și pietricele alunecând din calea unor cizme grele, alături de pârâitul bine cunoscut al unor genunchi îndoiți. Simți căldura unui trup aflat la doar câțiva centimetri distanță pătrunzând-o încet.

– Deci și ochii care nu văd pot plânge, spuse Lee încet.

– Ai idee de câtă încredere are nevoie o femeie ca să se deschidă așa în fața unui bărbat, cum am făcut-o eu azi-noapte? întrebă ea, cu vocea întretăiată, care îi trăda durerea sfâșietoare din piept, amenințând să o sufoce.

Voia să fie mânioasă, ba chiar furioasă, dar nu simțea decât durere profundă, și se întreba cât o să dureze. Neîndoielnic că tot restul vieții.

El își vârî mâinile sub ale ei și, cu degetele mari, îi mângâie încheieturile degetelor.

– Angela, vino înăuntru.

Ea nu voia să își amintească felul în care mâinile acelea superbe stârniseră plăcere în ea noaptea trecută, și totuși, nu putea nega că prețuia amintirea lor. Clătină încet din cap.

– Vreau să merg acasă.

Încet, foarte încet, el îi ridică mâinile și îi apăsă degetele pe gura lui. Ea îi simți respirația caldă și umedă pe dosul palmelor

și se înfioră când își aminti cum el își plimbase buzele peste trupul ei noaptea trecută, tachinând-o. Apoi, și mai încet, el îi răsuci mâna și o sărută în adâncitura palmei, după care îi puse mâinile la baza gâtului său. Îi simți mărul lui Adam săltând când înghiți în sec înainte să își ia mâinile de pe ale ei, dându-i permisiunea să obțină ceea ce își dorea cel mai mult.

Ei i se tăie respirația și o podidiră din nou lacrimile. Se ridică în genunchi și îi cuprinse gâtul cu mâinile tremurânde. Barba lui nerasă o înțepă ușor. Cu siguranță veche de o zi, deși nu părea nici pe departe la fel de aspră ca cea a tatălui ei, ci era moale, aducând cu puful de păpădie chiar înainte de a fi împrăștiat de vânt. Nu se așteptase la asta.

Știa că ar fi trebuit să se miște încet, ca să memoreze curbele, liniile, fiecare adâncitură, dar era prea încântată, prea plină de fericire. Își trecu degetele peste bărbia lui, de-a lungul maxilarului încleștat, oprindu-se scurt pe buzele lui. Credea că știa deja cum arătau acestea, dar săruturile lui le distorsionaseră forma. Buza de jos îi era plină, cea de sus, subțire, deloc zâmbitoare. Colțurile gurii nu îi erau ridicate, ci, pur și simplu, drepte, de parcă faptul că o lăsa să-l descopere nu îi aducea nici urmă de bucurie. Crestături mici de-a lungul colțurilor gurii coborâte. Riduri gravate de tristețe. I se strânse inima în piept și își dori să fi putut să îl facă să zâmbească, să șteargă umbrele acelea lăsate de o viață pe care știa că Lee nu o meritase.

Pe moment, fu tentată să se oprească. Să îl lase să păstreze ceea ce-și dorea – o identitate necunoscută ei; dar era lacomă, lacomă să afle totul despre el. Mâinile îi urcară de-a lungul pomeților înalți, mult mai proeminenți decât ai fraților lui... Și nasul. Cizelat, îngust, aristocratic, se gândi ea. Se încruntă.

– Nu semeni cu frații tăi.

– Nu? întrebă el încet.

Ea clătină din cap și îi pipăi ochii, sprâncenele, care nu erau nici pe departe la fel de groase ca ale lui Jorge, sau Roberto, sau Eduardo. De ce? De ce arăta atât de diferit... și totuși, atât de cunoscut?

Oare Alejandro nu o lăsase să îi atingă fața pentru că semăna cel mai tare cu Lee?

Ea se trase mai aproape de el și își trecu degetele prin părul lui, bogat ca al fraților lui, și totuși atât de diferit de al lor. Râse, zăpăcită.

– Ai părul ondulat. Mă așteptam să fie lins, ca al lui Jorge.

– Da? Înseamnă că te-am dezamăgit.

Tonul liniar al vocii se potrivea cu chipul lui lipsit de expresie. Îi amintea de un copil care își accepta cu stoicism pedeapsa, pentru că înșfăcase o prăjitură înainte de cină. Își dorea cu disperare să se bucure de faptul că îi atingea fața, că îi ciufulea părul. Îi cuprinse obrazul cu mâna, și creștetul capului cu cealaltă, acolo unde cârlionții lui i se agățaseră de degete.

– Noaptea trecută nu a fost vorba doar despre încredere. Pentru numele lui Dumnezeu, Lee, m-am îndrăgostit de tine.

El gemu și o trase în brațele lui, își vârî degetele în părul ei și o sărută fierbinte, plin de dorință, de pasiune, știind că orice ar fi clădit împreună nu ar fi durat, nu ar fi avut cum să dureze. Afișe prin tot statul Texas cereau să fie prins, promițându-i moartea.

Pentru ea, să îl piardă pe el avea să fie mai rău decât atunci când își pierduse vederea. În cei doisprezece ani în care văzuse, adunase amintiri. Iar cu Lee petrecuse doar câteva zile. Cum de se îndrăgostise atât de repede, de tare, de profund?

El o sărută pe toată fața, zgâriind-o cu barba lui mică, dar nu îi păsa. Accepta cu dragă inimă și părțile moi, și părțile aspre, așa cum era și el, de fapt.

– Îngerul meu, șopti el chiar înainte să îi cuprindă din nou gura cu a lui, pătrunzând-o adânc cu limba, revendicând tot ce îi putea dărui ea.

Și chiar voia să îi dăruiască tot ce avea, tot ce se afla în posesia ei, pentru oricât timp ar mai fi avut la dispoziție; o să fie a lui întru totul și complet, știind că niciodată nu-i va fi îndeajuns, înțelegând că el era tot ce va putea să aibă vreodată.

El își desprinse brusc gura de a ei și se ridică, trăgând-o și pe ea în picioare. O luă în brațe. Ea își petrecu un braț pe după gâtul lui și îi atinse fața cu mâna cealaltă. Îi găsi cu ușurință gura,

sărutându-l imperios în timp ce el străbătea terenul denivelat. El se sustrase și își iuți pasul.

– Nu vreau să ne frângem gâturile, murmură el.

Ea își trecu degetele peste obrazul lui, peste bărbia lui, peste gura lui. Gura lui nu zâmbea încă, dar nici nu mai era o linie dreaptă, ca prima oară când îl atinsese. Își dorea să își poată ține mereu mâinile apăsate pe fața lui, să îi simtă mușchii mișcându-se cu fiecare expresie, să știe, dintr-o atingere, dacă era fericit, sau trist, sau furios.

Auzi ușa scârțâind din balamale când o deschise Lee, și trântindu-se când o închise. Simți mirosurile ademenitoare ce anunțau cina.

– Nu mănânci, Lee? îl întrebă Juanita.

– Nu încă, răspunse el, iar Angela își ascunse fața în adâncitura umărului lui.

O să știe, toată familia lui o să știe ce se întâmpla între ei în dormitorul lui, în patul lui. Iar ei nu-i păsa. Pentru numele lui Dumnezeu, nu îi păsa dacă reputația îi era distrusă, dacă nici un alt bărbat nu o să o mai dorească vreodată, dacă îi era sortit să își petreacă restul vieții singură. Acum îl voia doar pe Lee și dorea să își petreacă fiecare moment din timpul rămas, mult sau puțin, împreună cu el, în brațele lui.

Auzi o altă ușă trântindu-se, după care el o așeză încet pe saltea, acoperind-o cu trupul lui și sărutând-o. Simți în el o disperare la fel de mare, reflectată în foamea rapace cu care o devora prin sărutul lui. Dragostea lor era doar o iluzie trecătoare, care nu putea exista în afara casei lui. Și cu toate acestea, nu îi păsa, sau poate că tocmai de aceea îi păsa mai mult și o făcea să îl dorească și mai tare. Întrucât nu aveau să fie împreună pentru totdeauna, o să profite la maximum de prezent.

Îi pipăi fața, memorându-i fiecare linie, în timp ce el o dezbrăca. Își imagină pasiunea înflăcărată din ochii lui închiși la culoare, admirația din ei.

– Ești atât de frumoasă, *querida*, șopti el cu voce răgușită, după care gura lui își începu călătoria încinsă peste sânii ei goi.

Își simți trupul cuprins de lavă și se cutremură, plină de dorință și de o foame încinsă. El se îndepărtă de ea pentru câteva momente, iar când se întoarse, trupurile li se atinseră, iar ea nu se așteptase niciodată la o asemenea perfecțiune. Îi cuprinse fața, care îi era dragă, cu mâinile.

– Te iubesc, Lee.

El gemu tare, pieptul cutremurându-i-se, și își ascunse chipul între sânii ei. Ea își vârî degetele în părul lui.

– E în regulă dacă tu nu mă iubești.

El îi sărută curba interioară a sânului, după care se ridică deasupra ei. Ea își trecu degetele peste fața lui, încercând să își dea seama ce se petrecea în mintea lui. Oare regreta?

– Nu e bine, Angela, murmură el încet, după care o sărută. Un sărut trist. Îți pot oferi doar tristețe.

– Nu-mi pasă.

Vocea i se tăie și ochii i se umplură de lacrimi. Îi simți colțurile gurii ridicându-se puțin.

– Te iubesc, *querida*, spuse el cu voce răgușită.

Inima i se umplu de atâta bucurie, că aproape că o durea.

– Să-mi ajute Dumnezeu, șopti el, să ne ajute pe amândoi, pentru că nu sunt îndeajuns de puternic să ies din odaia asta.

– Nu te-aș lăsa să pleci, îi promise ea, iar el râse, gutural și trist. Iubește-mă, Lee, atât timp cât poți.

El o atinse, o tachină, o chinui cu mâinile și cu gura, în felul lui magic, iar ea savură luxul de a-l atinge, la rândul ei, învățându-i forma fiecărui mușchi încordat, gustându-i din sudoarea sărată, în timp ce trupul îi devenea tot mai lunecos, minunându-se de încordarea urmată de mângâieri atât de blânde.

Când se ridică deasupra ei, era pregătită, și când își uni trupul cu al ei, ea își ridică șoldurile, primindu-l cu drag. În geamătul lui gutural se citi posesiune, iar brațele i se strânseră în jurul ei. Își trecu mâinile peste umerii lui, peste gâtul lui, de-a lungul feței lui, unde și le așeză ușor, desfătându-se cu pasiunea pe care o dezlănțuise el.

El se împinse în ea, trupul devenindu-i tot mai încordat, pe măsură ce plăcerea resimțită de corpul ei se intensifica. Ar fi vrut

să își înfigă unghiile în umerii lui, ca să se țină bine de el, dar mai mult își dorea să cunoască multiplele fațade ale pasiunii, care i se derulau pe chip.

Senzații ieșiră valuri-valuri din miezul ființei ei, iar ea își răsfiră degetele peste fața lui, pe când întunericul lumii ei explodă într-un milion de stele incredibil de frumoase. Țipă, arcuindu-se sub el, iar el se cutremură deasupra ei. Se coborî și își ascunse fața în adâncitura umărului ei, respirând greu, suflându-i pe claviculă. Cu o mână ea îl mângâia pe spatele lat, iar cu cealaltă îi atingea fața, creându-și în minte imaginea mulțumirii.

El gemu și, cu grijă, încă împreunați, se rostogoliră amândoi pe-o parte. Nicicând în viața ei nu urâse mai mult ca acum faptul că era oarbă, pentru că nu putea vedea dragostea din ochii lui.

El o mângâie cu degetele în lungul șoldului gol, în jos, spre coapsă.

– Te-am avertizat că sunt un bărbat neputincios.

Ea zâmbi ușor.

– Nu ești deloc neputincios.

El chicoti gutural.

– Ba sunt, când vine vorba de tine. Ar fi trebuit să te înapoiez tatălui tău în clipa în care mi-am dat seama că ești oarbă.

– Dar potera...

– Trebuia să-mi asum riscul.

Dar ea se bucura incredibil de tare că el nu o făcuse. Dacă ea și-ar fi văzut de viață fără să cunoască pasiunea sau o dragoste atât de puternică... nu și-ar fi putut imagina ce înseamnă golul sufletesc. Nici măcar nu o lăsa inima să îl roage să nu îi mai spună „înger". O făcuse de două ori în seara aceea, și o mira faptul că nu mai suferi atunci când își aminti de băiețelul acela care îi adusese atâta bucurie. Se întristă brusc, neașteptat. Fusese îngerul lui Damon, și acesta murise. Acum era îngerul lui Lee... și nici el nu mai avea mult de trăit.

Sprijinit în cot, întins pe pat, Lee puse o bucățică de pepene roșu în gura Angelei. Alejandro îl privise cu subînțeles când fusese

în bucătărie și luase mâncare pe o farfurie. Fratele lui dorea să vorbească cu el; Lee nu voia.

Nu avea nevoie să își audă îndoielile rostite cu voce tare sau să i se spună că se juca cu focul. În noaptea aceasta, mâine, cât voia ea să rămână acolo, Angela îi aparținea. Când o să fie nevoit să renunțe la ea, o să găsească cumva tăria necesară pentru a o face.

Ea îl mângâie pe piept, se opri, apoi îl mângâie din nou, după care se opri iarăși.

– Cum te-ai ales cu toate cicatricile acestea micuțe? îl întrebă.

Trupul îi fusese marcat dintotdeauna de adânciturile acelea micuțe. Ridică din umeri, uitând pe moment că nu îi putea vedea mișcarea.

– Nu îmi amintesc. Le-am avut dintotdeauna.

– Sunt atât de multe. Orice s-a întâmplat, trebuie să fi fost dureros.

– Nu chiar atât de dureros, dacă nu-mi amintesc, o liniști el.

Nu vedea rostul să se gândească la lucruri posibil neplăcute, mai ales când în fața ochilor lui se desfășura o priveliște care îi provoca o plăcere nespusă.

Îi vârî un bob de strugure printre buze, se aplecă, o sărută și i-l fură. Dumnezeule mare, voia să facă din nou dragoste cu ea.

– Îți mai e foame? o întrebă.

Ea clătină din cap și se cuibări în pernă.

– Nu.

El puse la o parte farfuria, recunoscător, după care se întinse peste ea. Dacă cerurile i-ar fi zâmbit și l-ar fi lăsat să trăiască până la o sută de ani, tot nu s-ar fi săturat de ea. Ea își trecu degetele peste obrazul lui, într-o atingere diferită, nu iscoditoare, ci mângâietoare. Noaptea trecută cum de se gândise măcar să facă dragoste cu ea fără să îi ofere libertatea de a-l atinge? Fără să își dea seama, o privase, pe ea și pe sine, de multe lucruri, din teama de a nu fi prins. O sărută pe sân și trasă cerculețe cu limba pe mugurule ei sensibil. Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Lee?

– Îhm? O supse ușor, desfătându-se când o auzi icnind.

– Lee, vreau să vorbim.

– Vorbește, atunci. Sunt un om cu multe talente. Te pot săruta și asculta în același timp.

Își coborî mâna spre valea dintre sânii ei. Palma lui se potrivea perfect cu globul acela moale.

– Nu știu... nu știu dacă pot vorbi în timp ce faci asta.

El chicoti satisfăcut de recunoașterea ei și o sărută îndelung pe celălalt sân.

– Atunci nu vorbi.

Ea îl trase de păr.

– Aau! El își ridică brusc capul. Pentru ce-a fost asta?

– Vreau să vorbim.

El se încruntă, inutil. Se întoarse pe spate, după care se rostogoli pe o parte, o întoarse și pe ea, astfel încât sânii ei să se sprijini pe pieptul lui, și o mângâie în sus și în jos pe șira spinării.

– Bine, *vorbește*.

Ea își linse buzele. El se aplecă și o sărută apăsat.

– Lee! îl mustră ea.

– Nu îmi atrage atenția asupra gurii tale dacă nu vrei să o sărut.

Ea clătină încet din cap și zâmbi ușor, punându-și cu precizie palma pe obrazul lui.

– Uneori îmi amintești de un copil.

– Atunci, hai să ne jucăm.

O trase sub el, își puse mâinile de-o parte și de alta a feței ei și o sărută apăsat, profund, pasional. Nicicând în viața lui nu mai avusese timp pentru o femeie. Se mândrea că nu se fâstâcise prea tare, că nu ghicise că era la fel de neștiutor ca ea.

O sărută pe obraz, pe ochii închiși, pe frunte. Nu se va plictisi niciodată să o sărute.

– Tatăl meu este un om influent, mormăi ea, de parcă s-ar fi aflat undeva departe de el, de parcă s-ar fi forțat să rostească cuvintele de dincolo de tărâmul plăcerii.

El o mușcă ușor de lobul urechii.

– Mi-ai mai spus.

– Christian Montgomery e și mai influent.

El se opri și inima începu să îi bată nebunește în piept; un ritm sacadat constant, ce părea să răsune în întreaga odaie. Kit Montgomery era renumit pentru faptul că urmărea mereu să se facă dreptate. Lee devenise fascinat de el, pentru simplul fapt că era exact opusul a ceea ce devenise Lee.

– Lee, Kit te-ar putea ajuta.

– Să ajung în știreang, da, *querida*, spuse el, încântat de faptul că nu îi tremurase vocea gândindu-se la tot ce-ar fi pierdut dacă ar fi încăput pe mâinile legendarului ranger.

Trasă cercuri delicate cu vârful limbii pe urechea ei. Voia să se îngroape adânc în ea, nu să se confrunte cu demonii care îl bântuiau.

Ea își înfipse degetele în părul lui și îi înălță capul, de parcă ar fi avut nevoie să îl privească direct în ochi; poate că avea nevoie doar să îl vadă, îngrijorată, tematoare, conștientă de faptul că se afla doar în trecere prin viața ei, că nu o să rămână prea mult. Atunci, Lee își dădu seama că, oricât de mult ar fi ținut la ea, ar fi trebuit să o scutească de acest chin.

– Dacă i te-ai preda lui Kit, dacă te-ai denunța voit și i-ai putea explica tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de ce l-ai ucis pe...

– Nu! Se rostogoli din pat și începu să se plimbe încolo și încoace, pașii lui răsunând tare pe pardoseala de lemn. I-am promis Juanitei că nu voi spune nimănui; voi lua cu mine în mormânt lucrurile care s-au întâmplat în noaptea aceea.

– Frații tăi...

– Au făcut același jurământ când am descoperit că a rămas grea.

Angela se ridică, părul revărsându-i-se glorios peste umeri, în timp ce în ochi îi licăreau lacrimi.

– Chiar crezi că Juanita vrea să fii spânzurat?

– Nu e puternică, așa ca tine, Angela. Îl durea pieptul din pricina eșecului lui. N-am știut niciodată cum să o fac puternică.

– Trebuie să o confrunți cu realitatea. Dumnezeule, Lee, crezi că eu nu am fost îngrozită când am descoperit că sunt oarbă? N-am vrut să mă mai dau jos din pat. Voiam doar să stau acolo

și să mă holbez la întunericul în care se preschimbase lumea mea. Dacă adevărul te-ar ajuta să scapi de spânzurătoare...

– Nu m-ar ajuta. Nu l-am ucis în autoapărare. Și punct.

Ea se dădu în spate de parcă ar fi pălmuit-o. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, înfierându-i inima cu o durere fără frâu. El se așeză pe pat, îi cuprinse obrazul cu mâna și îi prinse o lacrimă cu degetul mare.

– Of, îngerul meu, nu ar fi trebuit să te ating.

Își făcură apariția și mai multe lacrimi, care îi brăzdară fața încântătoare, adunându-se în colțurile gurii ei. Ea clătină din cap.

– Nu, nu spune asta. Nu regret ce se întâmplă între noi. Doar că sunt lacomă și îmi doresc mai mult timp. Tot restul vieții mele. Dacă ai fi dispus să te întâlnești cu tatăl meu și cu Kit, sunt sigură că ar putea face în așa fel încât să nu fi spânzurat. S-ar putea să trebuiască să stai închis o perioadă...

Patul se adânci când el se mișcă, iar ea se aplecă până reuși să își sprijine fața de spatele lui și să îl cuprindă cu brațele de după mijloc.

– Poate că ar fi îndeajuns să le spui ce le-a făcut Shelby celor din familia ta, fără să zici nimic despre Juanita, șopti ea. Am avea o șansă, Lee.

El îi acoperi mâinile pe care i le ținea împreunate pe stomac, cu mâinile lui.

– Nu știu dacă e o șansă ce merită riscul. Să fiu cu tine, *sí*, da, ar merita, dar dacă aș sfârși cu ștreangul la gât în caz că adevărul nu contează... prefer mai bine să mor într-o ploaie de gloanțe. Îi ridică mâinile, își încovoie spatele și o sărută pe vârfurile degetelor. Te voi duce înapoi în Fortune mâine.

– Nu vreau să mă mai întorc în Fortune. Vreau să rămân aici.

El își ținu respirația, neîndrăznind să creadă că auzise bine.

– Ai rămâne aici, cu mine?

– *Sí*. Ba chiar voi învăța și spaniola.

El se răsuci și își trecu degetele prin păr.

– Cum rămâne cu părinții tăi? Nu îți pasă că s-ar putea să fie îngrijorați?

– Le voi scrie o scrisoare, în care le voi spune că te iubesc și că voi fi fericită...

– Chiar *ai fi* fericită, Angela?

– Voi fi fericită atâta timp cât ești cu mine.

– Chiar dacă nu mai iau un bănuț de la Shelby, voi fi în continuare căutat pentru crimă.

– Știu, dar dacă rămânem aici...

– Ai spus-o chiar tu că asta nu e viață.

– Iar tu ai spus că e mai bine decât nimic. Vreau să fiu aici.

El sări din pat cu atâta forță, încât acesta se legănă. Nu se așteptase la asta. Nu se așteptase ca ea să își dorească să rămână cu el. Lipsurile vieții lui ieșiră brusc la suprafață. Își dorea mai mult pentru ea, mult mai mult decât îi putea oferi el. Oare chiar înțelegea ce sacrificiu făcea pentru el?

– Vrei să rămâi aici? Pământul acesta nu ne aparține! Suntem doar niște... intruși. Când guvernul mexican ne va descoperi aici, va trebui să plecăm.

Ea ridică din umeri.

– Atunci vom pleca.

– Și unde vom merge?

– Dacă refuzi să te întorci pe pământul care îți aparține de drept, atunci vom merge în altă parte. Teritoriul New Mexico, California, Canada. Nu îmi pasă. Atâta timp cât suntem împreună.

Angela îl auzi prăbușindu-se zgomotos în genunchi și îl simți luând-o de mâini.

– Angela, nu îți pot oferi rochii elegante.

– Nu vreau rochii elegante. Te vreau pe tine, Lee. Te iubesc.

El gemu gutural și îi duse vârfurile degetelor la buze.

– Trebuie să mă gândesc la asta.

– Gândește-te cât vrei; nu plec.

El chicoti.

– Ești o femeie încăpățânată, Angela Bainbridge.

– Hotărâtă. Îi cuprinse fața cu mâinile și adăugă: Nu mă duce înapoi în Fortune, Lee. Te rog.

– Trebuie să îmi promiți că, dacă voi fi prins, mă vei uita.

Nu o forță să facă o promisiune nedorită. În schimb, o sărută ușor pe toată fața, gustând din lacrimile ei, lacrimi vărsate pentru el. Pentru prima dată, își dori ca ea să fi fost văzătoare,

să îl fi putut privi în ochi și să vadă dragostea adâncă pe care i-o purta. Întrucât nu putea să o facă, trebuia să îi arate.

O întinse ușor, tandru, pe pat...

Capitolul 16

– S-ar părea că împachetezi, spuse Angela, acoperindu-se cu cearșaful până la gât.

Auzi un cocoș cântând afară. Lee se opri, iar ea se întrebă oare de câtă vreme se mișca prin odaie înainte ca acțiunile lui să o deranjeze, cât timp se fi uitat oare la sânii ei dezveliți. Se înroși când se gândi la noaptea trecută.

Abia așteptase să se trezească în dimineața aceasta în brațele lui, și reușise cumva să piardă ocazia.

– Trebuie să plec pentru câteva zile.

Ea se ridică în șezut.

– Unde te duci?

El oftă, apoi se așeză pe marginea patului. O sărută ușor pe buze. Ea îl luă de după gât și îl sărută mai profund. El gemu guturral, dădu la o parte cearșaful și îi cuprinse sânul cu mâna.

Devenise o femeie destrăbălată, dispusă să facă orice ca să își țină bărbatul lângă ea. Iar el devenise bărbatul ei. Dacă nu va reuși să îl convingă să se salveze singur, o să găsească o cale de a-l salva ea de ștreang.

El se desprinse din sărutarea lor.

– Trebuie să mă văd cu cineva. Își trecu degetul mare peste buzele ei. O să-mi fie dor de tine, *querida*.

Frica i se strecură în inimă, și îl apucă de braț, înfigându-și degetele în mușchii lui, temându-se de ce plănuia să facă și de prețul pe care o să îl plătească.

– Lee, te rog să nu mai furi din banii lui Shelby.

– Nu o voi face – nu astăzi, cel puțin –, dar trebuie să scap de banii pe care îi am deja.

– Ce vei face cu ei?

O sărută rapid pe buze.

– Nu pune atât de multe întrebări.

– La naiba, Lee, trebuie să ai încredere în mine. Nu mă poți iubi cu adevărat dacă nu ai încredere în mine.

El își lipi fruntea de-a ei. Ea îl auzi înghițind în sec și simți încordarea emanată de trupul lui. De ce îi era atât de greu să aibă încredere?

– Nu te voi trăda, șopti ea.

– Știu asta, doar că unele lucruri nu țin numai de mine să le divulg. Dar îți voi spune măcar atât: în amintirea lui Ramon, am donat banii acolo unde era nevoie de ei. Shelby îi urăște pe mexicani. Așa că banii lui sunt folosiți pentru a îmbunătăți viețile oamenilor, pentru a construi școli, biserici, case.

– De ce nu te folosești de bani ca să îl aduci pe Shelby în fața justiției?

– Ți-am spus că era cuvântul lui împotriva cuvântului nostru. Nu credeam că ne-ar fi ascultat cineva. Așa că am hotărât să îi luăm banii. Nu își poate construi imperiul; se prăbușește lent. Uneori mi se pare că prea lent, dar va veni și ziua când el va pleca, și noi ne vom întoarce.

– Trebuie să existe o cale mai bună de a-l aduce în fața justiției.

El se ridică în picioare. Ea îl auzi trăgându-și pantalonii.

– Mă voi gândi la asta.

Ea îi șopti cu voce răgușită:

– *Vaya con dios.*

– Întotdeauna.

Lee intră cu pași apăsați în hambar, unde Alejandro îi pregătise deja calul.

– *Gracias.*

– Pe care să-l înșeuez pentru femeie? întrebă Alejandro.

Lee își puse desagii pe cal.

– Nu o iau pe Angela.

Alejandro își miji ochii.

– De ce nu? E ocazia perfectă. Îi duci banii lui Christine, de partea cealaltă a graniței, după care îți vezi de drum spre Fortune.

Lee își lăsă capul în jos și îl clătină, uitându-se cu atenție la cizmele lui roase, la tocurile lor uzate. Își aminti ce rochie elegantă purtase Angela în noaptea în care se ciocnise de ea lângă bancă. Oare ce fusese în mintea lui în noaptea aceea? Și ce fusese în mintea lui când se întinsese prima dată peste ea? Chiar dacă nu ar fi fost un nelegiuit, nu era demn de ea.

– Nu e nimic simplu în această situație.

– Doar pentru că tu insiști să îngreunezi lucrurile. Vei fi spânzurat din pricina acelei femeii.

– *Femeia* are un nume. Își înălță capul și își privi fratele în ochi. O iubesc, Alejandro.

Alejandro părea pe punctul de a lovi cu pumnul în ceva tare.

– Exact ca Ramon.

– Ba deloc ca Ramon, și o știi prea bine.

Alejandro păru să se încovoaie.

– Ce-o să faci?

– Nu m-am hotărât încă. Ea crede că Kit Montgomery și tatăl ei ne-ar putea ajuta să ni se facă dreptate.

– Ba te vor ajuta să fii spânzurat.

Lee își plesni desaga, iar calul se dădu în lături.

– Ce rezolvăm *cu asta?* Când eram tineri, speriați și pierduți, planul nostru de răzbunare părea măreț. Dar acum suntem mai mari, nu ne speriem așa ușor. Pentru prima dată în viața mea, nu mă simt pierdut, cu Angela lângă mine. Acum văd lucruri pe care nu le-am văzut înainte. Ce fel de viață e asta pentru Miguel? Nu are prieteni. Nu cunoaște alți copii. Și Juanita? Se teme și de umbra ei. Răzbunarea nu a făcut decât să ne răpească libertatea. Nici măcar pământul pe care locuim aici nu e al nostru! Dacă guvernul mexican ne descoperă, ne va alunga ca pe niște muște enervante. Probabil că îți vor lua vitele. Trebuie să ne concentrăm eforturile ca să vă recuperăm pământul.

– E și pământul tău.

– Ba nu e. Lee se uită la firicelele de praf care valsau în lumina soarelui ce pătrundea în hambar. Își trecu mâna peste cămașă și pipăi cicatricile mici pe care le purtase cu el de atâta amar de vreme, încât nici măcar nu le mai observa, și nu se mai întreba cum

se alesese cu ele. Dar Angela îl făcuse să se întrebe în legătură cu multe lucruri în ultima vreme. Îți amintești ceva despre noaptea aceea în care m-a găsit tatăl tău?

Alejandro clătină din cap.

– Foarte puțin. Îmi amintesc sângele. Nu mai văzusem niciodată atâta sânge. Nu s-au așteptat să trăiești, dar ai fost mereu încăpățânat.

– De la bun început m-au tratat de parcă ei mi-ar fi dat viață. Uit deseori că nu așa s-a întâmplat.

– Te-au iubit. Ai fost un fiu bun, spuse Alejandro.

– Ba nu, ținând cont de situația în care i-am adus pe copiii lor. Încălecă. Dacă nu mă întorc, dă-mi cuvântul tău că o vei proteja pe Angela și o vei duce la tatăl ei.

– De ce nu te-ai întoarce?

– Calea pe care merg are multe răscruci, Alejandro. Dă-mi cuvântul tău.

– O voi duce înapoi la tatăl ei. *Vaya con dios*.

Clopotele marcară miezul nopții când Lee intră încet în biserică, pe ușa din față. Îl uimea de fiecare dată pacea care se lăsa peste el când stătea în partea din spate a bisericii. O clădire simplă, care avea felul ei aparte de-a alina un suflet tulburat. Era o moștenire frumoasă în amintirea fratelui lui, un om blând, care nu țipase niciodată la cineva și nu ridicase niciodată mâna să rănească pe cineva.

Din respect pentru învățăturile mamei lui, Lee își făcu repede cruce înainte de a se îndrepta spre altar, unde licăreau lumânări. Îngenunche în fața balustradei și își plecă fruntea, dar nu se mai ruga. Sufletul lui nu mai putea fi salvat, și nu avea de gând să îl insulte pe Dumnezeu cerându-I ajutorul, ca să se răzbune.

– M-am temut că nu vei veni, șopti femeia îngenuncheată lângă el.

Crezuse mereu că cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată era Christine – înainte ca Angela să intre poticnindu-se în viața lui.

– Am aflat prea târziu că banca din Fortune era o capcană, adăugă ea, dispreţul pentru tatăl ei fiind evident în fiecare cuvânt.

– Am presupus că va fi, întrucât era foarte departe de casă. Aşa că am fost foarte prudent. Anticipase totul, mai puţin că o să dea peste o doamnă care se plimba singură în miez de noapte. Ştii pe cine a angajat tatăl tău să mă găsească?

Ea oftă obosită.

– Nu. Ştiu doar că ţi-au pierdut urma după furtună. Slavă cerului.

Lee respiră uşurat. Ploaia îi fusese de ajutor.

– Tata a fost furios. Se gândeşte să pună bani de la el şi să crească recompensa pentru cel care te prinde. Cu ce oferă el şi cu cele cinci sute pe care le oferă statul, devine foarte periculos. Avea ochii înlăcrimaţi. Orice am face, durerea nu se opreşte şi vina nu se diminuează.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

– Voi înceta să mă mai învinovăţesc când vei înceta şi tu să te învinuieşti.

Lee zâmbi în colţul gurii.

– În regulă.

Ochii ei albaştri se umplură de îngrijorare.

– Am auzit că ai răpit o doamnă.

El încuviinţă încet din cap, fără să îşi mute privirea de la ea.

– Te cunosc îndeajuns de bine ca să ştiu că nu ai rănit-o, dar nu pot vorbi în apărarea ta fără să mă dau de gol.

Ar fi putut să o contrazică şi să îi spună că, de fapt, o rănise pe Angela, că se temea că îi făcuse un rău pe care nu îl putea repara.

– Nu trebuie să îmi iei apărarea. E bine.

Ea îşi puse uşor mâna peste a lui, pe balustradă.

– Sunt sigură că plănuieşti să o înapoiezi, dar lasă pe altcineva să o facă.

– Nu îi las pe alţii să facă lucrurile în locul meu. Îşi relaxă mâna. Ştia mult prea bine felul în care o noapte putea schimba o viaţă. Dar fiecare noapte petrecută cu Angela părea să îl schimbe pe el. Zâmbi uşor. Ce mai face fiul tău?

Ea zâmbi larg, în privirea ei citindu-se căldură și dragoste.

– E la fel de frumos și de bun ca tatăl lui.

Se gândi la Juanita și la cât de înspăimântată fusese prima dată când simțise mișcările copilului ei în pântece. Îl speriase de moarte și pe el, până când își dăduse seama de ce se întâmpla. Erau tineri, se chinuiau să înțeleagă lucruri pe care nu li le explicaseră nimeni. Încercase cu frenezie să o aline, să descopere răspunsurile.

În disperarea lui, apelase la singura persoană care le îngrijise rănile, care le sugerase să plece. Se furișase ca un hoț în odaia lui Christine, ca să fure din cunoștințele ei, dar descoperi că și ea rămăsese grea. Că purta în pântecele ei copilul lui Ramon.

Și ea fusese la fel de înspăimântată precum Juanita, dar din alte motive. Era mai mare – douăzeci și unu de ani – și nu se temea de naștere, ci era îngrozită că tatăl ei o să îi ia copilul.

Așa că îi spusese tatălui ei că avea să se ducă să îi poarte de grijă mătușii ei suferinde care locuia în apropiere de Laredo. După care se mutase la ei. În lunile care urmaseră, în timp ce se ocupase de două femei neliniștite și plângăcioase, începuseră să pună la cale un mod în care o să își crească copilul fără știrea familiei ei și cum să îl onoreze pe bărbatul pe care încă îl iubea.

Lee îi adusese pe lume pe fiul fratelui lui și pe fiul fratelui lui Christine. Era răspunzător pentru viitorul lor, și până acum, trebuia să admită că nu se descurcase prea bine. Dacă nu ar fi fost Angela, poate că nici nu ar fi observat vreodată.

– Mă gândeam... începu el.

– O ocupație periculoasă pentru un bărbat.

Zâmbetul i se lăți. Cu cinci ani în urmă, fuseseră cu toții înspăimântați și neputincioși. Acum erau mai puternici.

– A venit vremea să ne concentrăm pe alte lucruri. Tu ai un fiu care are nevoie de tine. Iar eu trebuie să mă ocup de revendicarea pământului familiei Rodriguez.

– Și cum vei face asta?

– Nu știu încă, dar mă va ajuta Angela.

Ea ridică din sprânceană.

– Îi rostești numele cu ușurință. Nu-mi spune că cineva i-a furat inima renumitului Lee Raven.

– Mai degrabă capturat, îi spuse el. M-a captivat de când am luat-o în brațe. Îi dădu desagii. Banii de la ultimul jaf sunt pentru tine. Am făcut destule fapte bune. Du-l pe fiul tău undeva unde poți fi pentru totdeauna cu el și dăruiește-i o viață care să îi onoreze tatăl.

– Mi-ar plăcea să vii să îl vezi.

Lee clătină din cap, plin de regret. Copilul nu avea de ce să își cunoască unchiul cel nelegiuit.

– Cel mai bine ar fi să nu o fac, dar îi voi transmite dragostea mea. Se aplecă și o sărută pe obraz. Ea îl îmbrățișă tare, de parcă se temea că era ultima dată când se întâlneau. *Vaya con dios*, spuse el cu voce răgușită, sperând să nu fie așa.

– Îl doare pe Hector când îl mușcă pisoiașii așa? întrebă Miguel.

Îngenuncheată în ultima boxă din hambar, alături de Miguel și Juanita, Angela așteptă ca Juanita să îi răspundă micuțului la întrebare.

– Nu, micuțule, spuse Juanita cu blândețe. Nu îl doare pe Hector. Ei nu mușcă, ci sug.

– Când își va părăsi Hector puii?

– Hector nu își va părăsi puii, îl asigură Juanita.

– De ce nu?

– Pentru că Hector e mama lor.

– Dar mama mea m-a părăsit pe mine.

Pe Angela o duru inima când auzi concluzia copilașului. Era fascinat de pisică și i se părea că îl interesa mai mult să afle cum era să ai o mamă decât ce însemna să fii pisică. Bănuiseră cu toții că o să accepte fără probleme că nu avea mamă, chiar dacă va vedea peste tot la fermă femele de animale îngrijindu-și puii nou-născuți. Cum să nu se întrebe de ce mama lui nu a rămas cu el?

– Miguel, mama ta te-a iubit, îngână Juanita. Foarte mult.

– De ce a plecat?

– Ți-am mai spus. A trebuit să devină înger.

– A! Se opri preț de o clipă, după care întrebă: *Señorita*, e deja ziua ta?

De parcă uitase cu desăvârșire conversația de zilele trecute.

Angela îi zâmbi tandru și îi ciufuli părul.

– Încă nu.

Băiețelul expiră lung.

– Așa stau lucrurile.

Angelei îi zvâcni inima în piept când auzi expresia pe care o repeta Lee atât de des. Îl trase pe Miguel mai aproape și îl îmbrățișă strâns.

– Te iubesc, Miguel.

– Miguel! strigă Alejandro de la intrarea în hambar, vocea lui răsunând în spațiul întunecos. Ai treburi de făcut.

Miguel se zvârcoli până se eliberă din îmbrățișarea ei și ieși în fugă din hambar.

– Și au am treburi de făcut, spuse Juanita.

Angela își puse mâna pe brațul Juanitei, nelăsând-o să se ridice în picioare.

– Juanita, știu că sunt nou-sosită în familie și că sunt multe lucruri pe care nu le știu, dar știu că îl iubești pe Miguel.

– E lumina vieții mele.

Înghiți în sec, neștiind cum să spună ce avea de zis. Zâmbi ușor.

– Ți-o amintești pe mama ta?

– *Sí*. Era bună. Mă îmbrățișa tot timpul, și ne făcea să râdem, și ne ștergea lacrimile.

– Îți poți imagina cât de greu ar fi să nu ai mamă?

– Ar fi un lucru îngrozitor.

– Miguel nu are mamă.

– Mă are pe mine.

– Dar tu ești sora lui.

– A! spuse ea încet, aducându-i aminte Angelei de felul în care se purta Miguel când primea un răspuns care îl dezamăgea. Nu e același lucru, nu-i așa?

Angela simți ochii umplându-i-se cu lacrimi, usturând-o, și clătină încet din cap.

-Nu. O strânse pe Juanita de mână. Toți băieții au nevoie de o mamă. Știu cât e de greu când lumea noastră se schimbă dintr-odată. Până la vârsta de doisprezece ani, am putut vedea, după care m-am îmbolnăvit foarte, foarte grav. Când boala a trecut, mi-a luat și vederea cu ea. M-am speriat când n-am mai putut vedea, dar mi-a fost și rușine.

-N-ar fi trebuit să îți fie rușine, Angela. N-a fost vina ta.

-Așa e, nu a fost vina mea, dar eram totuși jenată, pentru că eram diferită, mă schimbasem. Nu eram pregătită pentru schimbare. Nu voiam să fiu diferită. Dar m-am săturat să stau în pat, așa că, într-o zi, m-am dat jos și m-am lovit la deget de piciorul unui scaun. Și m-a durut. Dar în ziua următoare când m-am dat jos din pat, mi-am amintit unde se afla scaunul.

-Și de data asta nu te-ai mai lovit la deget, spuse Juanita.

-Așa e. Nu m-am mai lovit la deget. Dar m-am lovit cu gamba de o măsuță.

-Of, Angela, cred că te-a durut.

-Da. Dar în ziua următoare nu m-am mai lovit nici la picior, nici la gambă.

Juanita o strânse de mână, parcă felicitând-o.

-Ce bine!

-Dar m-am învinețit la genunchi.

Juanita icni.

-Nu.

-Ba da. În fiecare zi mă temeam că o să mă rănesc din nou, dacă mă dau jos din pat. Dar chiar și așa, m-am dat jos din pat, pentru că oricât de înspăimântător părea totul în jur, nimic nu a fost vreodată atât de înspăimântător pe cât *mă așteptam* eu să fie.

-Ești foarte curajoasă.

-Nu sunt curajoasă. Doar că mă săturasem să mă mai tem de întuneric. Își trecu degetele peste fruntea Juanitei, dându-i la o parte părul de pe față. Nu voia să o forțeze prea tare. La fel ca Lee, nu știa cum să o ajute fără să o rănească. Sper să o cunoști cândva pe mama mea.

-Nu cred că i-ar plăcea de mine.

– Te-ar iubi, așa cum te iubesc eu.

– Nu îmi place să plec de aici.

– Să călătorești fără grabă, să călătorești prudent e mai bine decât să nu călătorești deloc.

Angela stătea pe jos în odaia lui Lee și îi scotea rând pe rând cărțile din cutii, aliniindu-le de-a lungul peretelui, sub fereastră. Voia să îi construiască un raft, un loc permanent unde să își țină cărțile, unde să le găsească și la bătrânețe.

Începea să înțeleagă de ce Lee nu voia să își calce jurământul pe care i-l făcuse Juanitei. Voise să o implore pe Juanita să le spună autorităților ce se întâmplase, să îi spună lui Miguel că era mama lui. Dar, din multe puncte de vedere, Juanita era la rândul ei doar o copilă. Care se temea de lume. Angela voia să o ajute, dar nu știa cum.

Închise ochii. Era un obicei vechi, de pe vremea când vedea, când voia să se rupă de lume și să se gândească la visurile ei romantice. După atâția ani în care nu mai văzuse lumea, acest gest simplu încă îi aducea mângâiere.

Își duse degetele la bărbie, încercând să recreeze în minte senzația pe care o avusese când îl atinsese pe Lee pe bărbie. Trăsăturile lui nu semănau deloc cu ale fraților lui. Mai ascuțite, mai definite. Sau poate că așa i se păruseră ei pentru că voise să le descopere cu o nevoie aproape înspăimântătoare. Și totuși, în timp ce stătea aici, își dădu seama că fusese distrasă de săruturile lui, vrăjită de atingerea lui, și nu reușise să adune detaliile de care avea nevoie ca să își contureze în minte o imagine întru totul clară. Oare avea părul brunet sau șaten? Și ochii lui... cât de căprui să fi fost?

Începu să se gândească la obiectele maro pe care și le amintea, concentrându-se pe nuanța lor, sperând ca el să îl identifice cu exactitate pe cel care aducea cel mai mult cu ochii lui. Nu îi păsa atât de mult de părul lui, doar de ochii lui.

Ferestre către suflet, coridoare spre inimă. Regreta că nu îl putea privi adânc în ochi, așa cum îi văzuse deseori pe părinții ei făcând, înainte ca ea să își piardă vederea.

Își aminti de momentele numeroase în care păruseră să se piardă unul în celălalt, doar privindu-se reciproc, zâmbetele

pierdute îndulcindu-le trăsăturile, de parcă ar fi împărțit un loc magic al amintirilor, în care puteau merge oricând, indiferent unde se aflau.

Oare Lee o privea așa pe ea? De parcă l-ar fi întregit, de parcă ar fi fost esența existenței lui, centrul lumii lui? Sau căzuse pur și simplu sub vraja lui pentru că era temnicerul ei?

Nu se considera atât de naivă sau atât de ușor de păcălit.

Auzi sunetul unor pași cunoscuți pe coridor și inima începu să îi bată mai repede. Sunetul grăbit, răsunător, de picioare mari. Se umplu de bucurie. Se întorsese acasă.

Știu din clipa în care intră în odaie. Ușa se trânti în urma lui, oferindu-le imediat intimitate, o intimitate promițătoare. Se ridică și îl simți luând-o în brațele lui puternice, sărutând-o cu o dorință și o intensitate pe care le primea cu bucurie. Căldura emanată de trupul lui se contopea cu a ei, și își petrecu ferm brațele pe după gâtul lui, trecându-și degetele prin cârlionții lui. Trebuia să se tundă. Îi inhală mirosul bărbătesc de mosc, atât de cunoscut, și simți ceva în plus. O aromă slabă de trandafiri. Simți un junghi de durere și se rupse din sărutul lui, îl împinse în spate și se îndepărtă de el împleticindu-se, până se lovi cu genunchii de pat. Își duse mâna tremurândă la gură.

– Ai fost cu o femeie.

– Ce? spuse el zăpăcit.

– Ai plecat ca să fii cu altă femeie. Îi simt mirosul.

– M-am oprit și m-am scăldat în râu. Cum de poți să-i simți mirosul?

Nici măcar nu se chinuia să nege.

– Îi simt mirosul pe îmbrăcămintea ta. O lacrimă i se prelinse pe obraz. O șterse furioasă. Cum de-am fost atât de proastă?

– Angela, nu e ceea ce crezi, spuse el cu voce răgușită, mângâind-o pe obraz.

Ea îl plesni, nimerindu-l peste braț. Voia să plece de acolo și să se facă ghem, ca el să n-o mai poată atinge niciodată.

– Pleacă de lângă mine! se răsti ea.

El o îmbrățișă, ținând-o strâns la pieptul lui tare. Mârâi când îl lovi în gambă.

– Ascultă-mă, spuse el.

– Nu! Nu vreau să aud nimic din ce-ai de spus.

– Te iubesc, scrâșni el.

Cuvintele acestea, pe care tânjise să le audă, erau pătate de faptul că se întâlnise cu o altă femeie. Se zvârcoli nebunește.

– Dă-mi drumul!

– Da, am fost cu o femeie. Cu o prietenă. E doar o amică. Nu m-am culcat cu ea.

Ea se potoli, lăsându-se pe el, clătinând din cap.

– Atunci de ce îți miros hainele a ea?

El o sărută ușor pe tâmple.

– Pentru că m-a îmbrățișat când ne-am spus la revedere.

Putea fi o variantă plauzibilă. Nu o minți niciodată; și oare un bărbat care s-a culcat recent cu altă femeie ar fi luat-o atât de repede în brațe? Oare trupul lui ar fi fost atât de entuziast? Pentru că simțea pe abdomen chiar și acum dovada clară a faptului că o dorea.

El își plecă fruntea și o sărută în punctul sensibil de sub ureche.

– Ești singura, îngerul meu, singura cu care am făcut vreodată dragoste.

I se tăie respirația.

– Vreodată?

– Vreodată, șopti el cu voce răgușită lângă urechea ei. M-am gândit la tine tot timpul cât am fost plecat. Tu te-ai gândit la mine?

Ea își lăsă capul pe spate și îi atinse buzele docile. Îi dărui un zâmbet tremurător.

– M-am gândit la tine tot timpul cât ai fost plecat.

El o sărută din nou, mai apăsat ca înainte. Îi simți mâinile aspre, bătătorite, mișcându-se grăbite până când hainele lor dispărură și rămaseră atingându-se carne pe carne, de la umăr la șold.

Ea căzu pe pat, iar el o urmă, până deveniră o îmbinare de membre disperate, încolăcindu-se, căutându-se, tânjind.

Când o pătrunse pe de-a-ntregul, ea țipă de bucurie. Era al ei, iar ea îi aparținea. Toate îndoielile se risipiră în timp ce se abandonă mișcărilor lui de du-te-vino și trupurile lor deveniră tot mai alunecoase și mai lucioase de la sudoare. Gemu și se zvârcoli sub

el, urcând tot mai sus, în timp ce își plimba mâinile peste maxilarul lui încleștat, peste nările lui umflate, peste ochii lui deschiși.

Of, de-ar fi văzut cum vedea el...

În timp ce o îndrumă peste gura genunii, înspre tărâmul plăcerii, preț de o secundă efemeră chiar văzu dragostea lui. Pură, adâncă, a ei pentru totdeauna.

Sătul, simțindu-și membrele grele și respirația revenindu-i încet la normal, Lee se rostogoli pe o parte și o trase pe Angela înspre el. Își vârî mâna în părul ei încâlcit, își așeză palma pe bărbia ei, mângâind-o cu degetul mare pe obraz și sărutând-o pe frunte. Se gândi că fusese pe punctul de a nu cunoaște vreodată atâta mulțumire.

Încă nu era sigur că merita dragostea ei nemărginită, dar tot era recunoscător pentru ea, o prețuia și avea să și-o amintească mereu.

Capitolul 17

Vântul sufla ușor, blând, șoptindu-și secretele frunzelor din copaci care crescuseră la întâmplare de-a lungul malurilor râului. Angela stătea pe o pătură de un roșu aprins, cu portocaliu și galben, culori și modele pe care Lee i le descrisese în detaliu, și era mai mulțumită decât fusese vreodată. Refuza să admită că era o fericire falsă. Nu îndrăznea să se gândească la faptul că era efemeră.

Împărtășea momentul acela, ziua aceea, cu un bărbat pe care știa că o să îl iubească pentru totdeauna. O trezise la miezul nopții, și apoi din nou, în zori, mâinile lui, buzele lui, corpul lui întărit țesând senzații magice, fiecare atingere fiind un dar, fiecare geamăt, un cântec.

Ca și cum ar fi fost un cuplu normal, care își permitea luxul de a-și da întâlniri, o adusese acolo să se bucure de briza răcoroasă care răzbătea dinspre Rio Grande, de umbra copacilor și de tovărășia lui.

– Câtă aroganță din partea mea, îi spusese el, în timp ce o ridicase pe cal, să cred că ți-ai dori să-ți petreci timpul doar cu mine.

– Câtă aroganță, îi răspunsese ea zâmbind, dar ai dreptate.

Iar acum era întins pe pământ, cu capul în poala ei, în timp ce ea își trecea degetele peste fața lui, peste gâtul lui, peste umerii și prin părul lui. Se gândi că nu ar fi obosit niciodată să îl atingă. Probabil că visase de o sută de ori să meargă la un picnic, așa cum făceau surorile ei adesea, cu un bărbat care nu se împletica încercând să se asigure că ea nu se împiedica. Cu Lee, se simțea întreagă.

– Ai părul brunet sau șaten? îl întrebă pe un ton leneș.

– Sunt atât de apropiate ca și culoare, încât ce mai contează?

– Încerc să mi te imaginez mai clar.

– Cred că inima ta mă vede clar, murmură el, luând-o de mână și sărutându-i fiecare deget.

Ea își duse din nou mâinile la capul lui.

– Îmi plac culorile, așa că spune-mi un lucru care are aceeași nuanță ca părul tău.

– Va trebui să mă gândesc bine, ca să găsesc obiectul perfect.

– Nu trebuie să fie perfect.

– Dar mi-l vei pune pe cap, nu? Așa că trebuie să mă gândesc la el.

Ea clătină din cap. Uneori, era incredibil de frustrant.

– Cine te-a învățat să cânți la chitară?

– *Mi madre*. Avea o voce frumoasă.

– Se pare că ești singurul dintre fiii ei care a moștenit-o.

I se păru că se încordează sub degetele ei.

– Nu, Juanita i-a moștenit talentul, dar nu mai cântă, doar cântece de leagăn pentru Miguel.

Îi dădu la o parte de pe frunte buclele lui rătăcitoare.

– A cui a fost ideea să le spuneți oamenilor că Miguel este fratele vostru?

– A mea. Juanitei îi era atât de rușine, încât m-am gândit că i-ar fi mai ușor dacă nu trebuia să recunoască în fața nimănui că avea un fiu.

– Dar îi refuzi lui Miguel șansa de a o cunoaște ca mamă a lui.

El se ridică brusc în șezut.

– M-am gândit la asta, dar nu există o cale ușoară de-a face față acestei situații. Cum crezi că se va simți dacă va descoperi ca i-am ucis tatăl?

Simți durerea reflectată în vocea lui și știu că ar fi fost pierdut fără iubirea acelui băiețel. Ca să-l consoleze, își puse palma pe spatele lui, simțindu-i mușchii încordați sub cămașă.

– Miguel te va iubi mereu, indiferent ce se întâmplă.

– Nu te-am adus aici ca să discutăm despre lucruri ce nu pot fi schimbate. O mângâie tandru pe obraz. Am vrut să avem parte de o zi fără amintiri. Învață-mă cum să îți fac curte.

Ea izbucnit în râs.

– E cam târziu pentru asta, nu crezi?

– Nu e niciodată prea târziu ca să îi faci curte unei femei. *Mi padre* mi-a spus că un bărbat ar trebui să încerce să o mulțumească pe doamna inimii lui toată viața.

– Pare a fi un om înțelept.

– A fost. Deci, cum să îți fac curte, Angela Bainbridge?

O usturară ochii de la lacrimi când înțelese ce dorise să îi spună Lee.

– Să înțeleg că sunt doamna inimii tale?

– *Sí*. Lee își coborî gura peste a ei, sărutând-o tandru, savurând senzația buzelor ei modelându-se pe ale lui, în timp ce limbile lor valsau pe un ritm dictat de inimile lor. Te îndoiești de asta?

– Nu.

– Bine. Deci, cum au încercat alți bărbați să îți câștige favoruri?

Angela zâmbi când își aminti de petitorii nepricepuți pe care îi avusese.

– Fără succes.

– Deci, ce-ai vrea să fac?

Ea își trecu degetele peste trăsăturile lui îndrăgite.

– Trăiește cât să îmbătrânești.

Nu se formă nici o linie de zâmbet pe fața lui, nici un indiciu că s-ar fi bucurat.

– Ce pot să îți dăruiesc astăzi? o întrebă el.

Pieptul i se strânse.

– Doar ține-mă în brațe.

Îi simți brațele cuprinzând-o cu fermitate, în timp ce o coborî încet pe pătură.

– O femeie ar trebui să fie lacomă când un bărbat îi oferă tot ce își dorește ea.

Chiar *deveni* lacomă când îl simți cum îi tachinează gura cu a lui, prin sărutări ușoare, înainte să o sărute mai profund. Era înfometată după gustul lui, după mirosul lui, după căldura lui. Voia să îi simtă trupul mișcându-se peste al ei, într-un extaz lent, încins. Dacă ar fi fost săraci, cu el lângă ea, ar fi cunoscut avuția. Îi simți limba valsând cu a ei, după care se plimbă prin gura ei, subliniindu-i fiecare curbă, fiecare adâncitură.

El se retrase.

– Dacă nu am grijă, voi face dragoste cu tine aici, în timp ce soarele ne privește.

Ea își simți obrajii că i se înfierbântară doar gândindu-se la asta.

– Nu sunt atât de îndrăzneață.

– Dar ești curajoasă; ți-am admirat curajul încă de la început.

– L-am moștenit de la mama. Dacă i-a fost vreodată frică de ceva, eu nu am știut niciodată.

– De ce nu ți-a fost frică de mine?

– Mi-a fost, la început, când m-ai luat pe sus de pe stradă, dar apoi... Râse sfios. Vocea ta nu mi s-a părut niciodată dură, iar atingerea ta nu mi s-a părut niciodată brutală. Clătină din cap. Nu știu, Lee. Îmi dau seama că ar fi trebuit să fiu îngrozită, dar nu m-am simțit deloc amenințată. Apoi, când m-ai certat pentru cuvintele vulgare folosite, m-am gândit: „Ce fel de nelegiuit mai e și omul ăsta?"

– Te descurci mult mai bine când nu folosești cuvinte vulgare.

Ea îi cuprinse fața cu mâinile.

– Dumnezeule, dar te iubesc.

– Iar eu iubesc zâmbetul ăsta. Își plimbă degetele peste marginile buzelor ei, apoi coborî pe linia claviculei, expusă de decolteul adânc al bluzei pe care o purta. De ce te-a deranjat când ți-am zis „înger" în prima noastră dimineață împreună?

O surprinse că nu simțea junghiul obișnuit de durere care însoțea acea amintire.

– Din pricina lui Damon.

El încetă să o mai mângâie.

– Damon?

– Damon Montgomery. Văzând că el nu-i răspundea și nici nu se mișca, adăugă: Băiețelul pe care l-am pierdut.

– Îl chema Damon?

– Da. El îmi zicea „Înger". Cred că „Angela" era prea greu de pronunțat pentru vârsta lui.

– A fost foarte norocos să aibă o asemenea prietenă.

Acum simți durerea năvălind-o.

– Nu chiar așa de norocos.

El o sărută rapid.

– N-ar trebui să vorbim despre amintiri astăzi, ci să creăm amintiri.

Se îndepărtă de ea, o luă de mână și o ridică în picioare.

– Haide. Am decis ce să îți dăruiesc.

– Lee, nu trebuie să îmi dăruiești nimic.

– Ti-aș oferi toată lumea, dacă aș putea.

Într-un fel, asta și făcu. Ținându-se de mână, se plimbară și vorbiră... doar despre subiecte sigure: ce cărți citiseră, ce oamenii cunoscuseră. El îi spuse despre *vaqueros* care veneau din Mexic în fiecare primăvară ca să îl ajute pe tatăl lui să conducă cireada de vite spre nord. Ea îi împărtăși povești despre cei care vizitau taverna tatălui ei. După care el o surprinse purtând-o într-o călătorie prin amintirile lui despre toate momentele fericite pe care le trăise. Aproape că auzea râsul tatălui lui, mai că simțea îmbrățișarea caldă a mamei lui și tachinarea blândă a unui frate mai mare tolerant cu cei mici, care se luau după el. Simți dorul din vocea lui Lee după viața pe care o dusese cândva și pe care, în mod surprinzător, nu o luase niciodată ca pe un dat, dar și acceptarea că acele zile nu se vor mai întoarce vreodată.

Pe când umbrele asfințitului începeau să alunge căldura zilei, ea stătea rezemată de un copac, cu mâinile lipite de scoarța

trunchiului ce vibra la mișcările făcute de Lee în timp ce răzuia lemnul cu un cuțit.

– Ce faci? îl întrebă.

– Îți voi arăta imediat.

Ea lovi cu piciorul o rădăcină ieșită în afară.

– Ți-am spus vreodată că nu sunt răbdătoare din fire?

El chicoti încet.

– Mi-am dat seama și singur.

Ea își mușcă buza de jos.

– Mama obișnuia să-mi spună că bărbații sunt ca sârma ghimpată.

– Ca sârma ghimpată?! întrebă el, evident distras.

– Da, au și ei punctele lor bune.

El izbucni în hohote de râs care făcură să răsune întreg văzduhul.

Ea țipă când o ridică în aer. Radiind de fericire, își puse mâinile pe umerii lui, iar el o învârti.

– Puncte bune? Îți voi arăta eu punctele mele bune mai târziu.

O usturau ochii de la lacrimi.

– Nu te-am auzit niciodată râzând; nu în felul ăsta. Dumnezeule, Lee, aș zice că pari fericit.

El se opri și o lăsă jos.

– Sunt fericit, *querida*. Îi mângâie cu dosul palmei obrazul. Când sunt cu tine, simt...

– Ce simți? întrebă ea.

– Că sunt bărbatul care poate c-ar fi trebuit să fiu. Îi fură o sărutare. Că sunt bărbatul care ar face lucruri *loco*, ca acesta.

Îi apăsă mâna de copac. Ea depistă un șanț cioplit în scoarță.

– Ce părere ai? o întrebă.

– Cine e nerăbdător acum? îl dojeni ea. Trebuie să mă concentrez. Își trecu degetul de-a lungul adânciturii: o diagonală care, în cele din urmă, se curba într-un V, care se curba într-o diagonală, care forma un vârf. Ceva ieșea afară de-o parte și de cealaltă. E o inimă, șopti ea, o inimă cu o săgeată care trece prin ea. Tinerii îndrăgostiți fac așa ceva.

– Așadar, astăzi mă simt tânăr. O luă de mână. Ce îți spune inima?

Cu vârful degetelor, ea trasă liniile scrijelite.

– AB, și sub ele, LR. Lacrimi de bucurie îi umplură ochii, apoi i se prelinseră pe obraji. Mereu mi-am dorit ca cineva să îmi sculpteze inițialele pe un copac. Își apăsă mâinile pe trunchi, încercând să își imprime inima pe palmele ei.

– Deci îți place?

– Îmi place foarte mult.

– Ești prea ușor de mulțumit, *querida*.

Ea se răsuci spre el.

– Dar trebuie să scapi de ea. Dacă o vede cineva?

– Tocmai asta e și ideea.

– Ți-ar putea lua urma pe dată.

– Ce șanse sunt să își dea seama cineva?... În cazul în care se întâmplă să o vadă?

– Oricât de mici ar fi șansele, nu-mi place ideea.

– Ramurile sunt joase, frunzele dese. Nu cred că o va vedea cineva, dar va fi aici o mie de ani de-acum înainte, și dacă cineva chiar o vede, va răspândi povești despre nelegiuitul care s-a îndrăgostit de o doamnă.

Ea îi atinse gura cu degetele și descoperi că el zâmbea, un zâmbet plin și frumos, pe care nu îndrăznea să îl întunece cu grijile ei.

– Spune-mi povestea, Lee, spune-mi povestea pe care crezi c-o vor țese oamenii.

El o ridică în brațe.

– Cred că mai bine te voi duce în pat și ți-o voi arăta.

Era pierdut, atât de pierdut, poticnindu-se în întuneric, căutându-și casa... căldură, siguranță, dragoste... dar nu le putea atinge. Poate că nu le merita.

Tremura, îi era frig... sânge, al naibii de mult sânge. Țipete, plânsete... lacrimi. O explozie. Toate visurile lui, năruite.

Se învârti prin ceață până ce îi văzu așteptându-l, cu brațele întinse, nerăbdători să-l întâmpine acasă. Dar nu voia să meargă acasă, nu acum, nu după ceea ce devenise.

O voce îi pătrunse în coșmar, ademenindu-l departe, chemându-l înapoi. Lee tresări din somn, cu respirația grea și accelerată, cu corpul umed de sudoare.

– Lee? Ești bine?

Simți o mână mică pe pieptul lui, în timp ce o alta îi mângâia ușor părul transpirat.

– Îngeraș? întrebă el răgușit.

– A fost doar un vis, îl liniști ea blând, doar un vis.

– E mereu atât de real, că pot mirosi frica.

– Ai retrăit noaptea în care familia ta a fost atacată?

– La început, da, dar apoi... Am o amintire veche.

Ea se ridică îi apăsă capul pe sânul ei.

– Plângi.

I se încleștă stomacul, după care i se puse un nod tare de rușine în stomac și clătină din cap, negând adevărul.

– E-n regulă, Lee. E-n regulă, murmură ea. Nu trebuie să-ți fie rușine.

– Dar îmi este.

– Să nu-ți fie. Nu față de mine.

Nu față de ea, nu față de această femeie care îl vedea mai limpede decât îl văzuse oricine vreodată. Își înfipse degetele în părul ei și își ascunse fața în trupul ei moale.

– Ce visezi?

– Văd un bărbat și o femeie.

– Părinții tăi?

– Nu, nu știu cine sunt, dar mă întristează să îi văd. Mă doare când îi văd.

– Atunci nu mai visa, șopti ea. Doar dormi.

Îi frecă umerii tensionați și îi frământă gâtul înțepenit. El adormi din nou, ducând-o și pe ea în visele lui.

*

Angela stătea lângă fereastră, briza blândă a nopții ciufulindu-i părul. Lee cedase, în cele din urmă, ispitei somnului, atât de profund, încât nu se foise când ea plecase din pat. Dar oare cât timp avea să doarmă înainte să se trezească cu un alt strigăt sfâșietor?

Se întorseseră acasă și el o dusese într-adevăr în pat, iar povestea de dragoste pe care o țesuse cu fiecare mângâiere, cu fiecare sărut, amplificase dragostea pe care i-o purta. Putea doar să spere că, în timp, dragostea ei avea să vindece rănile din trecutul lui.

Nu voia să doarmă, în caz că o să aibă din nou nevoie de ea, dar nu prea fusese niciodată genul care să lenevească. Așa că se gândi exact ce o să le spună părinților ei. Cum să le explice un lucru pe care abia de îl înțelegea ea.

Ținând o carte în poală drept sprijin pentru bucata de hârtie și folosindu-și mâna stângă ca ghid, începu să scrie.

Dragă mamă și tată,

Am cunoscut un bărbat fără pereche. În multe feluri, îmi amintește de tine, tată; e foarte protector cu familia lui, cu cei pe care îi iubește.

În alte feluri, nu seamănă cu nici un alt bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Mă vede așa cum mi-am dorit întotdeauna să fiu văzută: nu ca pe o nevăzătoare, ci pur și simplu ca pe o femeie. Mă provoacă, mă incită, apoi îmi alină furia.

Nu trebuie să-mi spună nimeni când se uită la mine. Îi simt intensitatea privirii încălzindu-mă. Vocea lui mă liniștește. Apropierea lui îmi dă siguranță. Râsul și zâmbetele lui devin ale mele.

Dragostea lui mă întregește.

Nu mă aștept să înțelegeți de ce aș alege să trăiesc cu un bărbat care are un viitor atât de sumbru și care refuză să-mi promită altceva în afară de o inimă sfâșiată. Sper că veți respecta decizia mea de a rămâne aici.

Îl iubesc pe Lee așa cum n-am îndrăznit vreodată să visez că voi iubi pe cineva... Din toată inima.

Sper ca într-o zi să îl puteți cunoaște. Până atunci, rămân mereu fiica voastră,

Angela

Lăsă hârtia deoparte, se ridică de pe scaun și se aplecă deasupra patului. Lee respira uniform, calm. Ieși în vârful picioarelor din odaie.

Numărându-și pașii, Angela ieși din casă.

Îi era dor de plimbările ei de la miezul nopții, dar aici nu reușise să găsească nici un reper pe care să îl identifice. Nici un gard, nici un indian din lemn, nici un râset zgomotos venind dinspre tavernă – nimic care să o ghideze. Se putea pierde cu ușurință, și era absolut necesar să cunoască numărul exact de pași între casă și destinația ei.

Trebuia să îl roage pe Lee să-i construiască o potecă. O să înnebunească fără libertatea de-a se plimba. Orbirea ei nu ar fi închis-o într-o cușcă la fel de mult cum o făcea dragostea lui Lee. Era oare corect așa față de oricare din ei? Oare o să ajungă să-l deteste, într-un final?

Știa neîndoielnic că voia să își petreacă restul vieții cu el, să îmbătrânească alături de el. Să-i aducă pe lume copiii. Dar avea să fie nevoită să îi crească în izolare, și nu era sigură că le-ar fi putut refuza accesul la o lume pe care nu o mai putea vedea, dar pe care încă o iubea. Agitație, roți de căruță învârtindu-se, larma conversațiilor, hohote de râs. De-ar fi reușit măcar să îl convingă pe Lee să discute cu tatăl ei. Atunci ar fi avut o șansă la o viață normală, dacă ar fi putut să îi reabiliteze numele.

„Numele." Își dorea să reabiliteze un nume care nu îi aparținea cu adevărat. Care *era* numele lui real? De ce nu putea redeveni persoana care fusese înainte de noaptea în care Shelby îi atacase familia? De ce își alesese numele de Lee Raven?

Atâtea întrebări! Avusese încredere în ea și îi dăruise inima lui, îi oferise atât de multe deja, dar ea voia totul, voia să priceapă fiecare nuanță din spatele acțiunilor lui... dar mai mult decât atât, voia să-l salveze de la spânzurătoare.

Să împuști un om în spate poate că era o lașitate, dar înțelegea de ce îl ucisese pe Floyd Shelby. Era convinsă că, dacă ar fi explicat pur și simplu unui judecător tot ce se petrecuse în noaptea aceea, ar fi fost exonerat. Cu siguranță că părinții ei i-ar fi ținut partea. Credea că și Kit Montgomery ar fi procedat la fel. Poate că atunci, coșmarurile lui Lee ar fi încetat.

– Angela?

Ea rămase nemișcată, frica alungând ceea ce ar fi trebuit să fie bucurie.

– Spence?

– Slavă Domnului! Bărbatul o cuprinse strâns în brațe, în timp ce în mintea ei se învârteau o mie de întrebări. El se dădu puțin înapoi, dar o trase lângă el cu un braț. Haide! Să te scoatem de aici.

Ea se opuse și se eliberă din strânsoarea lui.

– Ce cauți aici?

– Ce dracu' crezi că facem aici? întrebă el.

– Noi? Cine mai e cu tine?

El o luă de braț.

– Îți voi explica totul după ce te voi duce departe de locul acesta, în siguranță.

Ea clătină din cap și își smuci brațul din strânsoarea lui.

– Explică-mi acum. Cine mai e cu tine?

El oftă zgomotos.

– Tata, Gray, șase rangeri și părinții tăi.

– Părinții *mei* sunt cu *tine?*

– Da. Ne-am răspândit ca să acoperim toată suprafața. Mă furișam ca să mă uit mai atent, să văd dacă pot identifica punctele slabe. Plănuiam să atacăm locul în zori. Îți poți imagina că mi-a fost aproape imposibil să îi conving pe părinții tăi că merita așteptarea, că ar fi fost avantajos să urmăm procedura standard a rangerilor. Dar ne-am gândit că, în felul ăsta, ar fi mai puțin probabil ca Raven să te folosească pe post de scut, dacă l-am prinde cu garda jos.

– Nu m-ar folosi niciodată pe post de scut.

– Nu mai are importanță acum. Din moment ce te avem pe tine, nu va mai trebui să fim precauți când vom intra să îl prindem pe el.

– Deci veți da năvală în casă, fluturându-vă armele? întrebă ea, gândindu-se la comentariul lui Lee cum că ar fi preferat să moară mai degrabă împușcat, decât spânzurat.

– Nu vom ataca atât de dur.

– Sunteți în Mexic. Nu aveți jurisdicție aici.

– Există precedente în care rangerii nu au respectat strict limitele formate de granița Texasului. Îi cuprinse fața cu mâinile. Angela, ce naiba se întâmplă? Am venit să salvez și am crezut că o să fii extrem de recunoscătoare. În schimb, te certi cu mine.

– Pentru că e prea periculos pentru voi toți. Are cinci frați în casă. Unul dintre ei este un băiețel. Sora lui e acolo. Își imagina teroarea pe care ar fi simțit-o Juanita când ar fi dat ochii de o hoardă de oameni necunoscuți luându-i cu asalt casa. Mă căutați pe mine. De ce nu l-ați lăsa pe Raven în pace?

– Nu putem, acum că l-am găsit. E un criminal. Știi ce reputație are tata și cum caută mereu să se facă dreptate.

Îl apucă de braț și își dori cu disperare să-i spună toată povestea, dar simți mustrarea blândă a lui Lee în inima ei și-și aminti că nu trebuia să dezvăluie anumite lucruri. Chiar dacă povestea familiei lui probabil că se număra printre ele, tot o durea că nu îl putea apăra spunând adevărul.

– Nu s-ar face dreptate, dacă cineva o să fie rănit.

I se puse un nod în stomac când se gândi că oricare dintre aceste persoane puteau fi ucise. Familia lui Lee. A ei. Kit. Grayson. Spence. Oare Lee s-ar preda, ca să își protejeze familia? Oare vreunul dintre urmăritorii porniți în căutarea ei i-ar acorda vreo șansă? Nu îl cunoșteau așa cum îl cunoștea ea. Iar el nu îi cunoștea pe ei. Cu ce s-ar alege dacă ar muri oricare dintre ei? Înghiți în sec.

– Dacă îți promit că nu va mai jefui niciodată o altă bancă, că nu va mai călca niciodată în Texas, ai putea, te rog, să ne lași aici și să te prefaci că nu ne-ai găsit?

El o mângâie tandru pe obraz.

– Ce s-a întâmplat cât ai fost cu el?

Ochii i se umplură de lacrimi.

– M-am îndrăgostit de el.

El o trase mai aproape.

– Ascultă-mă. Nu este ceva neobișnuit în cazurile de răpiri. Am citit despre femei luate de indieni, care s-au îndrăgostit de răpitorii lor.

Ea clătină din cap.

– Nu e așa. Le-am scris o scrisoare mamei și tatei, în care le-am explicat că vreau să rămân cu el.

– Crede-mă, draga mea. Ceea ce simți acum este rezultatul circumstanțelor, nu are de-a face cu el ca bărbat.

– E un om *bun*.

– Este un laș. A împușcat un bărbat din spate, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-i drept, tu ești prioritatea noastră, dar nu vom pleca fără el.

Dacă încercau să-l ia pe sus, se gândi că-l vor lua de-acolo doar mort. Cum ar reuși ea să îndure moartea lui?

– Pot să ți-l aduc, spuse ea răgușit, iar gâtul o duru de la efortul depus ca să rostească acele cuvinte.

– Pe Raven?

Ea se desprinse din îmbrățișarea lui.

– E un loc lângă râu. Vei găsi niște inițiale cioplite pe un copac. Îi voi cere să mă ducă acolo la scurt timp după răsăritul soarelui. Dacă suntem aproape de casă, frații lui vor încerca să te oprească și va exista riscul să fie ucis cineva. Simți că i se face greață. Și puteți să-l arestați lângă râu. Își încleștă degetele pe brațul lui. Numai să nu-l rănești.

El oftă zgomotos.

– Chiar trebuie să discut despre ideea asta idioată a ta cu tata.

– N-avem timp. Dacă Lee se trezește și nu sunt în pat... Își dădu seama prea târziu ce dezvăluire făcuse când rostise acele cuvinte.

– Dumnezeule! mormăi Spence. Spune-mi că nu ești în patul lui.

– Te rog, Spence. Întoarce-te la ceilalți și spune-le de planul nostru.

– Planul *nostru*? Nu îmi voi atribui nici un merit pentru el.

– Atunci îmi voi atribui eu tot meritul, dar nu înțelegi că este singurul mod prin care putem garanta că nimeni nu va fi rănit – sau, mai rău, ucis?

– Bine, dar dacă nu va ieși din casă până la prânz, vom intra peste el și îl vom lua, indiferent în ce condiții.

Ea se ridică pe vârful picioarelor și îl sărută pe Spence pe obraz.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi. Tatăl tău o să îl omoare naibii pe Raven când își va da seama ce-a făcut.

– Folosești prea multe cuvinte vulgare, Spence.

– Poftim?

Ea clătină din cap.

– Nimic.

– Încă ceva: Nu încerca să îl avertizezi. Vom lăsa oameni în spate, ca să supravegheze casa. Dacă încearcă să scape, promisiunea pe care ți-am făcut-o se anulează. Vom face tot ce trebuie ca să-l arestăm.

Probabil că ar fi fost cea mai proastă idee să îi dea de știre lui Lee. Știa cât de discret putea fi când își punea mintea la contribuție. Nu se furișase oare lângă ea de nenumărate ori? Și dacă se pricepea într-adevăr la arme, așa cum pretindea, știa că ar fi făcut orice ca să își protejeze familia.

– Îmi voi ține partea mea de învoială. Mă poți întoarce astfel încât să fiu în linie dreaptă cu casa?

El își puse mâinile pe umerii ei și o răsuci.

– Ai grijă.

– Și tu. Te rog spune-le părinților mei să nu își facă griji. Raven nu m-a rănit niciodată. Niciodată.

În timp ce mergea spre casă, se întrebă dacă și el ar fi putut vreodată să spună același lucru despre ea.

– Descrie-mi răsăritul. Vreau să îl văd prin ochii tăi, spuse Angela încet, prea încet, în timp ce stăteau sub copacul unde el sculptase inițialele lor.

Lee nu știa exact de ce anume cioplise în scoarța copacului. Aproape că își sculptase adevăratele inițiale, aproape că fusese convins să-i dezvăluie totul. Îl făcea să creadă în posibilități, îl forțase să recunoască faptul că încercarea lui de răzbunare deraiase cumva, că îi afecta pe oamenii nepotriviți. Poate că având-o de partea lui, și-ar fi putut redirecționa energiile, ar fi reușit să găsească o cale mai bună prin care să îl facă pe Shelby să plătească pentru acțiunile lui.

Fusese tristă încă de când o trezise înainte de ivirea zorilor și făcuse dragoste cu ea. După aceea plânsese și îi spusese că voia să meargă împreună cu el acolo, lângă copac. Pe cât de doritoare era ea să stea cu el, pe atât trebuia să fie și el dispus să își deschidă în întregime inima.

O urmări trecându-și degetele de-a lungul crestăturilor neregulate pe care le făcuse el în scoarța copacului.

– Răsăritul, șopti ea.

– Mai degrabă te-aș descrie pe tine.

– Știu cum arăt.

– Chiar știi? Știi că prin ochii mei ești cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o vreodată? O luă de mână și se lăsă pe un genunchi. Vrei să te căsătorești cu mine?

Ea icni, iar pe chipul ei se citi nu bucurie, așa cum se așteptase el, ci o expresie de groază. Ochii i se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji.

Se auzi scrâșnetul unei cizme, semn că nu erau singuri. Își simți fiecare nerv din corp strălfulgerat. Sări în picioare și își înfășură degetele în jurul patului pistolului, dar Angela îl prinse de încheietura mâinii.

– Nu, îl imploră ea, tulburată, dar deloc surprinsă, pe fața ei citindu-se doar o acceptare tacită.

– Ia-ți mâna de pe armă, Raven, îi porunci cineva. Am o jumătate de duzină de pușți îndreptate asupra ta.

– Te rog, îi spuse Angela cu voce răgușită, fă cum îți spune căpitanul Montgomery. Nu te vor răni.

„Montgomery." Ar fi trebuit să-și dea seama.

– Și frații mei?

Ea clătină din cap, în timp ce alte lacrimi i se rostogoleau pe față.

– Te vor doar pe tine.

Știuse, cumva, știuse că ei o să fie acolo, așteptându-l, că ea îl ademenise acolo. Își desfăcu încet degetele de pe armă și ridică mâinile, recunoscător că pălăria îi umbrea fața și îi permitea să ascundă agonia pricinuită de trădarea ei.

– Angela, dă-te de lângă el, spuse Montgomery tare, cu o voce cultivată, autoritară, cu un accent britanic clar.

Dar Angela nu se mișcă.

– Promite-mi că nu vei face nimic ca să îi silești să tragă, îl imploră ea pe Lee.

– Îmi voi da jos centura pentru arme, anunță el, după care își coborî precaut o mână. În timp ce mânuia prinzătorile, își îndreptă privirea spre Angela. *Querida*, un bărbat luptă doar atunci când are un motiv ca să trăiască.

– Lee, ascultă-mă...

– Nu vreau să aud nimic din ce-ai de spus.

Își aruncă centura pentru arme la pământ și făcu un pas înapoi. Doi bărbați ieșiră numaidecât din ascunzătoarea lor din spatele copacilor, îl răsuciră și îi smuciră mâinile la spate. I se puse un nod în stomac când auzi zornăitul fierului. Era recunoscător că familia lui nu se afla acolo ca să asiste la rușinea și umilirea lui, să-l vadă despuiat de orice urmă de demnitate în timp ce metalul rece se închidea în jurul încheieturilor lui.

– Nu trebuie să îl încătușați, spuse Angela.

– Angela! tună o voce.

Lee ascultă pașii grăbiți, șchiopătați, și sunetul unui baston atingând solul. Cu capul plecat, cu fața ascunsă de marginea pălăriei, văzu cu coada ochiului un bărbat care se opri șovăielnic lângă Angela și o trase spre el cu un braț, bastonul nefiind doar o proptea. Chiar se sprijinea pe el... tare, dacă era să se ia după încheieturile degetelor, care i se albiseră pe capul de leu din aur.

Lui Lee i se tăie respirația, năvălit de amintiri efemere. Era copil și studia speriat leul. Apoi amintirile îi dispărură și se îndoi că fuseseră măcar reale.

– *Papa*, spune-le că nu trebuie să îl lege.

– Angela, Kit știe mai bine ce are de făcut, spuse tatăl ei, cu un accent incontestabil britanic. Ești rănită? Te-a rănit în vreun fel?

– Nu, *papa*, sunt bine, dar trebuie să-l ajuți.

– Sigur că-l voi ajuta. Să ajungă direct la spânzurătoare. Tatăl ei se îndepărtă de ea până când ajunse în fața lui Lee. Ar trebui să te snopesc în bătaie, până te-ai preface într-o pastă însângerată.

Doamne Dumnezeule, chiar și-ar fi dorit să îl bată, să îl snopească în bătaie, până avea să se umple de vânătăi negre și albastre, ca să devină de nerecunoscut.

– Uită-te la mine, ticălosule!

– Harry, mă ocup eu de asta, spuse Montgomery. Tu ai grijă de Angela.

Ținându-și capul în continuare plecat, mai întâi văzu cizmele lui Montgomery. Roase, acoperite de praf, dar, evident, fin lucrate.

– Sunt căpitanul Christian Montgomery din Texas...

– Știu cine ești, spuse Lee solemn.

Cu inima bătându-i nebunește, îngrozit de ce o să descopere, își ridică încet privirea...

Și descoperi niște ochi la fel de albaștri holbându-se la el.

Capitolul 18

Încet, sfâșietor de încet, Kit Montgomery întinse mâna tremurândă și dădu jos pălăria de cowboy neagră a prizonierului lui.

Kit și-l imaginase mereu pe Lee Raven cu părul negru. Probabil din cauză că numele lui îi crea în minte imagini cu păsări negre. Nu-și imaginase niciodată că va avea părul la fel de cârlionțat ca al lui când îl lăsa să crească prea lung. Păr de culoarea grâului... identic cu al soției lui.

– Ce vreți să facem, domnule căpitan? întrebă Sean Cartwright.

Kit făcu ceva ce nu se așteptase vreodată să facă la momentul respectiv.

– Puneți-l pe cal, porunci el, după care îi întoarse spatele fiului lui.

Angela auzi tremurul din vocea lui Kit, zăngănitul lanțurilor și pașii lui Lee îndepărtându-se. Nu-și amintea să se fi mai simțit vreodată atât de pierdută, atât de abandonată. Întinse mâna frenetic și îl apucă pe tatăl ei de braț.

– Tată...

– Haide, spuse el grăbit.

– Tată, ce s-a întâmplat? Tăcerea care se lăsă înainte să vorbească grănicerul fusese aproape palpabilă. Tată?

– Angela!

Se întoarse, la rugămintea insistentă a mamei ei.

– Mamă!

Un miros pe care îl cunoștea bine – aroma afecțiunii și a iubirii pe care o asocia cu mama ei – o întâmpină cu o secundă înainte ca ea să simtă brațele mamei ei cuprinzând-o și lacrimile ei umezindu-i obrazul.

– Of, draga mea, spuse mama ei, legănând-o ușor. Of, copila mea.

– Mamă, ceva nu e în regulă.

– Ba acum e totul în regulă. Ești iarăși cu noi. Ești bine?

– Da, dar ce-i fac lui Lee?

– Lee? întrebă mama ei.

Ea dădu din cap, tot mai îngrijorată.

– Ceva nu e deloc în regulă. Kit era supărat. Am simțit asta în vocea lui.

– Of, Angela, începu mama ei, dându-i părul la o parte de pe față, cu un gest liniștitor, dar care îi dădea, de asemenea, de înțeles că nu știa exact cum să îi explice ceva. Ce știi despre Lee Raven?

– Că probabil mă urăște acum.

– Ce altceva?

– Nu înțeleg. De ce ne jucăm de-a întrebatul? De ce nu-mi spui pur și simplu...

– Seamănă uimitor de mult cu Kit, îi spuse tatăl ei încet.

Inima îi tresări, i se puse un nod în stomac și i se făcu greață.

– Nu înțeleg. Vrei să spui că e o versiune întunecată a lui Kit? E mexican...

– Nu, draga mea, nu e.

Ea se întoarse.

– Unde e? Trebuie să vorbesc cu el.

– Îl duc peste râu, îi spuse tatăl ei. Trebuie să mergem după ei.

Ea se lăsă pe tatăl ei, cu lacrimi în ochi, abia reușind să articuleze vreun cuvânt din cauza nodului care i se pusese în gât:

– Ce culoare are părul lui?

– E blond.

O năpădiră tot felul de imagini. Damon Montgomery alergând în brațele ei. Damon Montgomery urmărind-o. Damon Montgomery jucându-se de-a v-ați ascunselea cu ea.

Damon Montgomery făcând înflăcărat dragoste cu ea.

Angela stătea lângă foc, ascultând trosnetul flăcărilor. Cerule mare, Lee Raven era Damon Montgomery. Se simțea amorțită din creștetul capului și până în vârful picioarelor; se simțise așa încă de când descoperise adevărul despre identitatea lui, cu o neliniște nestăvilită. Îl dezamăgise pe vremea când fusese copil. Oare îl dezamăgise și acum, ca bărbat?

Mama și tatăl ei stăteau de o parte și de alta a ei, fiecare ținând-o de câte o mână. Spence stătea lângă mama ei. Grayson Rhodes se afla de cealaltă parte a tatălui ei. Nu știa unde era Kit. Iar Lee era undeva prin apropiere. Auzise zornăitul lanțurilor, dar zgomotul se stinse înainte să poată identifica exact locul de unde venea.

Nimeni nu vorbise în timp ce călăriseră. Nimeni nu rostise un singur cuvânt în vreme ce instalaseră tabăra. Nimeni nu scosese nici un sunet cât timp mâncaseră. Erau atât de multe lucruri care trebuiau spuse, și totuși, toți păreau îngrijorați când venea vorba să își exprime gândurile și temerile cu voce tare. Ca și cum toți ar fi fost șocați, uluiți de-a dreptul.

Oare cum se simțea Lee? Oare știa cine era el, de fapt? Oare îl recunoscuse pe Kit? Să afle, după atâția ani, că Damon era

în viață ar fi trebuit să fie motiv de bucurie pentru ea, nu de întristare.

– Trebuie să vorbesc cu Lee, zise ea. Oricât de tare încerca, nu și-l putea închipui ca fiind Damon. De ce nu-i spusese? Oare nu-și dăduse seama cine era?

– Nu știu dacă e o idee prea înțeleaptă, spuse mama ei.

– M-a privit cu furie?

– Nu, îi răspunse mama ei.

– M-a privit măcar un pic?

– Nu.

Inima i se făcu cât un purice. Nu îi simțise deloc privirea ațintită asupra ei pe toată durata zilei, ceea ce îi dădea fiori. Faptul că mama ei îi confirma bănuielile – și anume, că Lee o ignora – nu reuși decât să o facă să se îngrijoreze și mai tare pentru starea lui.

– A mâncat ceva?

– Nu, spuse Spence.

„*Querida*, un bărbat luptă doar atunci când are un motiv ca să trăiască." Deci presupunea că el nu avea nici un motiv pentru care să trăiască, nici un motiv pentru care să mănânce.

– Spence, vrei să pui niște mâncare pe o farfurie? Îl pot convinge eu să mănânce.

– Nu te las să te apropii de el singură, îi spuse tatăl ei.

– Nu e legat la mâini?

– Ba da, dar are mâinile prinse în față acum, nu la spate. Mi se pare destul de riscant. Chiar dacă o fi... ei bine, cine-o fi...

– Mă descurc și singură, îl întrerupse ea.

– Nu mă îndoiesc, dar tot te voi însoți...

– Tată! se răsti ea. Întinse mâinile și îl apucă de mână. Te iubesc din toată inima, dar nu mai sunt o copilă. M-am descurcat cu un nelegiuit, l-am împușcat...

– L-ai împușcat? o întrerupse Gray. Când te-a atacat în luminiș?

– Nu m-a atacat deloc. Alt bărbat m-a atacat. L-am împușcat pe Lee când am încercat să evadez și am eșuat. Apoi i-am îngrijit rana, m-am îndrăgostit de el și l-am trădat. Crede-mă că mă descurc și singură să-i duc ceva de mâncare. Ca să mai atenueze

lovitura pricinuită de cuvintele ei, duse mâna tatălui ei la buze și îi apăsă ușor degetele de obrazul ei. Chiar dacă m-ai vegheat, să știi că am crescut.

Își vârî mâna în buzunar și scoase scrisoarea pe care o scrisese când viitorul i se păruse promițător.

– Vreau să o citiți amândoi.

– Ce e? întrebă mama ei și luă bucata de hârtie.

– O scrisoare pe care am scris-o când credeam că nu mă voi mai întoarce în Fortune. Se ridică în picioare și întinse mâna. Spence, farfuria.

– Da, doamnă, răspunse acesta prompt, dându-i farfuria.

– Nu face pe deșteptul!

– Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva. Cu toate astea, te voi însoți până la prizonier, după care voi pleca.

O luă de braț și se urni din loc. Când nu mai simți căldura focului și știu că părinții ei nu mai erau așa de aproape încât să o poată auzi, întrebă:

– Dacă aș ști de ce l-a omorât pe Floyd Shelby și i-aș spune unui judecător, i-ar afecta în vreun fel sentința?

– Probabil că nu. Fiind doar din auzite, și toate cele. La fel cum le-am spus și eu părinților tăi că ai reușit, fără să-ți dai seama, să te îndrăgostești de un nelegiuit. Presupun că nu m-au crezut până nu le-ai spus-o chiar tu, adineauri.

– Au părut șocați?

– Cred că devastați e un cuvânt mai potrivit. Probabil că nu așa îți plănuiseră viitorul.

– Ai vorbit cu el când i-ai dus de mâncare mai devreme? întrebă ea blând.

– Am încercat, dar nu i-a prea plăcut de mine.

Ea zâmbi fără să vrea în colțul gurii.

– Poate o fi văzut avocatul din tine.

– Nu sunt încă avocat. Trebuie să ai douăzeci și unu de ani ca să te prezinți în fața comisiei de licențiere.

– Mereu ai vrut să crești prea repede, îi aminti ea. Ți-a plăcut de el?

– Nu în mod deosebit. Mi s-a părut cam înfumurat, dar, date fiind împrejurările, presupun că și eu aș fi la fel.

– Cum rezistă tatăl tău?

– Dacă e să mă iau după felul nefiresc în care evită pe toată lumea, aș spune că nu prea bine. Ca să știi și tu, avem oameni care păzesc perimetrul, cu puștile pregătite. El se opri din mers. Încă cinci pași și vei ajunge la intrarea în culcușul leului. Noroc.

Îl auzi îndepărtându-se și inima începu să îi bată nebunește. Nu fusese atât de speriată nici când Lee o luase pe sus prima dată, în fața băncii. Înaintă cu grijă, după care îngenunche.

– Ți-am adus ceva de mâncare.

Nu auzi nici un zgomot de lanțuri și nu simți nici o mișcare în aer. Își așeză farfuria în poală. Întinse mâna tremurând, căutându-i fața. Îi atinse obrazul, dar el se feri. Respingerea lui o sfâșie.

– Lee...

– Știai că ne așteptau la râu. Am citit pe chipul tău, Angela, așa că n-are rost să negi.

– Da, știam, șopti ea, frământându-și mâinile, ca să nu mai încerce să îl atingă. După ce ai avut coșmarul acela, după ce ai adormit, am ieșit la plimbare. Am dat de Spence nu departe de casă. Se aplecă spre el. Lee, toți oamenii pe care îi vezi aici așteptau lângă casă să se facă ziuă. Ochii i se umplură de lacrimi. M-am gândit doar că s-ar putea să moară cineva. Tu. Sau Miguel. Sau Juanita. Sau tatăl meu.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Și să fi murit încercând să scapi? Sau să fi omorât pe cineva, ca să-ți protejezi familia?

– Măcar atunci aș fi avut o șansă. Varianta ta îmi garantează drumul spre spânzurătoare.

Ea refuză să creadă că o să fie spânzurat.

– Când te-am rugat să mă lași la mila oamenilor care te urmăreau, n-ai vrut, pentru că nu-i cunoșteai. Lee, eu îi *cunosc pe acești* oameni. Am încredere în ei. Și tu poți avea încredere în ei. Urmă un moment lung de tăcere. Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu să te comporți ca un prost. Îi întinse farfuria. Trebuie să-ți păstrezi forțele.

Auzi lanțurile zăngănind când el îi luă farfuria din mână.

– De ce te-ai chinuit atât de tare să mă convingi că ești mexican? întrebă ea.

– Pentru că în inima mea chiar sunt.

– În noaptea aceea, după ce... am făcut dragoste... ți-a fost frică că aș fi putut să-mi dau seama cine ești, dacă ți-aș fi atins fața?

– M-am gândit că o să-ți dai seama ce nu sunt.

– Și anume?

– Am crezut că nu eram dorit. Am presupus mereu că am fost abandonat. Nu am vrut să-mi cunoști partea rușinoasă a vieții.

I se făcu inima cât un purice când auzi ecoul pustiu din vocea lui.

– Acum înțelegi că nu ai fost abandonat? Eu te-am pierdut...

– Nu. Nu trebuie să te mai învinovățești pentru ce-a fost înainte. În schimb, pentru ce s-a întâmplat astăzi poți să te învinovățești.

Cuvintele lui o străpunseră, și era sigură că asta își și dorise.

– Îți amintești ceva din copilărie? îl întrebă ea domol.

– Îmi amintesc că mereu îl băteam pe Alejandro când ne încăieram.

Ea intuise atâtea lucruri despre tenul lui, încât nu insistase să-i dezvăluie fiecare nuanță de culoare, fiecare tentă.

– Ce culoare au ochii tăi?

– Albaștri. Ca cerul la prânz, când soarele i-a înlăturat aproape toată culoarea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Ca ai lui Kit. Ca ai lui Spence. Ca ai lui Damon. Mereu au fost atât de limpezi. Ești Damon, se răsti ea.

– Ba nu. Damon Rodriguez a murit în noaptea în care Shelby i-a atacat familia.

Îi venea greu să respire.

– Damon? Damon Rodriguez? Îți spuneau Damon?

– Era numele meu; doar atât îmi aminteam.

– Când ți-am povestit despre copilul pe care l-am pierdut că se numea Damon, de ce nu mi-ai spus atunci cine erai?

– Pentru că nu știam sigur. Putea fi o coincidență.

– Dar am fi putut discuta și am fi aflat adevărul.

– Și apoi ce, Angela? Cine am fost înainte nu schimbă destinul celui care am devenit. În schimb, oamenii vor jeli încă o dată moartea fiului lor? Îți poți imagina o întorsătură mai crudă a sorții?

Nu, nu putea, dar aflase cu mult timp în urmă că soarta nu prea avea tendința să împartă cărți câștigătoare.

– Dacă nu le spui de ce l-ai ucis pe Floyd Shelby, le voi spune eu. Te-am pierdut o dată, nu sunt dispusă să te pierd din nou.

– Ți-am spus că am jurat să duc noaptea aceea cu mine în mormânt. Dacă mă mai trădezi o dată, mă vei pierde... pentru totdeauna.

Kit stătea în picioare la marginea taberei, învăluit în umbrele nopții, și își privea prizonierul. „Prizonierul." Fiul.

Cu siguranță că Lee era fiul lui. Avea impresia că se uita la propria lui reflexie într-o oglindă îndepărtată, neclară. Dumnezeule mare! Kit l-ar fi recunoscut oriunde. Cincisprezece ani. Și nu trecuse nici măcar o zi în care să nu se fi gândit la fiul pe care îl pierduse. În mod inexplicabil, nu și-l imaginase niciodată crescând.

Își luă puțin privirea de la el când Harry veni lângă el. Se părea că prietenul lui de nădejde hotărâse că amicul lui, Kit, se complăcuse îndeajuns în nefericirea lui, singur.

– Cum să-i spun lui Ashton? întrebă Kit răspicat. Închise ochii și o lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz. Dumnezeule mare, Harry, când i-am găsit hainele însângerate, am fost sigur c-a murit. Cum să-i spun acum că m-am înșelat?

– Hainele lui erau zdrențuite și pline de sânge. Și eu ajunsesem la aceeași concluzie. Trebuia să-ți curmi suferința, și pe a ei. Era timpul să lași speranța la o parte.

Kit clătină din cap, istovit.

– Să știi că nu am încetat niciodată să sper. Totuși, nu o pot lăsa să-l vadă spânzurat. Nu pot să-i spun acum, fără urmă de îndoială, că fiul nostru e mort. Se sprijini de un copac și își trecu mâinile prin păr. De douăzeci de ani aplic legile acestui stat, iar fiul meu a ajuns să reprezinte tot ce am disprețuit eu.

Își apăsă pumnul încleștat pe piept.

– Doare atât de tare, Harry. Anii pe care i-am fi putut petrece cu el și pe care i-am pierdut, bărbatul care a devenit, bărbatul care am visat că avea să devină, prima dată când l-am ținut în brațe.

Harry oftă prelung.

– Să mă ajute Dumnezeu și pe mine, pentru că fiica mea s-a îndrăgostit de un netrebnic.

Kit făcu o grimasă.

– Mereu l-a iubit pe Damon...

– Nu știa că era Damon când s-a îndrăgostit de el. După accentul lui, a crezut că era mexican. Avea doar o idee vagă despre cum arăta și nu avea nici un indiciu că ar fi putut fi Damon.

– Totuși, sentimentele ei nu schimbă faptele lui.

– Și tu ai ucis.

Lui Kit i se puse un nod în stomac.

– Nu deschide subiectul, Harry, îl avertiză acesta.

– Și eu am ucis. Pentru numele lui Dumnezeu, și soția mea a ucis. Cine ar putea să susțină că faptele lui nu sunt la fel de îndreptățite ca ale noastre?

– Un judecător. A fost judecat și condamnat.

– L-am urmărit cu atenție cât a stat Angela cu el. Am petrecut prea mulți ani învățând să măsor oamenii din priviri și, cu riscul de-a părea arogant, am devenit al naibii de bun la asta. Uită-te mai bine la el, Kit. S-ar putea să merite să-l salvezi.

Cu lacrimile șiroindu-i pe fața ei încântătoare, Angela se întorsese la familia ei. În adâncul sufletului, și Lee jeli lucrurile pe care le-ar fi putut avea. Îi acordase toată încrederea lui, iar ea îl păcălise, ca să fie prins de oameni care aveau puterea să îl distrugă – dacă nu l-ar fi distrus ea mai întâi.

Angela vorbise de nenumărate ori despre încredere. Trădarea ei îl durea și mai tare pentru că avusese încredere în ea, își pusese în pericol familia și își deschisese inima în fața ei. O ceruse în căsătorie. În acel moment ar fi trebuit să se fi simțit în al nouălea cer, nu umilit.

Nu putea scăpa de sentimentul de rușine. Rangerii urmăriseră când se lăsase în genunchi în fața ei. Își dezvăluise dragostea

neînfrânată pe care o simțea pentru ea, iar acești străini fuseseră martorii trădării lui.

Poate că ea va reuși, în cele din urmă, să se convingă singură că o făcuse din grijă pentru familia lui și a ei, dar nu o va ierta niciodată pentru că nu avusese încredere în el că-i putea proteja pe cei dragi lui.

O privi pe mama Angelei cum îi mângâia părul, ca să o liniștească. Își încleștă mâinile când își aminti șuvițele acelea minunate, răsfirate pe pieptul lui.

Își mută privirea de la cele două femei și se uită la stele. Putea lega punctele acelea luminoase, ca să creeze imagini, dar nu reușea să pună laolaltă toate bucățile din viața lui.

Refuza să accepte teoria Angelei, potrivit căreia el ar fi fost Damon Montgomery. Deși se gândise la această posibilitate când ea menționase prima dată numele copilului, refuzase imediat gândul și hotărâse că era doar o coincidență. Un om cu reputația lui Montgomery și-ar fi găsit fiul – dacă nu ar fi fost, mai degrabă, bucuros că scăpase de el. Lui Lee i se păruse un gând prea dureros.

O mișcare îi captă atenția, și îl văzu pe Montgomery traversând încrezător tabăra pe care o comanda dintr-o simplă privire sau prin postura-i impunătoare. Inima lui Lee începu să bată cu putere pe măsură ce bărbatul mai în vârstă se apropia de el. Până în ziua aceea, nu înțelesese că în ultimii ani îl văzuse pe Montgomery de fiecare dată când se uita în oglindă – atâta doar că fața rangerului era brăzdată de riduri mai adânci.

Montgomery se lăsă pe vine lângă el, măsurându-l din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut să-i străpungă sufletul.

– Hai să ne plimbăm puțin, îi șopti el.

Întinse mâna și introduse o cheie în lacătul lanțurilor. Lui Lee i se uscă gura când îi urmări mâinile mari și degetele lungi și subțiri care îl eliberau. Oare degetele acelea îl bătuseră vreodată pe spate, încurajator? Oare îl ținuseră vreodată în brațe? Oare îl luaseră de mână, copil fiind, în timp ce omul căruia îi aparțineau mergea alături de el explicându-i misterele lumii? Erau mâinile care ar fi trebuit să îl îndrume prin viață.

– E adevărat ce se spune despre tine; nu porți armă, spuse Lee ca să umple golul, deoarece liniștea care se așternuse între ei îl tulbura.

– Pistoalele mi se par o povară, dar am un pumn al naibii de bun, pe care nu mi-e teamă să-l folosesc.

– Și eu la fel.

În lumina răspândită de focul care dansa în fața lor, Lee avu impresia că vede o grimasă de durere pe chipul lui Montgomery. Cătușele de fier îi alunecară de la încheieturile mâinilor și ajunseră pe pământ. Montgomery se ridică în picioare, iar Lee îi urmă încet exemplul, cu mușchii înțepeniți de la nemișcare. Unul dintre oamenii care se aflau în apropiere, cu o pușcă în brațe, se apropie de ei.

– Nu este nevoie să vii după noi, Sean, spuse Montgomery. Ne descurcăm.

Cei doi bărbați se îndepărtară de tabără, Lee devenind foarte conștient de sentimentul neașteptat de familiaritate care pusese acum stăpânire pe el. Știuse mereu că trupul lui purta cicatricile lăsate de adevăr: fusese nedorit, neglijat, nu fusese iubit... până când o familie mexicană îl luase în propriul cămin și îl acceptase ca pe unul de-al lor. Acum nu mai știa ce să creadă.

Montgomery se opri brusc și se uită la stele, apoi spre copac, după care în pământ, și, într-un final, îl privi tulburător pe Lee.

– Știi cumva de ce îți spui Lee Raven?

Lee se gândi la zilele care urmaseră atacului lui Shelby. Săpase un mormânt nu foarte adânc lângă cel al părinților lui și pusese un semn pe care era inscripționat numele lui real. Atâta timp cât Shelby îl va fi crezut mort, ar fi urmărit o fantomă. După care se gândise mult și bine la un nume pe care să-l poarte, un nume care să nu însemne nimic pentru Shelby... dar care, din motive pe care nu le înțelesese niciodată, însemna ceva pentru el.

– Am vrut un nume care să nu aibă legătură cu familia mea.

– Atunci ai dat greș lamentabil din punctul acesta de vedere... Sau poate că nu. Nu am remarcat niciodată asemănarea, mormăi Montgomery, pierdut parcă în gândurile lui. Zâmbi trist, apoi adăugă: Ravenleigh e numele moșiei familiei mele din

Anglia. Din clipa în care s-a născut primul meu fiu, a fost învățat că era moștenitorul de drept și că, într-o zi, o să devină contele de Ravenleigh.

Lui Lee i se puse un nod în stomac. Făcu doi pași șovăitori în spate, până se lovi de un copac, și se sprijini de acesta, întrucât îi tremurau picioarele. Inspiră adânc, înfiorat.

– Raven Lee.

„Lee Raven." Cuvintele i se încâlciseră în memorie. Numele acesta, care plutise ca o ceață cenușie prin amintirile lui, deveni dintr-odată mai clar, iar el era acum un băiat care-și asculta tatăl vorbind cu mândrie despre casa lor părintească. Ravenleigh. Moștenirea lui. În tot acest răstimp, numele pe care îl alesese îi reflectase trecutul mai mult decât își dăduse el seama.

– Înainte să devii Lee Raven, ai mai avut și alt nume?

Lee dădu încet din cap.

– Damon Rodriguez.

– Damon, repetă el încet. Mama ta ți-a ales numele.

„Mama ta." Erau primele cuvinte pe care Montgomery le rostea și care îi confirmau ceea ce Lee nu voise să accepte, nu îndrăznise să recunoască. Chiar dacă Angela îi spusese, refuzase să o creadă, dar acum adevărul începea să prindă rădăcini. Omul din fața lui *era* tatăl lui. Nu, nu, Juan Rodriguez fusese tatăl lui. Îl învățase pe Lee să aibă grijă de vite, să respecte femeile și să își iubească moștenirea mexicană.

– Îți amintești de ea? întrebă Montgomery, iar în vocea lui, Lee simți dragostea profundă, neclintită pe care i-o purta soției lui.

– Nu.

– Are aceeași nuanță de păr ca a ta. Mult mai lung, desigur. Deși, nici ție nu ți-ar strica o tunsoare.

– *Sí.*

El își trecu mâinile prin păr, după care înlemni. Îl văzuse pe Montgomery făcând același gest de nenumărate ori, în timp ce ridicaseră tabăra.

– Vorbești spaniola.

– Fără să stau prea mult pe gânduri. Așa am fost crescut.

Montgomery tresări. Lee nu știa dacă va putea să îl considere vreodată tatăl lui, dar poate că așa era cel mai bine. Nu voia ca Montgomery să îl considere fiul lui. Nu-și putea închipui cât de dezamăgit trebuie să se fi simțit acesta descoperind că fiul lui era un nelegiuit. Ba mai rău, să creadă că a murit o dată și să fie obligat să-i îndure moartea din nou.

– Știi cum ai ajuns la familia Rodriguez?

Lee înghiți în sec. I se părea și mai greu acum să aibă încredere în cineva, după ce Angela îl trădase, dar nu vedea ce rău și-ar fi putut face dezvăluind această informație.

– Juan Rodriguez m-a găsit. Eram rănit, bolnav și înfometat.

– Îți aduci aminte ce s-a întâmplat înainte de asta?

Ca un fum cenușiu subțire, o amintire se strecură lent pe lângă zidurile de apărare pe care le clădise, dar aducea cu ea vulnerabilitate, durere și rușine. Își amintea sentimentul de durere, de frică paralizantă... dar înainte de asta... nimic.

– Nu, îmi pare rău.

– Nu trebuie să te scuzi. Erai foarte tânăr...

– Câți ani am? întrebă Lee.

Îi sărbătoriseră mereu ziua de naștere la data în care îl găsiseră, dar fără să adauge ani la vârsta lui. Presupuseră că Alejandro era mai mare, pentru că era mai înalt, dar după ce nou-venitul își umpluse burta în fiecare seară, îl întrecuse repede în statură.

– Douăzeci.

Încuviință din cap. Era mai tânăr ca Alejandro. Ar fi trebuit să-și dea seama. Angela îi spusese că era cu patru ani mai mare ca băiatul pe care îl pierduse, iar el devenise exact ce se temuse că era când ea îi spusese numele băiatului – era acel copil.

– Angela mi-a spus ce s-a întâmplat, dar nu-mi aduc aminte.

– Poate că e mai bine așa. Vreau să știi că nu am încetat niciodată să te caut, spuse Montgomery sumbru.

Lee își simți stomacul strângându-se și își îndreptă privirea în altă parte. Nu voia să citească nevoia de înțelegere din ochii bărbatului, dorința ca Lee să recunoască faptul că Montgomery era tatăl lui.

– Am colindat fiecare sat indian și fiecare ascunzătoare a nelegiuiților. Mi-am creat o reputație cum că aș fi fost obsedat de justiție, când, de fapt, scopul meu real era să îmi găsesc fiul. Damon...

Lee își întoarse brusc privirea spre Montgomery.

– Nu, trebuie să rămân Lee Raven. El e cel care trebuie să meargă la spânzurătoare. Nu voi întina numele familiei care m-a crescut... sau al vreunei alte familii.

– Mama ta...

– Nu trebuie să afle niciodată. Ar fi o cruzime să-i spui că ai găsit un om care seamănă cu fiul tău...

– Care seamănă cu fiul meu? Asta crezi tu, fir-ar să fie? Se apropie de el, iar Lee văzu lumina slabă a lunii lucind în lacrimile tatălui lui. Ești fiul meu, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cum îți spui. Ești fiul meu!

Lee se îndepărtă de copac și începu să se plimbe încolo și încoace.

– Ți-am citit povestea. Știu ce fel de om ești. Ești un om respectabil. Se opri brusc, cu fața la Montgomery, și se lovi în piept. Eu am ucis.

– Crezi că eu nu?

– Tu ucizi în limitele legii.

– Uneori, situațiile nu pot fi definite prin lege, spuse Montgomery încet. În dimineața aceasta, ne-ai fi putut împușca.

– Angela putea fi rănită.

– Ai putea fugi chiar acum.

– Parcă îmi amintesc c-ai zis că ai un pumn dat naibii?

Montgomery zâmbi, zâmbi din toată inima.

– Chiar am, dar am și picioare bătrâne. M-ai întrece cu siguranță, presupunând că ești la fel de rapid ca Spence. E fratele tău, să știi.

– Am văzut că semănați.

– Mai ai și o soră, Mercy, de cincisprezece ani. La fel de senină ca mama ei.

O soră... o soră pe care mai bine să nu o întâlnească.

Montgomery își încrucișă brațele la piept și se sprijini de copac.

– Deci, ce-o să mă fac eu cu tine?

– Uită că m-ai găsit.

– Nici pomeneală. De ce l-ai ucis pe Floyd Shelby?

Lee își lăsă capul în jos și se uită atent la pământul de sub picioarele lui.

– Nu merita să respire același aer cu familia mea, zise el, apoi își ridică privirea.

– Ai vrea să fii mai exact?

Se gândi la durerea Juanitei, la lacrimile ei și la jurământul pe care i-l făcuse. Fata suferise deja prea mult, și știa că dezvăluirea adevărului nu îi justifica faptele. Nu voia să riște să o rănească și mai mult și nu știa dacă Montgomery i-ar fi respectat dorința de a o proteja pe Juanita.

– Nu. Nu pot explica de ce l-am ucis, dar pot explica alte lucruri care s-au întâmplat și ce a mai făcut Vernon Shelby. Angela a spus că, dacă ți-aș zice, i-ai putea ajuta pe frații mei să își recapete pământul.

Montgomery se desprinse de copac.

– Să ne mai plimbăm puțin. Gândesc mai bine când merg.

Lee îl urmă din nou.

– M-am gândit la tine în fiecare zi, dar nu mi-am imaginat vreodată că ai putea crește mare, spuse Montgomery. Trebuia să fac pași mici când ne plimbam împreună.

Și, preț de o clipă, Lee își aminti că se plimba în umbra unui bărbat înalt... și că îl ținea de mână.

Lee stătea lângă foc, amintindu-și constant că era prizonier, chiar dacă nu mai era încătușat. Mai devreme sau mai târziu, o să i se pună din nou cătușele.

– Am auzit că familia ta a furat vite, spuse Spence.

– Minciuni. Erau oameni buni.

– Justițiarii i-au omorât? întrebă Spence.

– Shelby și oamenii lui, cu binecuvântarea șerifului. Oameni care au venit aici după războiul dintre state și nu aveau pic

de respect pentru mexicanii care munciseră pământul înaintea lor. Ne-au furat ce era al nostru, lucrurile câștigate cu sudoare și sânge.

Montgomery ridică o sprânceană, dar Lee nu voia să-și retragă cuvintele. După atâția ani, se considera mai mult mexican decât alb, asta dacă se gândea câtuși de puțin la culoarea pielii lui în primul rând. Îi iubise pe soții Rodriguez ca și când ar fi fost părinții lui.

– Uciderea hoților de vite de către justițiari a devenit o practică acceptată de mult timp, când vine vorba despre imperiile de vite prospere. Cu nici doi ani în urmă, în Wyoming, i-au spânzurat pe Cattle Kate și pe iubitul ei pentru că au furat vite, spuse Spence.

Lee simți nevoia puternică de a-și înfige pumnul în falca lui Spence.

– Vrei să spui că ce a făcut Shelby e justificat?

– Vreau doar să spun că nu a stabilit un precedent prin faptele lui. Și că nu va fi nici ultimul care să săvârșească astfel de fapte.

– Familia avea vreun act de proprietate? întrebă Montgomery.

Lee nu era sigur, dar trebuie să fi avut o dovadă de proprietate.

– Sam Houston le-a acordat dreptul de proprietate asupra pământului. Trebuie să existe vreun act doveditor. Vei avea grijă să le fie înapoiat pământul?

Montgomery încuviință lent din cap.

– Da, dacă putem dovedi că pământul le aparține și le-a fost luat pe nedrept. Cum sunt implicați frații tăi în moartea lui Floyd Shelby?

– Nicicum.

– Jafurile de la bănci?

– Sunt singurul responsabil pentru crimele mele. Frații mei nu trebuie trași la răspundere pentru ce-am făcut eu.

– Lași o grămadă de urme pentru un om care călărește singur, spuse Montgomery.

– Poate că mă mai însoțesc din când în când, dar nu au avut nici o legătură cu crimele pe care le-am comis. O minciună mică, dar având în vedere circumstanțele, se gândi că era complet justificată.

– Nu vor fi pedepsiți, spuse Montgomery, iar Lee simți în vocea lui reputația de cinste și integritate pe care și-o clădise tatăl lui.

„Tatăl lui." Preț de o clipă, răsuflând ușurat la gândul că familia lui adoptivă o să fie în siguranță, aproape că-și propusese să-i facă loc familiei naturale din nou în inima lui. Dar și fără asta o să îi fie destul de greu să meargă la spânzurătoare, știind la ce trebuia să renunțe. I-ar fi fost de-a dreptul imposibil să o facă, dacă urma să fie forțat să renunțe la și mai multe.

Se gândi cât de păcat era că soarta nu voise să fie bună cu el. Își dorea ca Kit Montgomery să nu fi aflat niciodată adevărul despre el, să fi crezut în continuare că fiul lui murise cu mult timp în urmă.

De fapt, acum murise de două ori. A treia oară o să fie, fără îndoială, așa cum se spunea, cu noroc.

– Îți amorțesc simțurile, nu-i așa, când morții învie? întrebă Gray încet.

Kit ar fi trebuit să își dea seama că Gray știa ce spune. La urma urmei, primului soț al soției lui îi reușise isprava.

Doar el și Gray mai rămăseseră lângă foc. În afară de oamenii care stăteau de pază, toți se duseseră la culcușurile lor. Fiii lui Kit se aflau în părți opuse ale taberei. Nici unul nu părea să doarmă.

– Amorțeală. E o descriere bună. M-am așteptat mereu să mă simt extrem de fericit, să fiu în al nouălea cer, însă mă gândesc doar că voi fi nevoit să văd cum îl spânzură.

– M-am gândit că l-ai putea lăsa să evadeze.

– M-am gândit și eu serios la asta. Se uită la flăcările care tresăreau. Dar ar însemna doar să aștept îngrozit vești că chiar e mort. Tot are de dat socoteală pentru crima săvârșită. Iar vânătorii de recompense nu ar fi la fel de permisivi ca noi în ceea ce-l privește și ar continua să-l caute. Trebuie să aflu niște răspunsuri, răspunsuri pe care nu vrea să mi le dea.

– De ce crezi că face asta?

Kit clătină din cap.

– Nu sunt sigur. Deși m-am gândit că poate încearcă să protejeze pe cineva. Evident, nu pe el însuși.

– Deci, ce plănuiești să faci?

Kit oftă.

– Du-l în Emilia. Orășelul din sudul Texasului fusese ridicat exact la sud de râul Nueces. E orașul cel mai apropiat de ferma lui Shelby. O să fac niște cercetări. Dar, indiferent de motivele lui, oricât de justificate ar fi fost ca să îl ucidă pe om, nu pot trece cu vederea că l-a împușcat pe la spate.

– Îi vei spune lui Ashton?

– Nu. E o povară pe care trebuie s-o port singur pe inimă. Este prea firavă ca să supraviețuiască încă o dată pierderii lui Damon. Îl voi trimite acasă pe Spence, care îi va spune doar că Angela e în siguranță. Cât despre tine, prietene, e timpul să te întorci la Fortune, să le spui surorilor Angelei că e bine și să ai grijă de familia ta.

– Dacă ai nevoie de ceva, de orice...

– Am nevoie de încă o minune.

Capitolul 19

– Cred că am văzut un magazin de croitorie când am ajuns ieri seară în oraș, spuse mama Angelei, în timp ce se plimbau la braț de-a lungul promenadei de lemn din Emilia.

„Emilia." Angelei îi plăcea numele, dar se îngrozea când se gândea ce reprezenta orașul pentru „Lee". Încă nu se putea gândi la el ca fiind Damon. Pentru ea era în continuare proscrisul Lee Raven.

Din câte reușise să afle, Kit îl dusese la închisoare. La început, sperase că o să îl lase să scape. În schimb, îi explicase că trebuia să cerceteze evenimentele care avuseseră loc în noaptea în care Shelby îi atacase familia.

Dar oare o să găsească suficiente informații care să îl exonereze pe Lee? Și dacă nu, oare cât ar fi reușit ea să aștepte înainte să distrugă iubirea fragilă pe care i-o purta Lee, spunându-i lui Kit tot ce știa? Și dacă i-ar fi spus, oare ar mai fi vrut dovezi și de la alții? Oare Juanita ar fi fost dispusă să le povestească

tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea îngrozitoare, ca să își salveze fratele?

Erau atâtea posibilități ca să fie salvat, dar pe care el nu părea dispus să le ia în considerare la modul serios – totul din pricina unui jurământ pe care îl făcuseră doi copii.

Angela și părinții ei închiriaseră două camere la un hotel mic din oraș. Aceștia doreau ca ea să se întoarcă în Fortune, dar Angela nu putea până când nu știa ce o să se întâmple cu Lee. Kit își luase și el o cameră. Își oprise doi oameni, iar celorlalți le spusese să se întoarcă la îndatoririle lor obișnuite, printre care nu se număra șederea în Emilia.

Pe drum, ea încercase de câteva ori să discute cu Lee, dar acesta fusese reticent, distant, nevrând să înțeleagă de ce procedase așa, neputând să o ierte. Îi ceruse de mai multe ori să nu spună nimic despre Juanita. Întrucât el se întorsese împotriva lui însuși, frângându-i inima, cum să se bucure de această plimbare alături de mama ei?

– Poate că ne vom opri și la magazinul de pălării, ca să îți comandăm una nouă. Mereu ți-au plăcut pălăriile, spuse mama ei.

– Mamă, chiar nu mă interesează cumpărăturile.

– Angela, nu poți continua să porți aceleași haine. Sunt murdare.

– Putem să le spălăm.

– Aș prefera să le înlocuim. În plus, acum că suntem într-un oraș, nu pot să port în continuare pantaloni.

Ea își aminti ceva și zâmbi.

– De ce nu? Îți plac mai mult ca rochiile.

– Da, ei bine, există momente când îmi place măcar să mă prefac că sunt o doamnă.

Ea o strânse de braț pe mama ei.

– Chiar ești o doamnă.

Mama ei pufni, apoi spuse:

– Am ajuns. „Croitoreasa." Ce nume original de magazin!

Angela auzi un clinchet de clopoțel în semn de bun-venit când mama ei deschise ușa. Respiră adânc, ca să își facă curaj, și intră după ea, sperând ca magazinul să aibă și haine gata făcute.

– Salutare, salutare! le strigă o femeie. Eu sunt Bonnie. Fără supărare, dar arătați de parcă ați fost călcate în picioare.

Mama ei râse ușor.

– Sper că nu arătăm chiar atât de rău, dar avem totuși nevoie de niște haine noi cât mai repede posibil.

– Atunci vă pot ajuta. Am câteva gata făcute, cărora aș putea să le dau o notă personală, dacă vreți, sau putem începe de la zero.

Angela își plimbă mâna de-a lungul tejghelei. Chiar nu voia să petreacă acolo mai mult timp decât era necesar.

– Să sperăm că găsim câte una gata făcută pentru amândouă, iar cu celelalte vom începe de la zero, spuse mama ei.

Angela își înăbuși un geamăt. Tatăl ei îi spusese odată că era o corvoadă să o ducă pe mama ei să-și cumpere haine. Evident, de-a lungul anilor, mama ei hotărâse că acea corvoadă îi făcea plăcere.

– Celelalte? repetă Bonnie.

– Nu știm sigur cât vom rămâne în oraș, îi explică mama ei.

– Ați venit să asistați la spânzurare? întrebă Bonnie.

Angela ameți brusc, așa că se prinse de marginea tejghelei. Anticipau deja acest eveniment oribil?

Mama ei o cuprinse de după mijloc și o trase spre ea, oferindu-i sprijin.

– Nu, nu suntem aici pentru asta.

– Dar ați auzit, nu-i așa? Ați auzit că l-au adus pe Lee Raven noaptea trecută?

– Da, cunoaștem acest lucru, spuse Angela tăios. Dar nu am venit ca să discutăm despre asta. Am venit ca să cumpărăm haine.

– Of, bineînțeles. Ținând cont de coloritul vostru și toate cele, pun pariu că vreți amândouă ceva verde.

Angelei nu-i păsa. Nu-i păsa deloc. Ar fi acceptat orice i-ar fi oferit.

– Verde e-n regulă, spuse mama ei.

– Ei bine, lăsați-mă să văd ce am pe aici, spuse Bonnie, iar Angela își dădu seama că femeia se aplecase în spatele tejghelei. Știți ce e ciudat la Lee Raven? S-ar părea că e Damon Rodriguez. Nu pot să spun că sunt foarte surprinsă.

Fiecare nerv din corpul Angelei deveni atent.

– De ce spui asta?

– Păi, spuse Bonnie, vocea ei devenind tot mai sonoră în timp ce se ridica să așeze ceva pe tejghea, cu o bufnitură. Păi, Vernon i-a ucis familia și toate cele. Adică, am fost surprinsă să aflu că Damon nu a murit. Am crezut cu toții că a murit în noaptea aceea, împreună cu ceilalți. Dar după ce-am auzit că n-a murit, nu m-a mai mirat că i-a luat banii lui Vernon. Totuși, m-a șocat că l-a omorât pe Floyd... nu că n-ar fi meritat să moară...

– De ce crezi că merita să moară? întrebă Angela, profund conștientă că vocea ei părea un nenorocit de ecou, dar nepăsându-i câtuși de puțin.

O auzi pe femeie trecându-și mâna peste material.

– Avea în el o grămadă de răutate și era un om cu mai multe fețe. Nu-mi plăcea nici felul în care se uita la femei, chiar și la cele bătrâne ca mine, de parcă ar fi văzut prin hainele lor, până la lenjerie.

– L-ai cunoscut bine pe Damon? întrebă Angela, disperată să afle răspunsuri, să îl cunoască așa cum fusese cândva.

– Oh, da. I-am cunoscut pe toți din familia Rodriguez. Doamna Rodriguez își făcea toate hainele la mine. Cea mai drăguță femeie pe care ai putea-o întâlni vreodată. Foarte manierată, precum nobilimea spaniolă, sau ceva de genul acesta. Numai că nu făcea paradă cu asta. Te simțeai bine doar stând în prezența lor.

– Cum era Damon?

– Ca frații lui, doar că nu arăta ca ei, desigur. Foarte politicos. Mama lor i-a ținut din scurt, dar nu a pus niciodată nuiaua pe ei. Nici nu avea de ce. Băieții o adorau. Era de ajuns să se uite la ei cu o privire prin care le spunea că o dezamăgiseră, și se îndreptau imediat. Nu i-am auzit niciodată spunând vreun cuvânt urât. Își scoteau întotdeauna pălăriile în fața doamnelor. Veneau în oraș sâmbăta, îmbrăcați cu hainele lor elegante. Jachete negre scurte și pantalonii decorați cu fir de argint. Cele mai bune *sombrero*. Cred că asta l-a enervat pe Vernon.

– Ce vrei să spui? întrebă Angela.

– Ei bine, credea că nu era bine să îl crească pe Damon ca în Mexic, din pricină că nu era cu adevărat mexican. Mie nu mi s-a

părut nimic rău în asta. Cum ziceam, fiecare dintre băieții ăia era un gentleman. În plus, Vernon nu locuia aici când l-au primit pe băiat în familia lor.

– Tu locuiai aici?

– Bineînțeles. Nimeni nu credea că o să trăiască. Toată lumea de pe-aici i-a spus că mai bine îl lăsau să moară. Era clar că cineva nu-l voise dintr-un motiv anume. Dar doamna Rodriguez le-a spus că trebuie să își asculte inima. Era hotărâtă să-l ajute pe băiat să trăiască. Se pricepea la ierburi și la rugăciuni. A ars atâtea lumânări atunci, în biserică, încât părea ziuă acolo, chiar și pe timp de noapte.

– Și a supraviețuit, spuse Angela încetișor.

– Da, și când s-a întremat – femeia plesni tejgheaua –, Doamne, ai milă, dar era o frumusețe de băiat! Și era o plăcere să fii în preajma lui. Mereu îi lua prin surprindere pe oameni când îl auzeau vorbind pentru prima dată, din pricina accentului mexican, dar era pur și simplu fermecător. Ca și frații lui. Bineînțeles, după aceea Ramon a început să fie interesat de Christine, ceea ce nu i-a convenit deloc lui Vernon.

– Știai de Ramon și de Christine? întrebă Angela, confuză.

Crezuse că aceștia își păstraseră secretă dragostea.

– Am ochi, nu-i așa? N-au făcut niciodată nimic în public ca să lase impresia că aveau sentimente unul pentru celălalt, dar Dumnezeule mare, tânărul acela o privea de parcă ea atârnase fiecare stea pe cer. Orice femeie ar fi fost mai mult decât bucuroasă ca Ramon Rodriguez să se uite la ea, asta pot să-ți spun. Bineînțeles, Vernon nu a fost de aceeași părere. Nu putea trece peste originea lor mexicană. Spunea că locul lor nu era aici. M-a surprins de-am dat pe spate când am aflat că oamenii ăia furau vite. Nu avea nici un sens.

– Pentru că erau oameni atât de buni, spuse Angela.

– Pentru că erau mai bogați ca Midas.

Uimită, Angela se aplecă în față. Lee omisese să menționeze asta.

– Erau bogați?

– Cei mai bogați de prin părțile astea. Dar, cum ziceam, nu ți-ai fi dat seama după felul în care se purtau. Dar lucrurile mărunte îi dădeau de gol. Haine elegante, cai buni, o *hacienda* uriașă. Mai mult de jumătate din ea a ars în noaptea aceea. Mă așteptam ca Vernon să distrugă și ce-a mai rămas din ea, dar nu a făcut-o niciodată. A folosit-o ca să servească drept avertisment celor care vor încerca să acționeze împotriva legii.

– Sau celor care se vor gândi să-și facă singuri dreptate, spuse Angela încet.

Lee stătea pe patul din celula mică, cu spatele lipit de zidul de cărămidă. Barele de fier împărțeau camera îngustă în patru compartimente. Zăngănitul ușii, după ce intrase în celulă, reverberase între pereții celulei, iar pieptul i se strânsese. Era atât de aproape de a plăti pentru crima lui.

Un ranger texan, Sean Cartwright, stătea pe un scaun în fața celulei lui Lee. Și el stătea cu spatele rezemat de perete, cu privirea împietrită pe ușa care ducea în biroul principal al șerifului, având o pușcă în poală. Când șeriful îi adusese micul dejun, Lee văzuse cu ce viteză putea Cartwright să manevreze o pușcă și să o îndrepte spre ușă. Se gândi că bărbatul era aproape la fel de priceput ca el la arme.

– Nu prea înțeleg de ce, pe drum încoace, Montgomery nu s-a deranjat să mă încătușeze, dar acum că sunt în spatele gratiilor, îți cere să mă împușți în caz că încerc să evadez.

Cartwright se uită la Lee.

– Nu sunt aici ca să te opresc în caz că încerci să evadezi, băiete. Sunt aici ca să îi opresc pe ei să te linșeze.

Lee își îndreptă spatele.

– Și totuși, de ce m-a băgat aici?

– Pentru că un om înțelept știe că unele reguli pot fi încălcate, iar pe altele mai bine le forțezi puțin. Căpitanul e un om înțelept. Știe cum să facă diferența între ele. În plus, e mai greu pentru cei care poate că și-ar dori să te vadă sfârșind prost să te scoată de aici decât să te scoată din hotel. Nu ești chiar popular în statul ăsta.

– Lucrezi de multă vreme cu Montgomery?

– Da.

– Se pricepe chiar așa de bine să mânuiască armele cum se spune?

– Mai bine chiar.

– Când mă vor spânzura, dacă nu îmi plesnește gâtul, crezi că m-ar... că m-ar împușca?

– Sincer să fiu, mă aștept mai degrabă să văd schimb de focuri la o întrunire religioasă decât să te văd spânzurat.

– Dar sunt condamnat...

– Statul ăsta îi datorează tatălui o creanță. Guvernatorul o știe.

– Crezi că m-ar grația?

– Dacă i-ar cere căpitanul.

Lee se lăsă din nou pe perete. Oare ar face asta pentru el? Dacă i-ar fi spus ce se întâmplase în noaptea aceea fatidică, oare l-ar fi crezut pe Lee sau ar fi trebuit ca și Juanita să înfrunte din nou trecutul? Ar fi înțeles ei oare de ce îl împușcase un om pe la spate? Până și el regretase acel act de lașitate.

Cartwright chicoti încet și se foi în scaun.

– Ai văzut ce privire avea șeriful când am dat buzna aici noaptea trecută? A rămas cu gura căscată atunci când te-a zărit.

– Mie mi s-a părut că șerifului Evans îi era frică.

– Da. Ca un om care știe că Ziua Judecății tocmai ce-a dat năvală pe ușă.

Istovit după prea mult călărit, Kit intră în camera lui de hotel din Emilia. Cutreierase regiunile rurale timp de trei zile, punând întrebări și căutând răspunsuri. Din păcate, nu descoperise nimic important.

Văzu un bărbat cu capul plecat și cu borurile largi ale pălăriei ascunzându-i trăsăturile, care stătea pe un scaun. Lui Kit i se păru ciudat că acesta se afla pe hol la miezul nopții. Se gândi să investigheze, dar își dorea mai degrabă să doarmă decât să se intereseze de prezența străinului. Se duse direct la recepție.

– Cheia mea.

Funcționarul o scoase dintr-o nișă mică, i-o înmână lui Kit și făcu semn spre bărbatul din hol.

– Așteaptă de două zile să vă vadă, căpitane Montgomery.

– Cine e?

– Nu mi-a spus. Doar stă acolo, ca o țestoasă, cu capul pitit.

– Mulțumesc.

Curios, Kit se îndreptă spre individ.

– Mă scuzați. Am auzit că m-ați așteptat.

Bărbatul își înălță capul și îl privi cu ochi căprui mari.

– Sunteți Kit Montgomery?

– Într-adevăr.

Bărbatul se ridică încet în picioare.

– Cel care l-a arestat pe Lee Raven?

– Da.

Omul se îndreptă de spate și îl privi pe Kit în ochi.

– Ați făcut o greșeală gravă.

Kit ridică din sprânceană.

– Într-adevăr.

– *Sí. Eu* sunt Lee Raven.

Plictiseala începea să îl învăluie, răzbunătoare. Îl obosea, îi făcea mintea să rătăcească. Lee se mută la celălalt capăt al patului. Era mai puțin comod să se rezeme de barele celulei vecine decât de perete.

Lumina slabă a lunii se revărsa prin fereastra îngustă de deasupra capului lui. Aproape că putea vedea stelele. Se întreba oare cum își punea Angela dorințe la o stea; oare era suficient să îți spună cineva că sclipește o stea pe cer? Sau trebuia să o și vezi cu adevărat ca să îți pui o dorință?

Oricât încercase, nu reușea să nu se mai gândească la ea. Își dorea cu disperare să afle dacă rămăsese în oraș sau dacă se întorsese în Fortune, dar refuza să îl întrebe pe Cartwright. Nu voia să știe nimeni că încă îi păsa de Angela.

Își amintea timpul petrecut împreună și pieptul i se strângea de durere. Înainte ca Angela să intre în viața lui, uitase cât de minunat era să zâmbești și să râzi. Încetase să mai aprecieze

frumusețea răsăritului de soare. Încetase să viseze la o viață care îi promitea iubire.

Devenise ca un vas gol, plin de găuri, incapabil să mai țină în el lucruri esențiale. Îi fusese mai ușor să se confrunte cu perspectiva spânzurării când nu prea avea nimic de lăsat în urmă.

Nopțile erau mai pustii acum, când ea nu îi mai încălzea trupul și nu îi mai alina sufletul. Era recunoscător că nu o adusese nimeni acolo. Nu voia ca ea să audă cum fiecare zgomot răsuna a gol sau să atingă barele reci de metal și să-și imagineze cușca în care era închis.

Nu voia să își amintească de el ca de un animal prins în capcană, îngrozit, singur și aflat complet la mila altora.

Asta îl rodea cel mai tare la această situație intolerabilă. Nu mai deținea controlul asupra vieții lui.

Ușa din depărtare se deschise. Se uită în jur și sări din pat.

– Alejandro, ce cauți aici?

– Nu cunosc numele acesta, spuse Alejandro, evitându-i privirea și intrând în celula pe care o deschisese Montgomery.

– Ce prostie mai e și asta? întrebă Lee.

Alejandro își înălță capul și își scoase pieptul în afară.

– Sunt Lee Raven.

Lee nu putu decât să plesnească în barele de metal de la celula fratelui lui, din moment ce nu ajungea la capul lui.

– Ești *loco?*

Gura lui Montgomery zvâcni.

– Sean, se pare că avem doi Lee Raven. Ești responsabil pentru ambii.

– Da, domnule căpitan.

– *Un momento!* strigă Alejandro, arătând spre Lee. Lui îi poți da drumul.

– Nu prea cred.

Lee așteptă ca Montgomery să iasă din încăpere, după care se întoarse spre fratele lui.

– Nu pot să cred c-ai făcut așa ceva.

– Ce te-așteptai să fac? Ți-am spus că o să fii spânzurat din pricina acelei femei.

Lee clătină din cap și se trânti pe pat. Alejandro se așeză și el și se rezemă cu umărul de bare.

– Poate că, dacă vom spune în continuare că eu sunt Lee Raven, ne vor crede, în cele din urmă.

Lee se uită urât la fratele lui.

– Nu vreau să te creadă. Nu te-ai uitat bine la cel care te-a adus aici?

– *Sí*. Aproape că mi-am înghițit limba când l-am văzut. Seamănă cu tine.

– Nu, Alejandro. Eu semăn cu el. E – încă nu o spusese cu voce tare – tatăl meu.

– Kit Montgomery este tatăl tău? întrebă Alejandro, evident uimit.

– *Sí*, răspunse Lee.

– *Acel* Kit Montgomery? Cel pe care l-ai admirat de la distanță? întrebă Alejandro.

– *Sí*. Bărbatul despre ale cărui aventuri mi-am dorit mereu să citesc. Ce ironic, nu? Lee se foi pe pat. În plus, familia lui are o proprietate în Anglia. Ravenleigh.

Alejandro făcu ochii mari.

– E numele tău, dar alandala.

– *Sí*.

Alejandro se lăsă să cadă.

– Atunci nu mă va crede.

– De ce n-ai rămas în Mexic?

Alejandro ridică din umeri.

– Când s-a lăsat noaptea și nu te-ai mai întors acasă, m-am gândit că ceva nu era în regulă. Așa că am plecat să te caut.

– Și ceilalți?

– Le-am spus să rămână cu Juanita.

Ușa îndepărtată se deschise din nou. Montgomery intră în încăpere, părând foarte obosit și iritat în același timp. Lângă el, Roberto părea la fel de vinovat ca păcatul.

– Se pare că mai avem unul, spuse Montgomery, escortându-l pe Roberto într-o celulă. Închise ușa, trântind-o, și îl privi cu atenție pe Lee. La câți să mă mai aștept?

Lee se uită la frații lui.

– Jorge?

– O, nu, spuse Roberto. Jorge a spus că are alt plan.

– Ce plan? întrebară Lee și Montgomery în același timp.

– Spune doar că e un plan magnific, dar la cum îl știu pe Jorge, m-am gândit că orice-ar fi, sigur nu va funcționa.

– Să sperăm, spuse Montgomery. Sean, să fii vigilent.

– Da, domnule.

Montgomery se întoarse cu spatele la ei.

– Montgomery?

Se opri și se uită peste umăr. Lee își simți fața încingându-i-se, dar nu reușea să îi spună bărbatului „tată".

– Jorge e nesăbuit, dar inofensiv.

– Splendid. Să sperăm că va rămâne așa. Montgomery ieși din încăpere.

Roberto se rezemă cu fața de bare.

– Lee, Montgomery seamănă cu tine.

– E tatăl lui Lee, îi spuse Alejandro.

Roberto rămase cu gura căscată și clipi des, după care întrebă:

– Cum e?

– Corect. Un om de onoare. Mi-a promis că va analiza revendicarea ta legată de terenul de lângă Emilia. Alejandro, știi cumva dacă a existat vreun act de proprietate?

– Dacă am avut vreodată unul, probabil că a ars în foc.

– Mi-era teamă c-o să spui asta, dar trebuie să existe o înregistrare pe undeva. Montgomery o va găsi.

– Și apoi ce? întrebă Roberto.

– Se va asigura că ți se înapoiază pământul.

– Nu înțeleg, Lee, începu Alejandro. Cum de te-ai pierdut atunci, cu mulți ani în urmă?

– Mă jucam cu Angela.

– Angela?

– Viața e amuzantă, nu-i așa?

– În acea primă dimineață, ai spus că părul ei îți aduce aminte de ceva.

– Era o amintire care mă tachina, dar pe care nu o vedeam limpede. Probabil că mă gândisem la ea.

– Atunci termină de povestit, îl îndemnă Roberto.

– Nu sunt prea multe de spus. Renegații m-au furat. Probabil că m-am îmbolnăvit sau le-am adus prea multe belele. Oricare ar fi fost motivul, au hotărât să nu mă mai țină în preajma lor.

– Pierderea lor a fost câștigul nostru, spuse Alejandro.

De cealaltă parte a ușii, ascultând cu atenție, Kit se gândi că fiul lui nu părea genul de om care să împuște pe cineva pe la spate, fără un motiv bun.

Obosit până în măduva oaselor, ieși din biroul șerifului. Câteva minute mai târziu, intră în hotel și urcă scările până la al doilea etaj. Bătu încet la ușa de la odaia Angelei.

– Sunt Kit.

Ea îi deschise ușa, cu ochii umflați, dar Kit se îndoia că erau așa de la somn.

– Îmi cer iertare că te deranjez, începu el.

– Nu dormeam. Vrei să intri?

– Nu. Voiam doar să-ți spun că n-am aflat mare lucru.

Ea se sprijini de tocul ușii, evident dezamăgită.

– Ba mai rău, doi dintre frații lui Damon sunt la închisoare. Alejandro și Roberto.

– Dar i-ai promis...

– I-am închis pentru binele lor. Amândoi pretindeau a fi Lee Raven.

Ea zâmbi blând.

– Îl iubesc, Kit. La început nu pricepeam ce admirau atât de mult la un hoț criminal.

– Știi de ce l-a ucis Damon pe Floyd Shelby?

Ea încuviință încet din cap.

– O să-ți spun ce știu. Nu voi risca să îl pierd din nou pe Damon.

Kit auzi un icnet și se întoarse, dar încremeni când își văzu soția pe hol, cu ochii în lacrimi și cu mâna-i subțire lipită de gât.

– Ashton, ce Dumnezeu cauți aici?

Capitolul 20

Întins pe pat, cu un picior atârnându-i pe podea, Lee tresări din somnul lui ușor când auzi sunetul cheii.

– Haide, îi spuse Cartwright, ținând arma în îndoitura cotului, în timp ce deschise ușa.

– Unde mergem? întrebă Lee.

– La hotel.

– De ce?

– Ordinele căpitanului.

– De ce îl iei? întrebă Alejandro.

– Relaxați-vă, băieți, bine? le spuse Cartwright. Trebuie doar să ne ocupăm de asta înainte să înceapă oamenii să se perinde prin oraș.

– Să vă ocupați de ce anume? întrebă Roberto.

Cartwright oftă și îl apucă de braț pe Lee.

– Să mergem.

Lee intră în biroul șerifului.

– Unde-i Evans?

– Vine târziu, pleacă devreme.

Lee ieși din clădire. Se așternuse ceața, iar zorii se ascundeau după ea. Cartwright îl strânse mai tare și îl conduse pe Lee peste drum, de-a lungul promenadei de lemn, spre hotel. Intrară pe ușa din spate și străbătură un coridor întunecat. Cartwright deschise o ușă.

– Aici.

Lee intră șovăielnic în încăpere. Cartwright îl urmă, închise ușa, trecu pe lângă el și se îndreptă spre fereastră.

– Uită că sunt aici, spuse el, după care trase perdeaua și privi pe fereastră.

– Te aștepți să dăm de belele? întrebă Lee.

– Întotdeauna mă aștept să dau de belele. Se uită peste umăr și dădu din cap spre cada cu apă aburindă. Treci acolo.

– Trebuie să fac baie?

Cartwright își îndreptă atenția înapoi spre fereastră.

– Da. Ordinele căpitanului.

Lee se dezbrăcă nerăbdător de haine, le întinse pe podea, și apoi intră în cadă. Căldura apei i se infiltră numaidecât în oase. Gemu încet și se scufundă până ce apa îi ajunse la gât. Se uită spre pat. Era așa curat, că nu l-ar fi deranjat să își facă siesta după aceea, doar așa, scurt.

Se auziră trei bătăi rapide în ușă.

– E în regulă, puteți intra, strigă Cartwright.

Balamalele scârțâiră. Lui Lee i se strânse stomacul când o văzu pe Angela intrând în odaie și închizând ușa după ea. Chiar dacă era oarbă, chiar dacă mângâiase fiecare bucățică din corpul lui, sau poate tocmai de aceea, se lăsă în jos și speră ca gardianul lui să nu îi fi observat roșeața din obraji.

Părul îi era aranjat cam la fel ca în prima noapte în care o văzuse. Purta o rochie verde lucioasă, ce se potrivea cu ochii ei. Era incredibil de frumoasă, și se gândi că, o vreme, fusese a lui.

Angela așeză o cutie pe pat.

– Kit s-a gândit că poate ai vrea să te bărbierești.

Îi puse pe pat prosoape și haine curate. Cu un pieptene și un foarfece în mână, se întoarse spre el.

După precizia cu care îngenunche lângă cadă, el își dădu seama că ea mai fusese în odaie.

– Tu ai aranjat toate astea?

– Nu, eu doar le-am spus cum să aranjeze lucrurile pentru mine. Vrei să te tund?

Se uită pe deasupra ei la Cartwright. Acesta privea atent pe fereastră. Lee ridică din umeri.

– Dacă vrei.

Ea se furișă în spatele lui și își trecu de mai multe ori degetele prin părul lui. El își închise ochii, ca într-un dulce abandon, nevrând să admită cât de mult îl alina prezența ei, cât de mult îi lipsise atingerea ei.

– Nu vei pune la îndoială abilitatea mea de-a te tunde ? întrebă ea.

– Mi-am dat seama, Angela Bainbridge, că poți face orice îți propui.

– Ți-a crescut părul, spuse ea.

Simții dinții pieptenului pe scalpul lui de mai multe ori. După care auzi sunetul foarfecelor.

– Mereu mi-am imaginat că ești brunet, medită ea. De ce nu mi-ai spus că ești blond?

– Pentru că familia mea a fost mexicană. Am regretat mereu că nu le-am putut lua apărarea. M-am gândit că nu fac nimic rău dacă nu dezvălui totul.

Ea îi dădu părul la o parte și îl sărută pe curbura gâtului.

– Te iubesc, Lee.

– Vrei să mă ademenești ca să-mi calc jurământul? Despre asta e vorba? strigă el și făcu un gest amplu cu brațul, împrăștiind picături de apă peste tot.

– Nu, tratamentul acesta regal nu are nimic de-a face cu noi.

Ea începu să lucreze cu sârguință, tăindu-i din șuvițe. El își lăsă capul pe spate și se întrebă vag cu ce anume avea de-a face, dar hotărî că nu mai conta. În plus, îi plăcea să-i simtă degetele mișcându-se ușor peste părul lui.

– Cât de scurt îl vrei? întrebă ea.

– Nu contează. Atâta timp cât continua să îi perieze părul pe spate, o putea face la nesfârșit.

– Cum ți se pare? întrebă ea, înghiontindu-l în umăr.

Lee tresări și deschise ochii. Adormise? Apucă oglinda pe care i-o întinse ea și își studie reflexia. Își trecu încheieturile degetelor peste lobii urechilor. Până acolo îi ajungea părul, uniform, de-o parte și de cealaltă a capului. Își trecu dosul palmei peste ceafă.

– Arată bine.

Ea zâmbi încet, iar el își dori să îi poată face mai multe complimente.

– Îmi place rochia.

Ea se îmbujoră. Culoarea rozalie din obraji o prindea bine, acoperindu-i pistruii.

– Serios? Tata mi-a cumpărat câteva haine pe care să le port cât stăm în oraș.

– Ar trebui să te duci acasă, Angela, în Fortune. Nu te-așteaptă nimic aici.

– Nu e adevărat.

El se uită din nou spre fereastră. Cartwright stătea acolo, ca o statuie.

– Angela...

– Bagă-ți capul sub apă, să îți spăl părul.

Se gândi la degetele ei masându-i scalpul și nu putu să reziste tentației. Se scufundă, apoi reveni la suprafață, cu apa scurgându-i-se pe față.

– N-ar trebui să fii aici. Ești o femeie necăsătorită.

Ea apucă săpunul și începu să îl spele pe păr.

– În Anglia medievală, fiica cea mare îi spăla adesea pe domnii care veneau în vizită.

– Nu suntem în Anglia medievală.

– Nu, așa e.

– Pari obosită.

Ea se opri din spălat.

– N-am dormit prea bine.

Începu să îl frece din nou pe cap. El se relaxă.

– Părul meu e foarte murdar. S-ar putea să fie nevoie să-l spălăm de mai multe ori.

Dar ea îl spălă doar de două ori. După ce termină, îngenunche lângă cadă, îl luă de mână și începu să îi frece unghiile cu o placă micuță.

– Ce faci? întrebă el.

– Ai unghiile aspre. M-am gândit să ți le netezesc puțin.

Se aplecă spre ea, inhalându-i parfumul floral.

– Nu-ți place cum se simt mâinile mele? întrebă el liniștit, încet.

Ea se înroși și începu să respire mai repede.

– Știi bine că-mi place.

– Unde îți place să îmi simți cel mai mult mâinile?

Ea încremeni cu gura ușor deschisă, iar obrajii deja roșii i se colorară și mai tare.

– Știi că nu suntem singuri aici.

– Nu mă aude.

– De ce faci asta?

– Într-adevăr, de ce?

– Ca să mă rănești? întrebă ea. Ei bine, e deja prea târziu.

Își reluă munca.

– Nu eu sunt cel care a trădat.

– Nu? Și eu ar trebui să accept și să înțeleg că mai degrabă ai muri pentru Juanita decât să trăiești pentru mine?

– Nu înțelegi.

– Am înțeles că te-am pierdut o dată. E vina mea că ești aici.

– Angela, erai o copilă, șopti el aspru.

– Era responsabilitatea mea să stau cu ochii pe tine în după-amiaza aceea. Trebuia să te veghez. Dacă i-aș fi oprit pe bărbații aceia...

– Câți au fost?

Angela ezită, apoi spuse:

– Cinci.

– N-ai fi putut face nimic împotriva lor.

– M-am ascuns, spuse ea, iar în voce i se citi dezgustul față de propriile fapte.

– Dacă ai fi făcut orice altceva, acum erai moartă... sau chiar mai rău.

– Dar ai pătimit atâta pentru că eu am fost prea speriată să fac ceva.

– Nu trebuie să te învinovățești, spuse el.

– Ba da, *Damon*. Dacă vei fi spânzurat, nu mi-o voi ierta niciodată.

Ea îi îndepărtă brusc mâna.

– Dă-mi-o pe cealaltă.

– Ai de gând să le pilești și pe astea până în carne?

Ea își îndreptă spatele.

– Așa am făcut?

El ignoră faptul că îl usturau degetele pe care le ținea deja în apă și îi dădu cealaltă mână.

– Nu.

O studie cu atenție, în timp ce ea își ducea la bun sfârșit sarcina. Părea chiar mai obosită decât și-o amintea atunci când călătoriseră spre Mexic. Sau poate că acum îi acorda mai multă atenție. Nu o alegea pe Juanita în favoarea ei.

După ce îi netezi unghiile, îi ținu oglinda ca să se poată bărbieri. Privirea îi tot aluneca spre ea, așa că se tăie mai mult ca de obicei. După ce el îndepărtă și ultimul strop de spumă, ea își plimbă degetele de-a lungul obrazului lui, cu ochi melancolici, iar el se întrebă la ce se gândea.

– Te las să termini acum, spuse ea și se ridică în picioare.

– Angela?

Ea se opri, cu ochii fixați pe el, de parcă l-ar fi putut vedea.

– Mulțumesc pentru ajutor.

– Nu-mi mai spui deloc *querida*. Asta spune multe, nu-i așa?

Apoi, se strecură silențios afară din odaie.

Lee se uită la reflexia lui din oglinda mare. Pantalonii negri îi veneau perfect. Cămașa albă se simțea moale pe pielea lui, largă și umflată. Angela îl tunsese foarte bine. Ori de câte ori se gândea la ea, se simțea de parcă ar fi căzut într-un vid, unde durerea răcnea în jurul lui. O iubise atât de mult, atât de profund... și adevărul era că încă o iubea.

Auzi pași și își îndreptă atenția spre ușă. Montgomery intră în cameră de parcă i-ar fi aparținut și încăperea, și ce se afla în ea.

Cartwright își relaxă postura.

– S-a spălat bine, căpitane.

– Văd, spuse Montgomery.

– Sunt pe hol, dacă aveți nevoie de mine.

– Mulțumesc, Sean.

Montgomery așteptă până ce Cartwright ieși din încăpere, după care se apropie de Lee.

– Mama ta vrea să te vadă.

Lee se simți de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuțit ruginit în stomac și acum îl răsucea.

– Mama mea... Se lăsă pe saltea. Ar fi mai bine să nu o facă.

– Sunt de acord. Montgomery se duse la fereastră și privi afară. Nu plănuiam să-i spun că te-am găsit... cel puțin nu până când urma să fiu sigur că nu vei fi spânzurat.

Se întoarse și îl țintui cu privirea pe Lee.

– Mama ta e fragilă. Ai fost mereu greu de stăpânit. Întotdeauna s-a bucurat că Angela o ajuta să aibă grijă de tine, când venea în vizită. Se simte la fel de vinovată ca Angela pentru dispariția ta. Nu îi pot refuza posibilitatea de a-l vedea pe bărbatul care ai devenit.

Ieși din cameră. Lee se ridică în picioare și se pregăti pentru cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Kit o luă pe Ashton în brațe și o sărută apăsat pe creștetul capului. Timp de peste douăzeci de ani, o iubise mai mult decât iubise însăși viața.

– Aș vrea să te gândești mai bine dacă vrei să îl vezi, spuse Kit încet.

Ea își lăsă capul pe spate.

– Vreau să îl văd pe fiul nostru.

Îi atinse obrazul cu degetele.

– Nu mai e băiețelul pe care îl legănai ca să adoarmă.

– Dar a fost cândva. Și e fiul pe care l-am născut. Vreau să-l văd.

Kit oftă resemnat, făcu un pas înapoi și își întrepătrunse degetele cu ale ei.

– Mi-am petrecut toată viața încercând să îți îndeplinesc orice dorință. Mă gândesc că nu mă pot opri acum. Dar să nu te aștepți la prea mult de la el. Nu cred că știe încă exact cine e.

O conduse în cameră. La ușă, ea își eliberă mâna din a lui.

– Așteaptă aici, îi porunci ea încet.

Fusese mereu o femeie bolnăvicioasă. Slabă și palidă, i se părusе mereu mai degrabă ca o petală de floare fragilă, care s-ar fi putut rupe la orice atingere. Așa că uneori uita cât de puternică era.

Încuviință din cap și se sprijini de perete. Chiar dacă își dorea nespus de mult să o protejeze, știa că cel mai bine era ca anumite

lucruri să le înfrunți de unul singur. O privi în timp ce se apropia de fiul lor, care stătea la fereastră, în lumina soarelui.

Damon arăta de parcă tocmai l-ar fi pocnit cineva în stomac.

Când Ashton se apropie de el și își înfășură brațele în jurul lui, el făcu un lucru la care Kit nu se așteptase deloc. Se aplecă și o strânse tare pe mama lui în brațe. Kit vedea gama de emoții ce i se citeau pe față: recunoaștere, neîncredere, tristețe, bucurie.

Ashton se lăsă pe spate și își trecu degetele prin părul fiului ei.

– Arăți exact așa cum mi-am imaginat că vei arăta când vei crește. Semeni cu tatăl tău.

– Tu arăți așa cum mi te aminteam, spuse Damon cu voce strangulată.

Ashton îl atinse pe obraz.

– Memoria ta e defectuoasă. Am părul mai cărunt acum și mai multe riduri pe față.

Damon zâmbi, iar transformarea lui aproape că îl făcu pe Kit să cadă din picioare. Devenise din nou băiatul acela neastâmpărat, care râdea deseori, care fugise înainte să învețe să meargă și care se trezea înainte de ivirea zorilor, ca să nu piardă vreo aventură minunată.

– Ți-am dăruit pietre.

Ashton lumină încăperea cu zâmbetul ei.

– Le-am păstrat într-un borcan, pe comoda mea. Încă le am. Ochii i se umplură de lacrimi. Am crezut că ai murit.

Damon o strânse din nou în brațe, iar Kit se uită cum mama și fiul se îmbrățișau reciproc, fără alte amintiri, doar murmurând din când în când, cuvinte de mângâiere rostite în limba spaniolă pe care Kit nu o pricepea. Nu era de mirare că Angela crezuse că Lee Raven era mexican. Fără darul vederii, nu avusese cum să își dea seama de contrariul, pentru că atunci când vorbea, nu exista nici o dovadă a culturii în care se născuse, ci doar a culturii în care fusese crescut.

După un timp, Ashton se desprinse din îmbrățișarea lui Damon și îl mângâie pe obraz.

– Te voi vizita din nou.

Damon o luă de mână și îi duse degetele la buze.

– Cel mai bine ar fi să nu o faci, spuse el cu o tandrețe care îl surprinse pe Kit.

Ashton îi zâmbi cu reținere.

– Întreabă-l pe tatăl tău. Îți va spune că n-am făcut niciodată ce era cel mai bine pentru mine.

Ieși cu grație din odaie, ținându-și capul sus. Kit se duse după ea pe hol. Ea se întoarse spre el, cu chipul înlăcrimat și devastat de durere, și se lăsă pradă îmbrățișării lui.

– Nu vreau să fie spânzurat, șopti ea cu o voce îndurerată.

El o mângâie pe spate, simțindu-se foarte neputincios.

– Știu.

Ea își ridică fața spre el.

– Fă ceva.

I se puse un nod în gât. O sărută pe frunte și își îndreptă privirea spre al doilea fiu al lui, care se uita când la părinții lui, când la ușa rămasă întredeschisă.

– Condu-o pe mama ta în camera noastră. Ai grijă să se odihnească.

– Îmi pare rău, tată, spuse Spence. Am încercat să o conving să nu vină.

Spence îi spusese noaptea trecută că ea își dorea să vină doar ca să se asigure că Angela era în regulă. Sperase să îl pună la curent și pe Kit cu intențiile ei, dar cei doi nu se întâlniseră.

– Știu.

Așteptă până ce fiul lui își conduse mama pe holul întunecat, după care se întoarse în odaia unde îl aștepta fiul lui cel mare. Damon stătea cu un umăr sprijinit de perete și cu capul plecat.

– Îi spui „dulceață", zise încet, în timp ce Kit se apropia de el.

– Da.

Damon încuviință și își înălță capul.

– Am locuit într-o casă cu scări.

– Da.

– Am avut un... un cal gri...

– Merlin.

– Am fost cavaler.

– Da. Sir Ravenleigh. Obișnuiam să mergem în fiecare vară la Fortune pentru a participa la turnir, un ritual pe care l-am început în primul an în care eu, Harry și Gray am venit în Texas.

Damon îl privi în ochi.

– Nu pot să-ți spun de ce l-am ucis Floyd Shelby. Pot doar să îți mărturisesc că m-am gândit momentul acela de mii de ori și, dacă ar fi să o iau de la capăt... l-aș ucide din nou.

– Împușcându-l pe la spate?

– Oricum ar fi nevoie.

Kit încuviință din cap.

– Prea bine. Trebuie să te duc înapoi la închisoare.

Damon îl urmă când ieșiră din încăpere, și apoi din hotel.

– Mă gândesc că n-ai fi dispus să le dai drumul fraților mei, nu? Sunt inofensivi.

– I-am pus în spatele gratiilor pentru a-i proteja. Am făcut mai multe investigații și se pare că Shelby a reușit să convingă pe toată lumea din oraș că ai tăi erau niște hoți.

– Rodriguez!

Kit se răsuci când auzi de undeva din spate acea voce furioasă. Un bărbat scund, îndesat, se apropie de ei, cu obrajii atât de roșii, încât Kit se temea că era gata să facă o criză de apoplexie în orice moment.

– Vernon Shelby, spuse Damon scrâșnind din dinți.

– Ar trebui să se dea o lege împotriva unui om care își sapă propriul mormânt, pentru ca apoi să învie. Îmi vreau banii, fiecare bănuț pe care l-ai furat de la mine, nenorocitule!

Kit se arătă uimit de cât calm dădea dovadă fiul lui în prezența acestui om extrem de agitat.

– Nu-i am, spuse Damon încet. Ne-ai furat pământurile. Terenul pe care Houston i l-a acordat bunicului nostru pentru ajutorul lui în lupta pentru independența Texasului.

– Doar nu te aștepți să creadă cineva asta, nu-i așa? urlă Shelby. Sunt mexicani! Cu cine naiba crezi că s-a luptat Sam Houston?

– Ar fi mai înțelept din partea ta să nu spui nimic, pentru că atunci când o faci, îți scoți la iveală ignoranța. Nu toți mexicanii au luptat împotriva lui Santa Anna. Unii și-au dorit lucrurile

pe care le putea oferi un Texas liber. Trei au semnat Declarația de Independență a Texasului. Șapte au murit apărând Alamo. Au riscat mult pentru libertate, la fel ca bunicul nostru. Ce-ai riscat tu, Shelby, ținând cont că nici măcar n-ai pus piciorul pe pământ texan înainte de 1880?

– Băiete, mereu te-ai dat deștept. O să-mi spui unde îmi sunt banii și cine ți-a spus unde să-i găsești! Bărbatul se repezi la Damon, fluturând din brațe.

Kit îl apucă, îl aruncă la pământ și se așeză pe el. Auzi o pușcă armându-se și știu că Sean era prin apropiere.

– Sunt căpitanul Montgomery, ranger texan. Nu vei lovi acest prizonier.

Bărbatul se chinui să se ridice în picioare.

– Nu mă interesează cine ești. Eu sunt Vernon Shelby și am prieteni influenți în acest stat.

– Și eu, spuse Kit cu o voce catifelată. Nu îmi subestima influența.

Shelby își îndreptă degetul spre Damon.

– Înainte să fii spânzurat pentru că mi-ai ucis fiul, îmi vei spune ce vreau să știu. Jur pe Dumnezeu că așa va fi.

Kit îl privi îndepărtându-se furios.

– Nu-mi place de el.

– Într-adevăr, spuse Damon cu un accent britanic uimitor de corect. Înseamnă că l-ai fi disprețuit și pe fiul lui.

Capitolul 21

Ziua se scursese chinuitor de încet. Lee se plimba încolo și încoace prin celula lui mică. Zece pași într-o direcție. Întoarcere. Zece pași în cealaltă. Probabil că se răsucise de o mie de ori de când Montgomery îl adusese înapoi în iadul lui.

– Știi ce, băiete, dacă te mai învârți mult, o să mă faci *loco* de tot, mârâi Cartwright.

– Nu-mi spune „băiete", se răsti Lee.

Își trecu mâinile prin păr. Șuvițele scurte care îi alunecau printre degete îi amintiră de Angela. Nu voia să se gândească la ea, la cearcănele de sub ochii ei minunați, la obrajii ei trași, care o făceau să arate slăbită

Începu din nou să se plimbe de colo-colo.

– Oare ce-are de gând Montgomery?

– Bag seama că ne va spune când va fi pregătit.

Lee se opri brusc și se holbă la Roberto.

– Când avea de gând Jorge să-și pună în aplicare planul lui măreț?

Roberto ridică din umeri și își ridică mâinile în aer.

Lee se trânti pe pat.

– Trebuie să ies de aici, să aflu ce are de gând Jorge.

Balamalele ușii îndepărtate scârțâiră. Lee sări ca ars și îți încleștă mâinile pe gratii. Dacă ar fi fost Montgomery, poate că ar fi reușit să îl înduplece să îi dea drumul. Simți dezamăgire când îl zări pe Spence intrând. Hotărât lucru, Lee nu voia să-l vadă. Se trânti înapoi pe pat.

– Îl păzesc eu o vreme, spuse Spence îndreptându-se alene către scaun.

Cartwright se ridică și se dezmorți.

– Mersi. Cât vrei să stai?

– Întoarce-te când ai chef. Spence se așeză pe scaun fără să facă vreun zgomot, iar Cartwright închise ușa în urma lui.

„Ca un gentilom", se gândi Lee zeflemitor.

– Ce zici, frate, e destul de confortabil, nu? întrebă Spence.

Lee simți cum i se strânge stomacul. Încă îi era greu să conceapă că avea o altă familie decât Rodriguez.

– Nu-ți sunt frate.

– Ce n-aș da să fie așa. Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani trăind în umbra dispariției tale, purtând povara de a fi cel mai mare, spuse Spence. Eram moștenitorul de drept al moșiei noastre din Anglia, Ravenleigh. Asta, până să dau de tine. Acum presupun că acea onoare îți va reveni ție.

– Dar nu o vreau.

– Indiferent că o vrei sau nu, legea englezească te obligă să o primești.

Lee își descleștă dinții. Prezența plină de aroganța a acestui bărbat îl făcea să-și încordeze maxilarele atât de tare, încât îl dureau.

– De ce-ai venit?

– Din curiozitate. Am vrut să mă mai uit o dată la cel care a adâncit ridurile de pe fața tatălui meu și care i-a umplut ochii mamei cu lacrimi. Îl privi în ochi pe Lee, adăugând: Îmi iubesc părinții – pe părinții noștri. Moartea ta, cu siguranță, i-ar distruge.

– Trebuia să te gândești la asta înainte să unelteși cu Angela cum să mă trădați.

Spence sări ca ars.

– Încerca să te salveze, tâmpitule! Noi eram unsprezece la număr. Chiar crezi c-ai fi scăpat nevătămat?

– Prefer un glonț, în locul funiei.

– Și frații tăi? Crezi că ei ar prefera un glonț în locul vieții?

Lee aruncă o privire fugară către frații lui, după care înfruntă privirea insistentă a lui Spence.

– Nu te-aș fi lăsat să-i ucizi.

– Și cum naiba aveai de gând să ții piept la unsprezece pușți îndreptate spre casă, la de două ori pe-atâtea pistoale încărcate și unor oameni care nu s-ar fi dat înapoi să le folosească?

– Sunt foarte priceput în ceea ce privește armele.

– Și noi la fel, spuse Spence cu un calm glacial. Deci, spune-mi, ce-ai fi făcut?

Lee se dădu un pas în spate.

– Ce-ai fi făcut ca să îți protejezi sora și pe fratele tău mai mic? îl întrebă Spence.

Lee clătină din cap.

– Ce-ai fi făcut ca să te asiguri că nici un glonț n-o să zboare înspre casă? strigă Spence.

– M-aș fi predat!

Gâfâind, Lee privi la expresia satisfăcută de pe chipul lui Spence.

– Exact, rosti el încet. Angela s-a temut că, dacă am fi încercat să te prindem în casă, frații tăi ar fi făcut vreo nebunie. Judecând după faptul că doi dintre ei îți țin acum tovărășie, s-ar părea că a avut dreptate. Se apropie de el. N-ai văzut-o când a hotărât să te dea pe mâna noastră. Eu, da. Dumnezeule, arăta de parcă i-aș fi implântat un pumnal ruginit în inimă.

Supărarea lui Lee se risipi, iar pieptul i se strânse de durere.

– N-ar trebui să se simtă așa.

– Spune-i ei, nu mie.

– Unde e acum?

Spence ridică din umeri.

– E puțin după ora zece. Probabil că este în pat. Dacă nu îmi dai bătăi de cap la noapte, dimineață ți-o trimit împreună cu micul dejun.

Lee clătină din cap.

– Nu vreau să mă viziteze aici.

– E de înțeles. Ah, apropo – Spence se căută în haină –, Angela a pomenit că ești interesat de o anumită carte, așa că m-am uitat pe-acasă.

Îi întinse lui Lee o carte veche.

Cu respirația întretăiată, neputând să-și creadă ochilor, Lee primi ofranda și, plin de emoție, își trecu degetele peste copertă, peste titlu: *Șeriful care nu purta armă*.

– Am căutat-o peste tot.

– Și iată că, în tot acest timp, aveai deja un exemplar.

Lee își ridică privirea.

– Nu înțeleg.

– Tata ți-a făcut-o cadou cu mulți ani în urmă. Răsfoiește-o.

Lee o deschise la prima pagină, cu reverență, și citi: „Pentru fiul meu, Damon. Fie ca toate drumurile din viața ta să te aducă mereu acasă. Cu dragoste, tata".

– Să nu crezi tot ce citești, spuse Spence.

Lee își ridică privirea.

– Poftim?

– Tata râde, de obicei, de faptele mărețe care i se atribuie în scris.

Lui Lee nu-i păsa. Se așeză pe marginea patului, încă nevenindu-i să creadă că ținea în mâini cartea aceea, care îi aparținea.

– Alejandro, Roberto, vreau să vă citesc ceva.

Pe măsură ce citea, își dădu seama că mai auzise povestea aceea cu mult timp înainte.

Angela se plimba de-a lungul trotuarului de lemn amintindu-și cu nostalgie de indianul de lemn putred, de cacofonia de zgomote ce se revărsa din taverna tatălui ei. Și orașul acesta avea o tavernă, dar nu găsea nici o mângâiere în zgomotele de acolo. Nimic nu-i era familiar, nimic nu o liniștea. Se concentră să își numere pașii. Atâta vreme cât mergea în linie dreaptă și se întorcea la capătul străzii, ar fi trebuit să găsească fără probleme drumul spre hotel.

Nu că ar fi ținut neapărat să se întoarcă acolo. Se obișnuise să doarmă cu Lee, tânjea să-i simtă din nou îmbrățișarea, forța brațelor lui, căldura respirației lui, bătăile regulate ale inimii lui sub palma ei, să fie învăluită de mirosul lui. Doar că nu mai era Lee, ci Damon.

Își puse mâna pe pieptul în care ba exploda senzația de bucurie, ba o sfâșia durerea. Cum de fusese atât de oarbă? Se îndrăgostise de un bărbat cu patru ani mai tânăr ca ea, de un băiat pe care îl plăcuse în copilărie, cu care se jucase și pe care îl iubise ca o soră mai mare.

I se păruse tot timpul atât de familiar. Oare inima ei știuse?

Iar acum, oare îl iubea ca de la copil la copil sau ca de la femeie la bărbat? Oricum ar fi fost, gândurile o chinuiau.

Îl pierduse deja o dată pe Damon; acum urma să îl piardă din nou. Durerea eclipsa tot ceea ce simțise până atunci. Atunci fusese doar un copil, acum însă era femeie. Poate că doar ea va fi aceea care îl va pierde, nicidecum familia lui – nici una din familiile lui nu o să îl piardă.

Ea o să le spună autorităților tot ce știa; și, pentru numele lui Dumnezeu, o să îi convingă să accepte adevărul.

O să îi facă să simtă agonia pe care o auzise în vocea lui Lee când acesta se trezea din coșmar. Cu cinci ani în urmă fusese doar un băiat de cincisprezece ani, nevoit să aleagă între două

nenorociri – să ucidă un om sau să-și lase sora pradă brutalității acelui om. Cum ar fi putut cineva să-l învinovățească pentru că alesese să apese pe trăgaci? Însă, după ce discutase îndelung cu Kit, înțelesese că îl îngrijora faptul că îl împușcase pe la spate. Era clar că nu știa întreaga poveste.

Înțelegea nevoia lui de a o proteja pe Juanita. Dar Juanita nu avea să își revină după acel incident ascunzându-se. Atât Lee, cât și ea trebuiau să înfrunte trecutul dacă își doreau să se vindece și să aibă o șansă la un viitor mulțumitor.

Trotuarul se termină. Se întoarse pe loc și se opri. Uitase să își mai numere pașii. Oare cât de departe se abătuse? Nu mai conta. Înainte să își înceapă plimbarea, pipăise intrarea hotelului până se asigurase că o să recunoască fără probleme ușile duble de sticlă. Trebuia doar să pipăie ușile și ferestrele fiecărei clădiri pe lângă care trecea, până dădea peste ușa cunoscută.

Orașul era neverosimil de silențios, cu excepția muzicii din tavernă, care se auzea în depărtare, de parcă s-ar fi aflat chiar în ochiul unui uragan ce aștepta să-și dezlănțuie viforniță. Inima începu să-i bată cu putere. Nu se rătăcise. Își trecu degetele peste suprafața netedă a unei ferestre, apoi peste suprafața aspră a unui lemn. Simți o duhoare ca de ouă stricate. Se opri și pipăi tematoare suprafața lemnului. Dădu de un obstacol. O piele aspră și păroasă ce-i aduse în minte imaginea unei scene pline de brutalitate și o respirație greoaie...

– Noi doi mai avem ceva de împărțit, domnișorico.

Frații lui adormiseră, dar Lee continuă să citească despre isprăvile tatălui lui. Tatăl lui. Se gândi că abia acum începea să își dea cu adevărat seama că acest Kit Montgomery chiar era tatăl lui. Crezuse că soarta era crudă, și poate că așa și era, însă tot ea îi făcuse un dar: fărâme de amintiri care începuseră să umple golul resimțit atâta timp.

Cartwright se întoarse ca să stea de veghe peste noapte. Spence plecase, lăsându-l pe Lee să se întrebe dacă ar fi arătat, oare, la fel de dichisit și de rafinat ca fratele lui, în cazul în care nu și-ar fi petrecut ultimii cincisprezece ani într-un joc de-a v-ați ascunselea.

Nu-și cunoscuse niciodată originile, dar familia Rodriguez îl făcuse să se simtă de parcă și-ar fi cunoscut rădăcinile. Acestea începuseră să se consolideze odată cu prima îmbrățișare primită de la Maria Rodriguez. Se încrustaseră adânc în țesătura dragostei lor, de multe ori după ce Juan Rodriguez îl numise pentru prima dată „fiu"; după ce Lee se încăierase pentru prima dată cu Alejandro și câștigase, rupându-i nasul. Se așteptase ca familia să îl alunge atunci, însă doar îl ținură mai din scurt.

Ușa întredeschisă se dădu în lături, iar Lee sări din pat când îl zări pe Montgomery năvălind în încăpere, cu Bainbridge șchiopătând în urma lui.

– Se pare că am aflat, în sfârșit, de planul măreț al fratelui tău, spuse Montgomery, și îi aruncă o bucată de hârtie printre gratii.

Lee citi repede rândurile înșirate.

– „Am prins-o pe târfa lui Raven. Dacă nu-l aduceți la copacul pentru spânzurătoare, o ucid."

Lee clătină din cap.

– Jorge nu i-ar spune niciodată așa.

– Atunci, Shelby? întrebă Montgomery.

Lee își trecu mâna prin păr, scormonind printre amintiri... I se puse un nod în stomac de durere.

– Unul dintre oamenii pe care i-a trimis să mă prindă a crezut că Angela era târfa mea și a atacat-o. Se prea poate ca Shelby să-l fi pus să facă asta, ca să te convingă să mă predai acolo unde vrea el.

– Unde e acest copac pentru spânzurătoare? întrebă Bainbridge.

Lee îi aruncă o privire lui Alejandro, care se albi la față.

– E pe pământul nostru, lângă ce a mai rămas din casa noastră. E un stejar imens. Cel de care i-au spânzurat pe tatăl și pe fratele meu. Cel de care vrea să mă spânzure și pe mine.

Capitolul 22

Lee se plimba de colo-colo prin celulă, cu pași nerăbdători, cu nervii întinși la maximum, fierbând de mânie. Își dorea

cu disperare să pocnească ceva și se gândise la peretele de cărămidă, dar mai avea nevoie de mână, ca să mânuiască o armă după ce va găsi o cale să iasă de acolo.

Montgomery se dusese să-l caute pe șerif, lăsându-i în urmă pe Bainbridge și pe Cartwright. Lee nu-și imagina că ar rezolva ceva dacă l-ar găsi pe individ.

– Cum au reușit să dea de Angela? Nu o păzeați voi?

– Socotesc că a prins-o pe când își făcea una dintre faimoasele ei plimbări nocturne.

– Trebuie neapărat să o dezveți de acest obicei de-a ieși singură noaptea.

– E mai încăpățânată ca maică-sa, dar nu le-aș schimba pe nici una, chiar dac-aș putea.

– Dar vezi ce se întâmplă când iese noaptea?

– Da, mă face să îmbătrânesc cu zece ani, dar să o țin închisă... S-ar ofili și s-ar prăpădi ca o floare lipsită de lumina soarelui. Iar asta mi-ar sfâșia inima. Deși mă doare să le dau libertate fetelor mele, aș suferi mult mai tare să le pierd de tot. Bainbridge îl privi pe Lee în ochi. Trebuie să te împaci cu Kit.

– Are un fiu.

– Are doi. Iar tu ai doi tați. Nu îi vei trăda pe cei care te-au crescut primindu-i din nou în viața ta pe cei care te-au iubit mai întâi, spuse tatăl Angelei cu voce joasă.

– Nu, dar îi voi duce pe toți la spânzurătoare cu mine.

Ușa se deschise și intră Montgomery, urmat de Spence, pe a cărui față somnul brăzdase cute de care se lipiseră șuvițe de păr. Intră și mama Angelei. Bainbridge îi spusese lui Lee că ea găsise biletul pe podea, la câțiva centimetri de ușă, când o bătaie o trezise din somn.

– Nu l-am găsit pe șerif, spuse Montgomery. Ne poți desena o hartă către fermă?

Lee se uită fix la el.

– Nu.

Bainbridge făcu un pas spre el.

– Dar amenință că o vor ucide!

– Tocmai de aceea trebuie să mă scoateți de aici.

– Ca să te omoare Shelby?

– Mai bine să mă omoare pe mine decât pe ea. Oricum, destinul meu e spânzurătoarea. Măcar să se aleagă ceva bun din moartea mea.

Montgomery își întoarse privirea, și Lee îl văzu înghițind în sec, de parcă s-ar fi luptat cu gândul că o să își piardă încă o dată fiul.

– Nu poți aduna potera? întrebă tatăl Angelei.

Montgomery clătină din cap.

– Am întrebat în jur, Jessye. Shelby a reușit să convingă pe toată lumea din oraș că familia Rodriguez este stricată până în măduva oaselor și că își merită soarta. Părea rușinat când le mărturisi apoi: Uneori, până și eu aproape că am crezut asta. Nu cred că vom primi ajutor din partea lor.

– Nici măcar ca să salvăm o tânără fată?

– Vor crede că ne pierdem vremea. Harry, Shelby ți-a spus că a angajat vânători de recompense. Ai idee despre câți e vorba?

– Opt, interveni repede Lee. Opt ne-au urmărit.

Bainbridge aruncă o privire în jur.

– Sorții n-ar fi chiar împotriva noastră.

– Va avea, probabil, și ajutoare de la fermă, și pe șerif cu el. Pe mine mă vrea. Așa că duceți-mă acolo, dați-mă la schimb pentru Angela și vedeți-vă de drum. Înainte să se strice treaba.

Montgomery ridică din sprânceană.

– Înainte să se strice treaba? Pentru Dumnezeu, copile, o să...

– Știu ce-o să-mi facă! se răsti Lee. Nu se va schimba nimic dacă stăm să vorbim despre asta. Doar pierdem vremea, și o să aveți și mai puțin timp la dispoziție ca să o duceți pe Angela de acolo. Nu vreau să fie prea aproape și să audă... Clătină din cap. Nu vreau să fie în preajma acelui loc.

Montgomery încuviință scurt din cap.

– Prea bine, atunci. Se pare că nu avem de ales. Îi vom da lui Shelby ceea își dorește.

Angela stătea trântită într-un colț, cu gleznele legate și cu mâinile prinse la spate cu o funie groasă de cânepă care îi intra

în carne. Degetele îi amorțiseră. Simțea căldura degajată de o lampă și se gândise să se rostogolească înspre ea, dar cel care o ținea prizonieră se afla în apropiere. Nu cel care o răpise, ci altul, cel pentru care lucra. Vernon Shelby.

Acesta avea un aer amenințător, când i se prezentase, și o lovise când îl scuipase. Își simțea încă obrazul arzând și era convinsă că se va alege cu vânătaie, poate chiar cu un ochi vânăt.

O foloseau ca să îl ademenească pe Lee, iar ei nu îi venea în minte nici o idee ca să îi împiedice. Spera doar ca părinții ei să își dea seama că nu o să și-o ierte niciodată dacă din cauza ei, acest bărbat o să îl rănească pe Lee. De ce nu reușea deloc să îl salveze?

Auzi pe cineva aprinzând un chibrit și trăgând încet aer în piept. Izul dulce al unui trabuc umplu încăperea.

– Ar trebui să sosească din clipă în clipă, spuse Shelby.

– Tu chiar crezi că rangerii ți-l vor da așa, pur și simplu, pe Raven?

– O, mi-l vor preda pe o tavă de argint. Altfel, te voi spânzura pe tine în locul lui.

Evadarea părea imposibilă. Insectele care țârâiseră vesele în timpul nopții se auzeau acum tot mai stins. Era convinsă că în curând o să mijească de ziuă. Simțea furnicături în maxilar și înghiți în sec. Trebuia să lase impresia că era puternică, deși se simțea rău. De ce nu putea să-și vadă liniștită de plimbările ei nocturne? Dacă o să iasă și din încurcătura asta, dacă Lee o să supraviețuiască, nu o să mai iasă niciodată la plimbare.

– Știi de ce ți-a ucis fiul?

– Nu mă interesează. Contează doar că a făcut-o, iar acum va plăti pentru faptele lui.

– Tu i-ai ucis tatăl și pe fratele...

– Mi-au furat vitele! Trebuia să apăr ce era al meu.

Simți hotărârea din vocea lui și ceva în plus, mai înfricoșător. Chiar credea în minciunile lui. Nu avea nici un rost să-l contrazică, și nu ar fi ieșit nimic bun dacă încerca să-l scuze pe Lee.

Își simți inima în gât când auzi agitație dincolo de ziduri. „Nu, nu! Să nu fi venit Lee", țipă mintea ei. „Te rog."

O împresură ecoul unor pași apăsați.

– Dă-mi drumul, maimuță proastă ce ești! porunci o voce de femeie.

Apoi se auziră pași repezi și o izbitură, ca și când cineva ar fi fost împins și ar fi căzut. Apoi, o respirație sacadată.

– Am găsit-o furișându-se pe-afară, spuse bărbatul.

– Nu mă furișam, insistă femeia.

– Christine, ce naiba cauți aici? întrebă Shelby. Iar te-ai dus să vizitezi mormântul ăla?

Christine Shelby.

– Ce cauți *tu* aici? întrebă Christine. Și ce-ai de gând să faci cu femeia asta?

– Am niște treburi de rezolvat. Ezra, leag-o. Apoi așază-ți oamenii pe poziții. De data asta nu mai vreau greșeli.

– Să mă lege? Ai înnebunit? țipă Christine.

Angela o auzi pe femeie împotrivindu-se, dar știu că era în zadar. Christine ateriză lângă ea.

– Tată, nu poți să faci asta!

– Taci, sau îți pun căluș. Ezra, să mergem.

Christine se dădu cu capul de perete.

– La naiba, la naiba, la naiba!

Angela simți un miros cunoscut de parfum de trandafiri. Se întoarse spre femeie.

– Parfumul tău.

– Suntem prizoniere în ruinele unei clădiri arse și ție îți arde de parfumul meu?

– Am mai simțit acest miros.

– Mă îndoiesc. Tatăl meu îl comandă direct din Franța, murmură ea, iar Angela îi auzi hainele foșnind, ca și cum s-ar fi zvârcolit. La naiba! Le-a legat prea strâns.

– *Tu* îl cunoști pe Lee Raven.

Ea se opri din foit.

– Poftim?

Inima Angelei începu să bată nebunește, mai să-i sară din piept.

– Lee a lipsit o vreme și, când s-a întors, hainele lui erau îmbibate de mirosul parfumului tău.

– Dumnezeule! Tu ești femeia pe care a răpit-o și care l-a convins că răzbunarea nu are rost?

– Nu știu să-l fi convins de ceva.

– De ce te-a adus tatăl meu aici?

– Nu știi? întrebă Angela.

– Nu știu nimic. Am fost plecată. Lee mi-a spus că e timpul să lăsăm în urmă trecutul și să ne vedem fiecare de viața lui. Am vrut doar să mai vin pentru o ultimă oară, să-mi iau la revedere pentru totdeauna de la Ramon. Ce *se întâmplă* aici?

Angela suspină.

– E o poveste lungă.

Îi povesti cât putu de succint tot ce se întâmplase de când îl trădase pe Lee.

– Acum, tatăl tău vrea să mă dea la schimb pentru Lee.

– Damon va veni, spuse Christine resemnată. Adică, Lee...

– Știu cine e, doar că nu mă pot gândi la el ca fiind... „Damon".

Își schimbă poziția, pentru că o durea spatele, iar gâtul îi înțepenise.

– Te poți întoarce astfel încât să stăm spate în spate? Poate că reușesc să-ți desfac legăturile. Eu m-am zbătut așa de tare, încât am reușit doar să strâng și mai mult nodurile, dar poate că ale tale sunt mai ușor de desfăcut. Mi-au cam amorțit degetele, dar sunt obișnuită să fac lucrurile pe pipăite.

Se mișcară, se foiră și se ciocniră una de cealaltă, până când Angela reuși să atingă mâinile lui Christine.

– Îți dai seama? întrebă Christine nerăbdătoare.

– Sunt trei noduri.

Christine oftă frustrată.

– O să dureze o veșnicie să mă dezlegi.

– Atunci ar fi cazul să mă apuc de treabă, spuse Angela.

Nu era ușor, din moment ce nu prea aveau loc de manevră. Iar degetele nu o ascultau tot timpul.

– Îl iubești? întrebă Christine pe un ton duios. Îl iubești pe Damon?

Oare îl iubea? Îl iubea pe băiatul care fusese cândva. Îl iubea pe Lee Raven. Dar putea oare să spună sincer că îl iubește pe Damon Rodriguez? Da. Dar îl iubea oare pe Damon Montgomery? Îl cunoștea măcar? Pentru că, dacă totul o să iasă cum spera ea și dacă eforturile ei o să dea roade, el o să redevină Damon Montgomery, moștenitorul de drept al moșiei Ravenleigh. Atunci, va trebui să își asume rolul pentru care se născuse și să urmeze un drum care o să îl îndepărteze de ea.

– Da, șopti ea. Îl iubesc.

„Îndeajuns ca să-l las să plece", adăugă în mintea ei. Trase apoi de noduri.

– Nu reușesc să le apuc cum trebuie.

Se suci ca să aibă mai mult sprijin. Lovi ceva cu piciorul și auzi un pocnet.

– Ce-a fost asta?

– Dumnezeule mare, se tângui Christine. Lampa.

Întins pe burtă la ceva depărtare, Lee se uită la ruinele arse ale casei care îl găzduise, la locul unde familia lui îl îngrijise și îl iubise. Inima i se strânse. Dacă va fi să moară, mai bine că se va întâmpla acolo, lângă casa care purta cele mai multe dintre amintirile lui plăcute. Nici măcar coșmarurile nu le puteau șterge.

El și ceilalți bărbați descălecaseră mai departe și se târâseră până acolo pe burtă, toți înarmați. Montgomery îi eliberase fraților, ca să-i poată însoți. Bainbridge, Spence, Cartwright și celălalt ranger erau și ei de față.

– Nu sunt prea multe ascunzători, șopti Spence.

– Probabil că unii dintre oamenii lui Shelby sunt în hambar, unul sau doi, în ce-a rămas din casă, și s-ar putea să mai fie câțiva ascunși după copaci. Ceilalți probabil că stau întinși pe burtă, ca noi, spuse Lee.

Casa nu fusese distrusă în totalitate pentru că în noaptea aceea începuse o ploaie torențială, ca și cum natura ar fi deplâns brutalitatea umană.

– Nu vom avea șanse de supraviețuire nici cât o găină care întâlnește o ceată de coioți dacă așteptăm ivirea zorilor ca să atacăm.

– Ai dreptate, Sean, nu mai putem aștepta. Va trebui să ne mișcăm acum, spuse Montgomery.

– Nimeni nu face nici o mișcare. Mă veți lua și mă veți da în schimbul Angelei.

– Doar nu te aștepți să te dau pe mâinile acelui om!

– N-ai de ales, spuse Lee, ușurat că vocea lui sunase ferm, convingător. Uită-te împrejur. Nu avem unde să ne ascundem. Nu știm cu câți oameni avem de-a face. Am putea încerca să ne furișăm, să-i doborâm unul câte unul, dar e de-ajuns ca unul din noi să facă o mișcare greșită, să facă vreun zgomot, să fie observat... și Shelby își va duce la îndeplinire amenințarea, ucigând-o pe Angela. Nu merită riscul. O moarte sau mai multe morți. Așa stau lucrurile. Trebuie să accepți o singură moarte.

Nici umbrele nopții nu reușiră să ascundă respectul care licări în ochii lui Montgomery. Lee se tulbură când își dădu seama că reușise să-l impresioneze.

– Trebuie să recunosc că Juan Rodriguez te-a crescut cum se cuvine, spuse Montgomery, privindu-l în ochi.

– I-ai oferit o temelie bună pe care să poată construi.

Era felul lui de-a recunoaște ce îi dăruise Kit Montgomery, era tot ceea îndrăznea să dezvăluie. Dacă s-ar fi lăsat pradă emoției care îl răscolea, nu credea că o să mai fie în stare să renunțe la ceea ce tocmai dobândise, ca să înfrunte ce-l aștepta.

– Să mergem după cai.

Își întoarse privirea înainte să-și dea în vileag emoțiile. Omul nu trebuia să rămână cu imaginea fiului lui care deplângea tot ce-ar fi putut fi și nu fusese niciodată.

Se auzi un țipăt de femeie. Lee se smuci și se aruncă din nou la pământ. Un alt strigăt răsună din casă, cu o altă tonalitate decât primul. Două femei? Shelby ținea două femei prizoniere?

Văzu flăcări răsărind în spatele unui geam.

– Foc! urlă el, apoi sări în picioare și își trase pistoalele din tocuri.

Un țipăt îngrozit sfâșie aerul când un glonț șuieră pe lângă capul lui. Se aruncă la pământ, trăgând cu ambele pistoale, rostogolindu-se, în timp ce gloanțele aterizau în jurul lui, după care sări din nou în picioare și o luă la goană spre casă ca un nebun.

Ceva îl mușcă într-o parte a corpului când se apropie de casă. Flăcările dansau sălbatic, înălțându-se tot mai sus.

Strânse mai tare pistoalele în mâini, își lipi brațele de corp și sări prin fereastra din lateralul casei. Geamul se sfărâmă în jurul lui când ateriză pe podea.

– Angela!

– Lee!

Aplecându-se, Lee începu să-și croiască drum prin camera din față, cu ochii încețoșați de le fumul gros ce ieșea din focul care ardea meticulos, răsucindu-se și zvârcolindu-se, mistuind tot ce îi ieșea în cale.

– Angela!

– Lee! Pe aici!

– Rămâi pe loc! Continuă doar să mă strigi!

Înaintă prin casă, ferindu-se de molozul care cădea peste tot. Vocea îi slăbea când se îneca și tușea.

Intră împleticindu-se în odaia care fusese cândva dormitorul părinților lui și le găsi, pe ea și pe Christine, culcate pe-o parte, târându-se spre el. Lacrimile le curgeau pe fețele înnegrite de funingine, în timp ce se chinuiau să respire. Aruncă pistoalele cât colo, își scoase cuțitul din teacă și îi tăie legăturile lui Christine.

– Ieși!

Ea încuviință din cap, se ridică împleticindu-se și o zbughi pe ușă afară. Lee se întoarse spre Angela. Tăie întâi funia groasă cu care îi erau legate picioarele. Apoi o rostogoli pe burtă și îi tăie frânghiile din jurul încheieturilor. Flacăra îi ajunsese deja la fustă.

– Stai locului! îi porunci el, stingând flăcările cu picioarele.

Când se stinse și ultima flacără, se întinse după ea. O explozie îi șuieră pe lângă urechi. Se întoarse repede.

Shelby stătea în ușă, cu pistoalele trase, cu privirea la fel de sălbatică precum focul din jurul lor.

– Aruncă cuțitul sau o omor!

Lee se supuse și se îndepărtă încet de Angela.

– Las-o să plece, Shelby. N-are nici un amestec în treaba asta.

Se feri de molozul care căzu. Shelby trase. Angela țipă. Lee își aruncă privirea spre ea. Aceasta se ridică, gâfâind. Nu văzu sânge.

Căldura devenea insuportabilă, pe măsură ce zidul de foc se strângea în jurul lor. Se întoarse spre Shelby.

– Dă-i drumul. Nu înseamnă nimic pentru tine.

Shelby zâmbi larg.

– Dar înseamnă totul pentru tine, nu-i așa, Rodriguez? Imploră-mă. Aruncă-te în genunchi și imploră-mă, la fel cum trebuie să fi implorat și fiul meu să-ți fie milă de el.

Lui Lee i se făcu greață și simți că stomacul i se strânse. Nu implorase niciodată pe nimeni pentru nimic în viața lui. Căzu în genunchi și își ridică privirea spre Shelby.

– Te implor, dă-i drumul. Vocea îi suna aspră, ca lemnul fin frecat cu glaspapir. E oarbă. Lasă-mă să o scot de aici și îți dau cuvântul meu de onoare că îmi pun singur ștreangul de gât.

O împușcătură răsună în aer. Shelby se uită incredibil de surprins la pata de un roșu aprins care înflorea pe cămașa lui. Apoi se prăvăli la pământ.

Lee se întoarse spre Angela. Încă ținea pistolul, cu mâinile tremurându-i incontrolabil.

– E mort? întrebă ea cu voce răgușită.

El îi smulse pistolul din mâini și o ridică în brațe. Se repezi afară prin foc, cu Angela agățată de el, se clătină și căzu în genunchi pe pământ.

– Angela! strigă tatăl ei.

Lee o așeză cu gingășie jos.

– Angela, o strigă el, răgușit.

– Sunt bine. Ochii i se umplură de lacrimi și își duse mâna la gură. A trebuit să-l omor.

– Știu.

O sărută rapid pe frunte, în timp ce tatăl ei se aruncă la pământ și o luă în brațe.

Înainte să-l poată opri cineva, Lee se repezi din nou în casa cuprinsă de flăcări.

Capitolul 23

– A fost cel mai nenorocit, cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut vreodată! urlă Montgomery. Ce naiba credeai că faci?

Sprijinit de copacul pentru spânzurătoare, Lee se uită la soarele care scălda totul în nuanțe strălucitoare de portocaliu și auriu. Se părea că asasinii angajați de Shelby, cei mai buni vânători de recompense pe care îi puteai cumpăra cu bani, fuseseră învinși ușor de oamenii conduși de Montgomery. Câțiva dintre oamenii angajați de Shelby erau răniți, dar nu murise nimeni, nici măcar Shelby. Lee clătină din cap.

– M-am gândit că nu avea o rană fatală, care să-l facă să sângereze atât de tare. Știu ce înseamnă să ucizi un om, să te întrebi în fiecare zi dacă puteai face lucrurile altfel. Dacă l-aș fi lăsat acolo, Angela nu ar fi crezut niciodată că nu ea era răspunzătoare pentru moartea lui. Vina este o povară îngrozitoare. Te consumă din interior, până nu mai rămâne nimic, până devine totul gol și rămâne doar o urmă a ceea ce ar fi putut deveni. Ar fi distrus-o.

Ca și când ar fi simțit că mai avea de spus ceva, Montgomery nu zise nimic. Lee își coborî privirea în pământ.

– În noaptea aceea, când au venit după noi, sora mea stătea pe verandă, privind în noapte cu ochii ei căprui mari și rotunzi, îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă care contrasta puternic cu întunericul din jur. Avea doisprezece ani, iar Floyd Shelby a profitat de ea. Până să îi găsesc, îi furase deja inocența, copilăria. Dar tot m-am luptat cu el. M-am simțit atât de bine când l-am pocnit în față. Dar l-am nimerit o singură dată.

Fusesem împușcat. Eram slăbit. Și când m-a lovit cu pumnul într-o parte, unde eram rănit, mi-a dat sângele șiroaie – atât de mult sânge, fir-ar să fie. Și continua să mă lovească cu pumnul. Când n-am mai reușit să mă ridic, s-a întors la Juanita.

Își dăduse deja jos centura pentru arme. I-am văzut pistolul sub copac. L-am apucat, l-am îndreptat spre ceafa lui și am apăsat pe trăgaci. Își ridică privirea spre Montgomery. Dacă m-aș fi putut târî, aș fi preferat să am satisfacția de a-l fi privit în ochi când l-am ucis. Dar nu am avut forța necesară.

– Și aproape că a murit, spuse Christine încet.

Montgomery se răsuci, iar Lee se uită peste umăr. Christine, zâmbind ușor, se apropie de ei și îl frecă pe braț, după care se uită la Montgomery.

– Eu i-am găsit. Floyd era mort. Damon zăcea inconștient sub copac. Iar Juanita... Biata Juanita. Dacă o întrebi ce s-a întâmplat în noaptea aceea, îți va spune doar că erau 1 647 de stele pe cer. Le-a numărat în timp ce era întinsă acolo, cu animalul acela pe care tatăl meu îl numea „fiu". Oftă și își rezemă capul de umărul lui Lee. Am ajutat-o pe Juanita să își îngrijească frații, până s-au înzdrăvenit, după care am pus la cale planul nostru nebunesc. Eram așa de tineri, căpitane Montgomery. Tineri, speriați și îndurerați. Aveam încredere doar unii în alții. Șeriful îi dăduse tatălui meu mână liberă să facă ce vrea. Așa că, deși a fost greșit din partea noastră, am hotărât să ne facem singuri dreptate. Am săpat un mormânt pentru cei care muriseră și unul pentru Damon. Le-am marcat. Și am hotărât să furăm orice bănuț pe care îl câștiga tata de pe urma acestui pământ, folosindu-i în scopuri nobile, pentru a compensa relele înfăptuite. În amintirea lor, am construit o biserică, un orfelinat și două școli.

– Tu i-ai spus lui Damon unde își ținea Shelby banii? întrebă Montgomery.

Ea încuviință din cap.

– Tatăl meu, ca și fiul lui, considera că femeile au un singur scop în viață. Discuta fără probleme în prezența mea despre câți bani depunea și în care bancă anume. Probabil se gândea că nu aveam de ce să acord atenție unor astfel de chestiuni. Eu îi spuneam lui Damon, iar el scotea exact suma respectivă. Cred că asta îl enerva cel mai tare pe tatăl meu. Lee Raven știa suma exactă, până la ultimul bănuț. Se îndepărtă de Damon și își întinse

mâinile. Dacă trebuie, voi merge la închisoare pentru rolul jucat în planul acesta.

– Ba nu, spuse Lee. A fost ideea mea. Doar eu sunt responsabil de ce-am făcut.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Damon...

El își ridică degetul.

– Ai un fiu. Are nevoie să fie crescut de mama lui, nu de o mătușă rămasă fată bătrână.

– Aveți un fiu, domnișoară Shelby? întrebă Montgomery.

Christine se îmbujoră.

– Nu mă cheamă Shelby, căpitane. Ci Rodriguez. Cu două săptămâni înainte ca tatăl meu să îi atace, eu și Ramon ne-am căsătorit, iar familia lui a fost prezentă. El voia să îi spun tatălui meu, dar m-am temut că... o să se înfurie. I-am subestimat foarte tare mânia. Când își va veni în fire, cred că îl voi anunța că mi-a ucis soțul, nu iubitul. Și da, căpitane, am un fiu frumos, care are ochii și părul frumos și negru al tatălui lui. Locuiește cu sora mamei mele, deși, nu demult, Damon m-a convins că ar trebui să locuiască cu mine. De aceea sunt aici. Să îmi iau rămas-bun de la Ramon. Nu știu sigur încotro mă voi duce, dar a venit vremea să las trecutul în urmă. Dacă voi găsi un om al legii care să nu se teamă de reputația sau de influența tatălui meu și care va fi gata să îl aresteze, sunt nerăbdătoare să depun mărturie împotriva lui la tribunal.

– Doamnă Rodriguez, l-am arestat pe tatăl dumitale în clipa în care a respirat pentru prima oară după ce Damon l-a scos din casă.

Îngenuncheată lângă mormânt, Angela pipăi încet literele cioplite în cruce. Damon.

Câte evenimente stranii declanșase cu plimbarea ei nevinovată în miez de noapte! Probabil că se plimbase pe străzile din Fortune de mii de ori, fără să se întâmple ceva însemnat. Și totuși, într-un fel, în noaptea aceea care părea acum atât de îndepărtată,

soarta intervenise, iar drumul ei se intersectase cu al unui bărbat care fusese cândva un băiat pe care îl iubise.

Iubise zâmbetele, râsul și inocența acelui copil.

Iubea și mai tare zâmbetele, râsul și pasiunea lui ca bărbat. Nu doar pasiunea pe care o stârnea în ea atingerea buzelor sau a degetelor lui, ci și hotărârea lui de a răsplăti dragostea pe care i-o oferise familia care îl adoptase.

Se părea că nu își dădea seama că nu existau datorii în dragoste. Că familia nu cerea nici o plată. Pentru că, o vreme, nu avusese parte nici de dragoste, nici de familie. Pentru că ea nu reușise să îl protejeze, pe când era doar un copil.

Oare reușise să îl salveze acum?

Auzi sunetul cunoscut al pașilor lui apropiindu-se de ea, și apoi trosnetul atât de drag al genunchilor lui. I se făcu inima cât un purice, deplângând ceea ce ar fi putut avea alături de Lee Raven, dar nu îi va fi dat să aibă niciodată alături de Damon Montgomery.

Îl găsise, dar îl și pierduse în același timp.

– Angela, ești bine?

Nu era sigură că o să mai fie bine vreodată. Își dorea cu disperare ca el să o țină în brațe. Se forță să încuviințeze din cap.

– Cum se simte Shelby?

– Va supraviețui.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– O parte din mine își dorește să nu trăiască, iar o altă parte din mine e ușurată. Chiar dacă am știut că l-ai ucis pe Floyd Shelby și am înțeles de ce... nu am înțeles cu adevărat cât de greu trebuie să fi fost pentru un băiat de cincisprezece ani... În seara asta, când te-am auzit aruncând cuțitul, când am știut că ai cedat întru totul în fața lui, când i-am simțit ura și mi-am dat seama că o să te ucidă... o parte din mine a murit. Mi-am amintit unde ți-am auzit armele căzând mai devreme, aproape de mine. Am ridicat una, cu degete reci. M-am concentrat pe locul din care se auzea vocea lui... și chiar dacă știam că nu aveam de ales, nu m-am așteptat să fie atât de-al naibii de greu să apăs pe trăgaci.

Ea suspină, iar el o strânse în brațe, legănând-o încet, șoptindu-i cuvinte de mângâiere în limba spaniolă.

– Mi-ai spus odată că nu implori niciodată, pentru nimeni.

– Dar aș implora pentru tine. Aș muri pentru tine, Angela.

Ea își lăsă capul pe spate.

– Vreau să trăiești pentru mine.

Îl auzi înghițind în sec, după care o sărută pe frunte.

– I-am spus lui Montgomery de ce l-am ucis pe Floyd. Nu știu dacă îmi va schimba în vreun fel destinul... Îi șterse cu degetul mare o lacrimă care i se prelinsese pe obraz. Dar pentru tine, *querida*, voi face orice. Trebuie doar să îmi ceri.

Își făcură apariția și mai multe lacrimi.

– Iartă-mă. Iartă-mă că te-am pierdut când erai copil.

El o mângâie pe obraz.

– Nu am ce ierta.

– Dar toate lucrurile pe care le-ai îndurat...

– Angela, o întrerupse el cu blândețe. Nu-ți amintești de picnicul nostru? Mi-ai spus atunci că pe fiul lui Montgomery îl chema Damon, și m-am gândit preț de o clipă dacă nu cumva eram eu băiatul acela. Și dacă ai fi descoperit asta după moartea mea?

– De aceea mi-ai spus povești din tinerețea ta? întrebă ea, amintindu-și de dragostea pe care o țesuse în acele povești.

– Am vrut să îmi cunoști toate amintirile frumoase.

– Dar o mare parte din viața ta a fost plină de nenorocire...

– Ba nu, Angela. Cea mai mare parte a fost alcătuită din momente frumoase, care strălucesc mai tare decât cele mai întunecate zile. Cred că am uitat asta o vreme. M-am pierdut în întuneric, după care am dat peste un înger al cărui zâmbet mi-a înveselit inima. Te iubesc, *querida*.

O sărută, nu pătimaș ca în trecut, ci cu speranță în viitor. Lent, pe îndelete, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție. Ea se lăsă pe el, savurând robustețea brațelor lui cu mușchii fermi, care i se încordau pe măsură ce o săruta tot mai insistent. Voia să rămână pentru totdeauna acolo, înconjurată de dragostea lui.

Apoi simți cum rochia i se îmbibă de ceva umed și cald. Se trase în spate.

– Ce naiba e asta?

– Am început să sângerez din nou.

– Ești rănit? întrebă ea, îngrozită. Eu te-am împușcat?

Oare glonțul trecuse prin el înainte să îl nimerească pe Shelby?

– Nu știu cine m-a împușcat, dar s-a întâmplat înainte să ajung în casa pe jumătate în ruină.

– Trebuie să-ți tratezi rana.

– E ceva minor.

– Trebuie să o îngrijești.

– Aș prefera să mă îngrijesc de tine, spuse el, iar ea auzi râsetul din vocea lui.

– Lee... Se opri și se lăsă pe călcâie. Nu știu cum să te strig.

– Cred, spuse el încet, că Lee Raven a alergat în flăcări să te salveze. Dar Damon Montgomery te-a scos din casă.

Tocmai îi puneau pe prizonieri pe cai, când Damon auzi huruitul roților. O căruță se hurducăia pe terenul denivelat. Își mijì ochii, încercând să îi vadă mai bine pe bărbatul și femeia de pe capră. Văzu un bărbat în partea din spate a căruței și un băiețel care se apuca de marginea acesteia.

– Cine sunt? întrebă Montgomery.

– Familia mea. Se îndreptă spre ei cu pași mari. Alejandro! Roberto! E Jorge!

Alejandro și Roberto îl urmară grăbiți.

– Ce caută el aici? întrebă Alejandro.

– Și Juanita e cu el? șopti Roberto.

Jorge opri căruța. Eduardo îl ajută pe Miguel să se dea jos, iar băiatul o luă numaidecât la fugă.

– Lee! Lee!

Damon îl luă în brațe și îl ridică deasupra capului.

– Miguel, ce cauți aici?

– Jorge are un plan magnific! Voi fi Lee Raven!

Damon clătină din cap și îl așeză pe pământ, ghemuindu-se în fața lui.

– N-aș prea zice, Miguel. Cred că ești Miguel Rodriguez, și așa ar trebui să rămâi

De parcă ar fi uitat deja planul magnific al lui Jorge, se eliberă din strânsoarea lui Damon și o luă din nou la fugă.

– *Señorita!*

Angela zâmbi dulce și îngenunche în iarbă.

– Miguel!

O cuprinse cu brațele de după gât, iar ea îl îmbrățișă strâns.

– Nu ți-ai luat *adiós*, o mustră el pentru că încălcase eticheta.

Ea se lăsă pe spate și îi ciufuli părul.

– Știu. Și îmi pare rău.

– A venit deja ziua ta?

Ea zâmbi din toată inima.

– Nu, dar poate găsim un alt motiv ca să avem o *piñata*.

Lui Damon i se strânse inima când văzu cât de încântătoare era cu un copil în poală, discutând despre diversele momente în care o *piñata* ar fi fost adecvată.

– Presupun că am putea avea o *piñata* la o nuntă, murmură Alejandro.

– *Sí*, recunoscu el. Am putea. Damon se răsuci pe călcâie și se duse cu pași mari spre căruță. Îi zâmbi cu căldură surorii lui și întinse brațele spre ea. Juanita!

Ochii fetei se umplură de lacrimi, iar ea își duse mâna la gură.

– M-am temut că o să fii mort.

El o dădu jos din căruță și o legănă încet, în timp ce ea plângea.

– Mi-a fost frică, șopti ea.

– Șșșt! Nu trebuie să îți fie frică.

– Angela mi-a spus cât de teamă i-a fost de întuneric, și m-am gândit că poate m-ar putea ajuta să nu mă tem de adevăr. Se smiorcăi și se înfioră, după care se lăsă pe spate și își șterse lacrimile de la ochi. Vreau să le spun.

El îi cuprinse fața.

– Nu trebuie să le spui, Juanita.

Alte lacrimi își făcură apariția.

– Nu vreau să te spânzure.

– Chiar nu cred că va fi spânzurat, domnișoară Rodriguez, spuse Montgomery.

Fata privi dincolo de el și rămase cu gura căscată. Damon se dădu într-o parte.

– Juanita, el este tatăl meu. Cuvântul acela răsună în toată ființa lui, iar el se uită la Montgomery. Era prima dată când recunoștea acest lucru în prezența lui. Confirmarea din privirea tatălui lui îl făcu să se întrebe de ce oare așteptase atât de mult. Este un om drept, un om corect. Poți avea încredere în el.

Tatăl lui îi întinse mâna Juanitei.

– Hai să facem o plimbare, domnișoară Rodriguez, și îți voi povesti despre un băiețel care a devenit un bărbat pe care sunt mândru și onorat să îl numesc „fiu".

Damon o privi apucându-l șovăielnic de mână. Tatăl lui îi zâmbi cu căldură, după care o însoți spre ceea ce mai rămăsese din casă. De data aceasta, incendiul o distrusese în întregime.

– E tatăl tău? întrebă Jorge.

Damon se întoarse spre fratele lui mai mic.

– *Sí.*

– Cum s-a întâmplat una ca asta?

– Jorge, începu Alejandro, cred că a venit vremea să îți vorbim despre femei.

Jorge se îmbujoră.

– Partea aia o știu. Dar restul poveștii...

– E lung, îl asigură Damon. Dar mai întâi trebuie să vorbim despre planul tău magnific. Să-i spui lui Miguel că putea să fie Lee Raven... La ce ți-a stat mintea?

– Nu acela a fost planul meu magnific. Acela era al lui Miguel.

– Și atunci, care era planul *tău?* întrebă Alejandro.

Părând jenat, Jorge se răsuci pe capră și arătă în spatele lui.

– A fost planul lui Eduardo.

Eduardo zâmbi.

– Am auzit-o pe Angela spunându-i Juanitei că era mai bine să călătorească fără grabă, decât să nu călătorească deloc. Așa că am hotărât să venim acasă, fără grabă.

– Cum l-ar fi salvat asta pe Damon? întrebă Roberto.

– Aveam de gând să tăiem copacul folosit pentru spânzurătoare.

Alejandro clătină din cap.

– Mai sunt și alți copaci.

Pe chipul lui Eduardo se citea dezamăgire. Avea doar cincisprezece ani, la fel ca Damon, când se hotărâse să devină Lee Raven. Îl bătu pe fratele lui mai mic ușor peste spate.

– Eduardo, cred că *este* un plan magnific.

Capitolul 24

Damon se pregătea de încheierea ceremoniei. „Damon Montgomery." Nu știa dacă o să se obișnuiască vreodată cu numele acesta sau dacă o să învețe vreodată să răspundă la el. Ambele lui familii erau prezente în mica sală de bal a hotelului.

Sărbătoreau amnistierea lui necondiționată.

Citise poveștile despre Kit Montgomery. Angela îi spusese că Montgomery era un om influent.

Cu toate acestea, în după-amiaza aceea privise cu respirația întretăiată cum bărbatul de la oficiul poștal telegrafia la biroul din spatele tejghelei, bătând acel ritm sacadat. Solicitarea căpitanului Christian Montgomery către guvernator pentru amnistierea necondiționată a lui Damon Montgomery, alias Damon Rodriguez, alias Lee Raven.

– Vom aștepta aici răspunsul, îi spuse tatăl lui funcționarului.

Damon așteptase lângă fereastră, cu privirea pierdută în zare, gândindu-se ce avea să facă de atunci încolo cu viața lui, dacă o să mai aibă vreuna. După nici o oră, când începuse transmisia mesajului, închisese ochii, pregătindu-se să accepte dezamăgirea cu demnitate. Socotise că un răspuns primit atât de curând putea însemna doar un refuz. Țăcănitul se opri aproape la fel de repede cum începu. Își privi tatăl.

Acesta îi zâmbi larg.

– Aprobat.

Damon se uită lung la el.

– Asta e tot? Doar atât a avut de spus?

– Asta e tot ce trebuia să spună.

– Deci s-a sfârșit.

– Pentru Lee Raven, da. Nădăjduiesc însă că pentru Damon Montgomery acesta este doar începutul.

Așa că se întoarseră la hotel, unde se cazaseră cu toții și erau așteptați. În mijlocul uralelor, al cuvântărilor și al unei bucurii generale, Damon Montgomery se născu din nou, oficial.

Mama lui îl strânsese la piept, lăcrimând. Plânsese până și noua lui soră, Mercy, pe care abia o cunoscuse. Semăna mult cu mama lui, atât la înfățișare, cât și la temperament.

Angela nu se îndepărta prea mult de el, dar era tăcută și gânditoare, iar el se întrebă dacă nu cumva se simțea stingheră în mijlocul vacarmului de-acolo. Chiar dacă își dorea să petreacă timp cu familia lui, își dorea mai mult să fie singur cu Angela.

Damon aruncă o privire prin încăpere. Juanita stătea într-un colț, departe de restul lumii, într-un scaun masiv, tapisat, aplecată deasupra lui Miguel, care dormea în poala ei. Îi explicase lui Damon că își dorea să fie mama lui Miguel, nu sora lui, pentru a cunoaște bucuria de a fi mamă. Fusese de față când încercase să-i explice lui Miguel adevărul. Băiatul îi auzise cuvintele, dar Damon se îndoia că mintea lui de copil pricepuse cu adevărat toate implicațiile. Era încă prea tânăr, prea inocent, iar acesta nu putea să fie decât un lucru bun.

Dar ce o să se întâmple când va crește și își va dori să afle despre tatăl lui? Ce-o să-i spună atunci? Cum o să se simtă când o să afle că unchiul lui îl ucisese pe cel care îi dăduse viață?

Damon își mijì ochii când îl zări pe Spence în cealaltă parte a încăperii, privind-o pe Juanita. Nu-i plăcea expresia iscoditoare de pe fața fratelui lui. Îi luă mâna Angelei și o duse la buze, sărutând-o ușor.

– Iartă-mă câteva clipe. Străbătu camera cu pași mari, până ajunse la Spence. Nu te mai uita așa la Juanita.

Spence tresări ca și când s-ar fi trezit brusc din somn.

– Cum anume? Ca și cum mi s-ar părea interesantă? Ca și aș crede că e frumoasă?

– Ca și când ai vrea să te culci cu ea.

Spence se făcu roșu la față ca para focului.

– Ești mereu atât de direct?

– Nu e interesată de bărbați.

– Da, mi-am dat seama.

– A avut o viață grea.

– Da, îmi închipui ca a fost un chin permanent să te aibă pe tine ca frate.

– Nu la asta m-am referit.

– Știu la ce te-ai referit. Nu suntem chiar atât de diferiți, spuse Spence încet. Poleiala civilizației se duce repede când cineva drag nouă e amenințat. În caz că nu ești atât de isteț precum pari, țin să-ți spun că tatăl nostru nu i-ar fi permis niciodată lui Shelby să te spânzure. Poate că a fost de acord cu planul tău de-a te oferi în schimbul Angelei, ca să o salvăm, dar lațul nu s-ar fi apropiat niciodată de gâtul tău.

– Poate că nu ar fi avut de ales.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar tatăl nostru posedă o înțelepciune și o experiență pe care noi doi încă nu le-am atins. Faptul că ai fost gata să te sacrifici fără ezitare m-a impresionat până și pe mine. Dar te asigur că nu s-ar fi ajuns niciodată la așa ceva. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii. Apropo, felicitări pentru amnistie.

– Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să renunți la moștenirea ta?

Spence ridică din umeri ca și când ar fi alungat o muscă supărătoare.

– Era a mea din oficiu. Dar era dreptul tău din naștere. Așa este legea englezească. Nu am nimic împotrivă. Ravenleigh. Lee Raven. Cine ar fi crezut? Spence își întoarse capul, concediindu-l și studiind-o din nou pe Juanita. Fă-mi cunoștință cu ea.

– Nu ai cunoscut-o încă?

– Nu oficial. Îmi ești dator, de altfel.

– O, *si*, pentru carte. *Gracias*.

– Nu pentru carte. Când s-a mai potolit agitația, m-am dus până la tribunalul regional, să verific titlurile de moștenire. Am identificat actul original de împroprietărire. Negreșit, este pământul familiei Rodriguez.

Lee se simți ușurat. În sfârșit, toate lucrurile păreau să se așeze.

– Într-adevăr, îți sunt dator.

– Atunci fă-mi cunoștință cu sora ta.

Se frământă un minut întreg gândindu-se dacă era bine să-i îndeplinească cererea. Juanita părea atât de izolată, de retrasă.

– Probabil că voi regreta.

Traversă încăperea, cu Spence în urma lui, ca un cățeluș care aștepta să primească un os. Juanita își ridică privirea și zâmbi sfioasă când cei doi se apropiară de ea. Se foi în scaun, trezindu-l pe Miguel. Acesta zâmbi și i se lumină toată fața.

– Lee!

Damon îngenunche în fața Juanitei.

– Sunt unchiul Damon, mai ții minte?

– O, *si*, am uitat.

Îl mângâie pe băiat pe creștet, ciufulindu-l.

– Probabil că vom uita cu toții o vreme.

Juanita făcu ochii mari de spaimă când Spence îngenunche lângă Damon. Acum, mai mult ca niciodată, Damon era convins că fusese o idee proastă. Spence îl înghionti în coaste.

– Juanita, el e noul meu frate, Spence.

Se așteptă ca Spence să facă ceva prostesc, cum ar fi fost să încerce să o ia de mână pe Juanita. În schimb, acesta se mulțumi să-i zâmbească blând.

– Încântat de cunoștință, spuse el cu sinceritate. Și cine e acest flăcău chipeș?

Juanita se uită la Damon, apoi la Miguel și, în cele din urmă, la Spence.

– E... e... fiul meu.

– Ce băiat norocos, să aibă o mamă atât de frumoasă. Ce-ai după ureche, Miguel? Mizerie?

Spence își strecură mâna după urechea lui Miguel și o retrase ținând o monedă.

– Un peso! râse Miguel, și își plesni mâna peste ureche.

– Ce loc ciudat în care să ții banii, spuse Spence, întinzându-i moneda lui Miguel. Mai bine o ții în buzunar, zic eu.

– Mai știi și alte trucuri? întrebă Miguel.

– Știu mai multe trucuri. Dacă te lasă mama ta să vii cu mine, îți voi arăta cum să faci prăjiturile să dispară.

– Mă lași? o întrebă Miguel pe Juanita. Mă lași să merg cu el?

Juanita se uită la Damon, care înclină scurt din cap, aprobator.

– *Si*, spuse Juanita încet. Poți merge.

Miguel se dădu jos din poala ei și îl luă pe Spencer de mână în timp ce se ridică. Spence îi făcu cu ochiul Juanitei.

– Nu îl voi reține mult.

Damon îi privi îndreptându-se spre masa încărcată de bunătăți.

– Pare de treabă, spuse Juanita cu blândețe.

– Cred că e un om bun. O luă de mână. Să nu îți fie frică, Juanita. Majoritatea bărbaților nu sunt ca Floyd Shelby.

Ea dădu din cap.

– Știu. Doar că uneori mi-e greu să îmi amintesc asta. Zâmbi. Vei pleca.

– Deocamdată nu. Dar chiar și după ce voi pleca, nu voi înceta să fiu fratele tău.

Damon Montgomery păși, alături de femeia iubită, pe trotuarul de lemn din fața hotelului.

Auzi mișcare și se întoarse. Într-un colț, Christine îi zâmbea.

– A fost o călătorie lungă, Damon.

– *Si*. Sărbătorim înăuntru. Ar trebui să ni te alături.

– Cred că o voi face.

– Nu îți pot mulțumi îndeajuns pentru că i-ai povestit totul lui Kit, spuse Angela încetișor.

– Ar fi trebuit să ne adresăm autorităților cu mult timp în urmă, dar totul părea fără sens, atâta vreme cât șeriful era unul dintre servitorii tatălui meu. Am presupus că uciderea lui Ramon și a părinților lui o să rămână nerăzbunată. Eram atât de tineri.

– Ce vei face acum? întrebă Angela.

– Am o locuință mică lângă una dintre școli. Probabil că voi preda. Se întinse și îl atinse pe Damon pe obraz, adăugând: Aș vrea să-ți prezint pe cineva.

Damon încuviință din cap, strângând-o mai tare de mână pe Angela. O urmă pe Christine până la capătul trotuarului de lemn, unde aștepta o șaretă.

– E un băiețel între clădiri, care îi pasează o minge unei tinere, îi explică Damon Angelei.

– Mary e guvernanta lui, spuse Christine.

– Cum arată? întrebă Angela.

– Are părul negru și ochii de un căprui-închis, spuse Damon. E fiul fratelui meu.

– Raymond! îl strigă Christine.

Damon privi cu inima strânsă cum băiatul zâmbi și alergă spre mama lui.

– Raymond, vreau să ți-l prezint pe domnul Montgomery.

– Salutare, spuse băiatul zâmbind din toată inima.

Damon se lăsă pe vine, conștient că genunchii îi pârâiau, iar capul stătea să-i plesnească.

– Îmi poți spune „unchiul Damon".

– Ești unchiul meu?

– *Sí*. Ai mai mulți unchi, și toți avem o grămadă de lucruri să-ți povestim despre tatăl tău.

– Mama spune că a fost un om bun.

– A fost cel mai bun dintre noi, recunoscu Damon încet.

Damon stătea pe trotuarul din fața hotelului, uitându-se la lună. Celebrarea se încheiase, în sfârșit, iar lumea se retrăsese în camere. Știa că ar fi trebuit să se culce și el, dar avusese nevoie de câteva momente de singurătate ca să își pună ordine în gânduri, să mediteze la drumul sinuos pe care călătorise pentru a ajunge în acel punct.

Își amintea doar fragmente din viața de dinaintea răpirii. Fusese fericit. Evenimentele care îl conduseseră la familia Rodriguez erau o amintire vagă. Nu se mai gândise la ele, convins fiind că mai bine le dădea uitării. Prefera să-și spună că avusese norocul de-a cunoaște dragostea a două familii frumoase.

Zări o siluetă cunoscută plimbându-se în întuneric. Era tatăl lui, care se apropie de el, se sprijini de balustradă și privi luna.

– Nu puteam să dorm, spuse el simplu.

– Nici eu, recunoscu Damon.

– Îmi plac cei din familia Rodriguez, spuse el.

– Sunt oameni cumsecade, dar mi-am scormonit prin memorie după amintiri de dinainte de a deveni Damon Rodriguez, și am găsit foarte puține, spuse el încet.

– Ai fost un copil bun, o bucurie pentru mine și pentru mama ta. La fel ești și acum. Viața ta se va schimba radical, odată ce vei moșteni moșia Ravenleigh.

„Ravenleigh." Cum de se amestecase numele acesta în mintea lui de copil?

– Viața mea s-a mai schimbat și înainte. Mă pot adapta. Însă mai am multe de învățat până să fiu pregătit să devin conte.

– Avem tot timpul la dispoziție ca să te învățăm. Cred că mama ta se va bucura să te aibă aproape o vreme. Ei bine, e timpul să mă duc la culcare. Nu adoarme fără mine, și are nevoie de odihnă.

Se îndreptă spre ușă.

– Tată?

Tatăl lui se opri, iar Damon simți fiorii așteptării în aer. Din clipa în care își dăduse seama cine credea Montgomery că e, evitase să îl abordeze și nu îi recunoscuse locul deținut în viața lui.

– Îmi amintesc ceva de o stea argintie...

– Am decupat-o dintr-un fund de conservă. Nu era un lucru ieșit din comun pentru ofițerii de poliție care își doreau un simbol al autorității lor. Cred că îți doreai să devii șerif.

– Îmi doream să fiu ca tine.

Îl auzi pe tatăl lui înghițind în sec.

– E mai bine să fii tu însuți. Și cred că ți-a reușit.

– Când eram mic și trebuia să pleci, mă temeam că nu te mai întorci, spuse el cu voce răgușită.

– Dar m-am întors de fiecare dată, nu-i așa?

– Ții minte ce făceai când te întorceai?

Dintr-odată, tatăl lui îl îmbrățișă, iar Damon se agăță de el ca atunci când fusese copil și tatăl lui se întorcea acasă după o absență lungă.

– Te iubesc, Damon.

– Eu te iubesc și mai mult, rosti el refrenul pe care îl spusese atât de des pe când fusese mic.

Îl simți pe tatăl lui înfiorându-se.

– Cerule mare, ce bine e să fii din nou cu noi, Damon.

Era pierdut, atât de pierdut, poticnindu-se în întuneric, căutându-și casa... căldură, siguranță, dragoste... dar nu le putea atinge. Poate că nu le merita.

Tremura, îi era frig... sânge, al naibii de mult sânge. Țipete, plânsete... lacrimi. O explozie. Toate visurile lui, năruite.

Se învârti prin ceață până ce îi văzu așteptându-l, cu brațele întinse, nerăbdători să-l întâmpine acasă. Dar nu voia să meargă acasă, nu acum, nu după ceea ce devenise.

Apoi apăru ea. Îngerul lui, cu mâna întinsă, chemându-l să înainteze. O luă de mână.

Damon tresări din somn. Ceva nu era în regulă. Nu era lac de sudoare. Nu răsufla greu. Își atinse obrajii. Nici o lacrimă. Și totuși era trist.

Se dădu jos din pat, își înșfăcă pantalonii de pe un scaun alăturat și și-i trase pe el. Traversă camera și ieși în hol. Era liniște, foarte multă liniște.

Se strecură de-a lungul coridorului, spre odaia unde dormea Angela. Apăsă ușor mânerul ușii, bucuros că nu era încuiată. Păși în cameră pe vârfuri și închise ușa în urma lui. Ca o umbră, se strecură în pat.

Angela era întinsă pe spate, cu părul răsfirat pe pernă și cu fața scăldată de lumina lunii. Fusese cât pe ce să o piardă. Întâi din cauza mândriei lui, apoi din cauza trecutului lui. Dar ea era viitorul lui. O știa la fel de bine precum își cunoștea numele.

Își desfăcu pantalonii și îi lăsă să cadă, apoi se vârî sub cearșafuri, trăgând-o aproape de el. Ea suspină și se cuibări în el. El îi acoperi fața cu sărutări. Mii de sărutări mărunte, apoi mai mari, până dorința îi crescu. O gustă cu limba. Era atât de dulce.

– Damon? întrebă ea cu voce răgușită.

– *Sí.*

Ea gemu și își împinse șoldurile în ale lui. Pasiunea se aprinse înlăuntrul lui.

– Ce cauți aici? întrebă ea.

Dacă ea nu știa, însemna că trebuia să își dea mai mult străduința ca și iubit. Își lipi gura de gura ei și o sărută prelung, ușor, de parcă ar fi fost țesută din raze de lună, delicată și fragilă.

Își dorea să-și canalizeze toată energia, tot talentul, spre femeia care îi furase inima... la scurt timp după ce el i-o furase pe-a ei. Cu mâini dibace îi desfăcu repede cămașa de noapte, până când ea rămase goală, întinsă sub el, cu trupul lipit de-al lui.

Ea suspină ușor în vreme ce el își plimba gura fierbinte peste tot trupul, lingând-o, sărutând-o, sorbind-o. Ea îi mângâie umerii lați, spatele puternic, atât cât reuși să îl cuprindă – până când el ajunse cu buzele pe coapsa ei, apoi pe pulpă. Mai întâi un picior, apoi celălalt.

– *Querida*, nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare? murmură ea.

– În acea ultimă dimineață petrecută împreună, lângă râu, te-am întrebat ceva. Și nu mi-ai răspuns.

– Întrebare...

– Vrei să fii soția mea?

Ea suspină și făcu ochii mari.

– Trebuie să vorbim.

Nu era tocmai răspunsul la care se așteptase. Fusese neobișnuit de tăcută aproape toată după-amiaza și seara. Știa că se bucura de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar totuși o necăjea ceva. O cunoștea mult prea bine ca să nu-și dea seama.

– Am multe talente. Pot să te sărut și să te ascult în același timp.

Și o mușcă ușor de lobul urechii.

– Nu pot... nu pot vorbi când îmi faci așa.

El zâmbi.

– Atunci nu vorbi, doar geme... au!

O prinse de încheietura mâinii.

– De ce mă tragi așa de păr?

– Pentru că vreau să fii foarte atent la mine. Trează de-a binelea acum, îl împinse la o parte, se ridică în șezut și își trecu picioarele peste marginea patului. Își puse mâinile în poală.

Emoția îl fulgeră. Ceva nu era în regulă. Se dădu încet jos din pat și se lăsă pe vine la picioarele ei.

– Ce te supără, *querida*?

– Știi câți ani ai? întrebă ea.

El ridică din umeri. O mișcare inutilă pentru ea.

– Douăzeci.

– Știi câți ani am eu?

– De ce îmi dai probleme de matematică, când am putea mult mai bine să facem dragoste?

– Am douăzeci și patru. Cu patru ani mai mult ca tine.

– *Sí*. Știu și eu să socotesc.

– Of, Damon! Sări din pat și își vântură mâna prin aer. De obicei femeia e mai tânără ca bărbatul.

Damon se ridică încet.

– Așa spune legea?

Ea se opri brusc în fața lui.

– Nu, dar așa se întâmplă de obicei. Mama ta e mai tânără ca tatăl tău. Mama mea e mai tânără ca tatăl meu. Așa e ordinea firească a lucrurilor.

– Nu înțeleg unde bați.

– Nu mă pot căsători cu tine.

– Angela, dar te iubesc.

– Nu ai voie.

El privi cum îi apar lacrimi în ochi.

– Dar te iubesc.

Disperarea îi umplu ochii.

– Nu ar fi trebuit să ne îndrăgostim unul de celălalt. Of, Damon, ai doar douăzeci de ani! Ești atât de tânăr. Nu ai avut încă timp să-ți faci de cap sau să știi ce vrei de la viață.

– Te deranjează mai mult că am douăzeci de ani sau că ești mai mare ca mine?

– Da, suspină ea.

El o luă de mână.

– Vino aici.

Ea se împotrivi.

– Damon...

– Vino aici. Acum vreau eu să vorbesc.

O conduse înapoi pe pat.

– Așază-te.

Îngenunche în fața ei, o luă de mâini și le lipi de obrajii lui.

– Angela, uită-te la mine.

– Damon...

– Uită-te la mine. Ea își plimbă ușor degetele peste trăsăturile lui. Nu am fața unui băiat de douăzeci de ani. Am văzut și am trăit mai multe decât experimentează alți bărbați în optzeci de ani. De fapt, sunt un bătrân.

Ea zâmbi șovăitor.

– Damon, nu cred că îți dai seama cât de mult ți se va schimba viața. Ca moștenitor al averii Ravenleigh, te-ai putea căsători cu orice femeie ai dori.

– Intenționez să mă căsătoresc cu *singura* femeie pe care o vreau.

Ea închise ochii.

– Tu mă iubești? întrebă el încet.

Ea deschise ochii, ca două iazuri de tristețe pe care nu le putea înțelege.

– Din toată inima.

– Mai ții minte că ți-am povestit despre îngerul care mă vizita pe când eram copil? o întrebă el duios.

Ea dădu din cap și o lacrimă i se prelinse pe obraz.

El îi cuprinse fața cu palmele lui mari.

– Tu erai, Angela. Tu erai îngerul meu când am fost copil, și ești și acum, când m-am făcut bărbat.

O întinse ușor pe pat. O sărută pe tâmplă, pe fiecare obraz și pe vârful nasului, apoi apăsat pe gură. Îi era deosebit de dragă și voia ca ea să înțeleagă că așa o să-i fie pentru tot restul vieții.

Trecuseră prea multe nopți în care nu dormiseră împreună, și era foarte tentat să își satisfacă propria dorință, dar și mai mult voia să o bucure pe ea.

În timp ce o săruta tot mai apăsat, își plimba degetele de-a lungul trupului ei. Ea se cuibări la pieptul lui, așa cum făcuse în prima noapte în care dormise în brațele lui, de parcă acolo și-ar fi găsit adăpost.

Plănuia să îi ofere totul – de la nuanțele calde ale răsăritului, până la umbrele liniștitoare ale apusului. O să îi vorbească întotdeauna despre culori și o să-i umple viața de curcubeul iubirii lui.

Ținând-o de șold, o apăsă mai tare de bărbăția lui și gemu gutural când fu săgetat de plăcere. Cum de își imaginase că ar fi renunțat la ea din cauză că era mai tânăr?

Din punctul lui de vedere, fusese norocos o găsise așa devreme în viață. Anii care îi așteptau purtau cu ei promisiunea unor clipe minunate.

Și nopțile. Îi așteptau mai multe nopți decât ar fi putut să numere, toate sfârșindu-se precum începea cea de acum...

O lăsă ușor pe spate și își plimbă buzele de-a lungul gâtului ei, atingându-i cu vârful limbii adâncitura de la baza gâtului. Ea își înfipse degetele în umerii lui, de parcă ar fi căutat o ancoră, dar el voia să o facă să zboare.

Își plimbă limba în jurul sfârcului ei, în cercuri, bucurându-se să o audă gâfâind și să o simtă cutremurându-se.

Ea își plimbă degetele peste mușchii lui, apoi de-o parte a trupului lui, și se opri.

– Rana ta...

– E o nimica toată, o liniști el.

Chiar dacă sângerase mult, glonțul îi crestase doar carnea, iar doctorul reușise să o închidă cu câteva cusături.

Își concentră din nou atenția asupra sânului ei moale și suplu. Îl supse încet și o ascultă gemând. Ea își frecă piciorul de pulpa lui și își strecură mâna între trupurile lor, mângâindu-l și atățând tăciunii dorinței lui într-un incendiu mistuitor.

– Rostește-mi numele, îi porunci el, cuprinzându-i fața cu palmele.

Ea își plimbă degetele de-a lungul trăsăturilor feței lui.

– Damon.

El își coborî gura peste a ei, sărutând-o cu nesaț, în timp ce trupurile lor se contopeau, oferind și primind plăcere. Nu o mai posedase niciodată cu atâta libertate, întrucât până atunci umbrele trecutului lui nu-i dăduseră pace.

Dar doamna lui le scăldase în lumina dragostei ei, până când nu mai rămăsese nimic din ele.

Își înteți ritmul mișcărilor și o strânse mai tare, îngropându-și fața în părul ei bogat. Era conștient că devenea tot mai încordată sub el, că icnea scurt, că își încleștase degetele pe fesele lui...

Ea își arcui spatele și îl strigă pe nume:

– Damon!

Se lăsă și el în voia plăcerii mistuitoare și, cu o ultimă zvâcnire, își eliberă sămânța înlăuntrul ei. Tremurând din tot corpul, dar zâmbind cu o satisfacție tipic masculină, o împunse cu nasul pe gât.

Apoi se ridică în capul oaselor și o privi cu drag.

– Să nu te mai îndoiești vreodată de faptul că am fost sortiți unul altuia.

– Vreau să fii sigur de asta, spuse ea cu voce stinsă.

– Dacă ai putea privi în ochii mei, te-ai convinge că te iubesc, Angela, cu tot sufletul și cu toată inima, pentru totdeauna.